

LINCOLN CHILD

INFERNUL DE GHEATĂ

LINCOLN CHILD

Infernul de gheață

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHILD, LINCOLN

Infernul de gheață /Lincoln Child; trad.: Graal Soft. –

București: Editura RAO, 2013

ISBN 978-606-609-536-5

I. Graal Soft (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO

Str. Bârgăului, nr. 9-11, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

LINCOLN CHILD

Terminal Freeze

Copyright © Lincoln Child, 2009

Această traducere e publicată prin înțelegere cu Doubleday,

o filială a Knopf Doubleday Publishing Group,

o divizie a Random House, Inc.

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

GRAAL SOFT

© Editura RAO 2013

Pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-536-5

Pentru Veronica

În primele decenii ale secolului XX a fost descoperită în Siberia carcasa de mamut de pe râul Beresovka. Aproape intact, animalul a fost găsit îngropat în grohotiș, în poziție verticală. Piciorul din față al mamutului era rupt și căzuse, evident, de pe o stâncă din apropiere, cu zece mii de ani în urmă. Conținutul stomacului rămăsese intact și avea încă fire de iarbă și frunze de piciorul-cocoșului printre dinți. Carnea era încă destul de comestibilă, dar, după cum se spune, nu tocmai gustoasă.

Nimeni nu poate oferi o explicație satisfăcătoare în privința felului în care au putut îngheța mamutul Beresovka și alte animale găsite înghețate în Oceanul Arctic înainte să fie consumate de prădătorii vremii.

J. Holland, *Alaska Science Forum*

PROLOG

În amurg, când stelele încep să se ridice, una câte una, pe cerul înghețat, Usuguk se apropie de iglu silențios ca o vulpe. Ninsese iar în dimineața aceea și bătrânul satului își plimba privirea peste pustietățile alb-cenușii care se întindeau nesfârșite, în toate zărilor, spre un orizont de gheață deșert și mohorât. Ici și colo, coastele întunecate ale permafrostului ieșeau din pătura de zăpadă ca niște oase ale unor animale preistorice. Vântul se întetea, iar cristalele de gheață îi înțepau obraji și încercau să-i străpungă gluga hainei de blană. Câteva igluuri răspândite prin preajmă erau întunecate ca niște morminte.

Usuguk nu era atent la nimic din toate acestea. El era conștient doar de sentimentul copleșitor de groază, de bătaia rapidă a inimii lui.

După ce intră în casa de gheață, cele câteva femei adunate în jurul unui foc de licheni ridicară rapid spre el privirile încordate, extrem de îngrijorate.

– *Moktok e inkarrtok*, spuse el. A venit vremea.

Fără să scoată un cuvânt, femeile adunară bruma de unelte cu degetele tremurânde. Acelea din os fură puse în cutiile speciale, răzuitoarele de piele și uneltele *ulu* de jupuit, ascunse la loc în interiorul hainelor de blană. Una dintre femei, care mestecase cizmele din piele de focă pentru a le înmuia, adună încălțările la un loc, legându-le într-o cârpă zdrențuită. Apoi se ridicară toate, una după alta, și ieșiră ușor prin deschizătura

nefinisată care servea drept uşă a căsuţei lor de zăpadă. Ultima care ieşi, cu capul plecat de ruşine şi frică, era Nulathe.

Usuguk privi la pielea de karibu care se lăsase din nou peste deschizătură, ascunzând vederii priveliştea de afară: adunătura de igluuri singuratice, peisajul pustiu de gheţuri şi zăpezi întins peste lacul îngheţat, spre soarele care apunea. Rămase pentru moment în picioare, încercând să uite neliniştea care pusese stăpânire pe el, învăluindu-l ca o manta groasă.

Apoi îşi întoarse privirea. Avea multe de făcut – şi nu avea destul timp.

Mergând cu băgare de seamă către partea din spate a igluului, şamanul trase la o parte nişte cuverturi de deasupra unei grămezi de blănuri, dezvăluind o cutie neagră de lemn lustruit. Puse, cu atenţie, cutia în faţa focului. Apoi, dintre blănuri, scoase o *amauti*¹ ceremonială, împăturită cu mare grijă pentru ritual. Trăgându-şi haina de blană peste cap, o puse deoparte, îmbracă *amauti*-ul a cărui ţesătură alambicată, cu ciucuri ornaţi cu mărgele, fremătă uşor. Apoi se aşeză cu picioarele încrucişate dinaintea cutiei.

Rămase aşa un minut, mângâind cutia cu degetele zbârcite de anii de luptă cu un mediu ostil. O deschise şi scoase unul dintre obiectele dinăuntru, răsucindu-l din nou şi din nou, simţindu-i puterea, ascultând cu atenţie tot ce i-ar fi putut spune. Apoi îl puse înapoi în cutie. Procedă la fel cu fiecare obiect în parte. În tot acest timp era conştient de frica dinăuntru lui. Zăcea adânc în miezul trupului său, ca untura nedigerată. El ştia prea bine ce însemna evenimentul la care tocmai fuseseră martori, acest îngrozitor semn care li se arătase. Se mai întâmplase o singură dată în memoria vie a oamenilor, în urmă cu zeci de generaţii, deşi povestea – transmisă, în faţa

¹Veşmânt purtat de femeile aborigene din zonele arctice

focului, din tată în fiu – rămânea extraordinară, ca și cum s-ar fi întâmplat ieri.

Totuși, de data aceasta, dezastrul părea atât de înfricoșător de disproporționat față de păcatul care îl provocase...

Trase adânc aer în piept. Toată lumea se baza pe el să restabilească pacea, să refacă echilibrul ordinii naturale. Însă povara lui era îngrozitor de apăsătoare. Oamenii tribului se împuținaseră atât de mult, încât nu mai rămăseseră decât foarte puțini cei care să-i transmită înțelepciunea tainică, din bătrâni. Iar acum, până și ei dispăruseră cu totul, trecuți în lumea spiritelor. Din ordinul secret al naturii, numai el mai rămăsese.

Scoțând mâna pe sub *amauti*, apucă un smoc de ierburi și alte esențe botanice legate cu grijă cu un lujer lung de balsam arctic. Ridică legătura cu ambele mâini și o aruncă în foc. Nori de fum cenușiu începură să se ridice, umplând căsuța de zăpadă cu mirosul pădurilor bătrâne. Încet și plin de respect, scoase obiectele din cutia neagră și le aranjă într-un semicerc în jurul focului: un vârf de colț al unei morse albe și rare, prinse și ucise de către stră-stră-străbunicul lui. O piatră de culoarea luminii soarelui văratice, șlefuită în forma unui cap de lup. Un corn de karibu, tăiat, ritualic, în douăsprezece bucăți, decorate cu modele complexe din ochiuri mici săpate cu sula, pline cu limonit.

La urmă de tot, scoase o mică figurină, reprezentând o siluetă umană, făcută din piele de căprioară, fildeș și fetru. Așeză figurina în centrul semicercului. Apoi, punându-și palmele pe pământ și lăsându-și bărbia în piept, se înclină adânc în fața figurinei.

– Atotputernice Kuuk'juag, scandă el, Vânător al Pustietății înghețate, Protector al Oamenilor! Întoarce-ți fața către noi și scapă-ne de mânia ta! Pășește iar cu blândețe în lumina lunii! Apucă din nou calea păcii!

Își ridică ușor capul și se așază lângă foc. Apoi se întinse și luă primul obiect din semicerc – colțul de morsă – și îl întoarse în așa fel încât să fie cu vârful îndreptat spre figurină. Cu mâna pe colțul de morsă, începu să cânte și să îngâne, în același timp, o rugăciune de caință, cerându-i lui Kuuk'juag să-și îmblânzească inima, să le ierte fărădelegile.

Păcatul pentru care se ruga se întâmplase în dimineața precedentă. În mijlocul treburilor ei de dimineață, Nulathe a atins, fără să-și dea seama, tendoanele unui karibu de o bucată de carne de focă. Era obosită și bolnavă – numai așa se putea explica această greșeală. Totuși, fapta interzisă fusese comisă, legea străveche fusese încălcată. Iar acum sufletele animalelor moarte – în opoziție spirituală unul față de celălalt – fuseseră pângărite. Și Kuuk'juag, Vânătorul, le simțise furia. Asta explica ceea ce micuțul grup al lui Usuguk văzuse în deșertul înghețat cu o noapte în urmă.

Rugăciunea dură zece minute. Apoi – încet, cu grijă – Usuguk își duse mâna zbârcită către următorul obiect și își începu din nou incantația.

Îi luă două ore să termine ceremonia. În cele din urmă, făcând ultima mătanie înaintea figurinei, bătrânul spuse o binecuvântare de final, apoi își descleștă picioarele și se ridică amorțit și chinuit. Dacă totul a mers așa cum trebuie – dacă rugăciunea fusese făcută după datinile strămoșilor lui –, păcatul avea să fie iertat și Vânătorul își va retrage mânia. Merse cu pași mici în jurul focului, întâi în sensul acelor de ceasornic, apoi în sens invers. La urmă, îngenunchind în fața cutiei, se apucă să pună obiectele la locul lor, începând cu mica figurină.

În timp ce executa această parte a ritualului său, auzi de afară plânsete: scâncete, țipete, voci pline de disperare și lamentație.

Se ridică în picioare cât putu de repede, cu inima plină de groază. Trase haina de blană în jurul lui și, dând la o parte pielea

de karibu, păși afară. Femeile erau acolo, smulgându-și părul din cap și arătând înspre cer.

Usuguk își îndreptă privirea înspre cer și gemu. Frica și groaza, care dispăruseră în timpul momentelor liniștitoare ale ceremoniei, îl consumau acum cu o forță înzecită. *Se întorseseră* – și era mai rău ca în noaptea precedentă. Mult mai rău.

Ceremonia eșuase.

Dar acum, cu o certitudine cumplită, care îl cuprindea de-a întregul, Usuguk își dădu seama de altceva. Ce se întâmpla nu era consecința faptelor lui Nulathe sau ale celorlalte femei. Nu era numai furia lui Kuuk'juag sau vreo profanare accidentală. Numai o violare dintre cele mai grave a tuturor tabuurilor ar fi putut cauza o astfel de răzbunare a spiritelor, și ei erau martorii unei asemenea pângăririi. Iar Usuguk fusese avertizat – așa cum fuseseră avertizate nenumărate generații înaintea lui – de tabuul care nu trebuia încălcat.

Și nu fusese numai avertizat – Usuguk știa. El văzuse *cu ochii lui...*

Se uita acum la femeile care îl fixau cu ochi înnebuniți, sălbatici.

– Luați cu voi numai ce aveți nevoie, le spuse el. Măine pornim către sud. Mergem spre munte.

1

– Hei, Evan. Mâncăm și noi ceva la prânz?

Evan Marshall puse punga de plastic deoparte și se ridică în picioare, masându-și șalele. Își petrecuse ultimele nouăzeci de minute cu nasul la câțiva centimetri de sol, colectând probe din sedimentele glaciare, și acum ochii lui aveau nevoie de ceva timp să se adapteze. Vocea îi aparținea lui Sully, și acum Marshall reușea să-l și distingă: o siluetă ghemuită, ușor corpulentă, într-o *parka* bine căptușită cu blană, stând cu mâinile încrucișate la aproape treizeci de metri deasupra lui, pe panta abruptă. În spatele lui se ridica punctul terminus al ghețarului Fear, un munte de un albastru intens, misterios, decorat cu nenumărate fisuri albe. Bolovani mari de gheață zăceau împrăștiați de jur împrejurul bazei ca niște diamante monstruoase, împreună cu cioburi de lavă antică asemănătoare unor pumnale. Marshall deschise gura să-l avertizeze pe Sully să nu se apropie atât de tare de margine: ghețarul era pe cât de frumos, pe atât de periculos de când vremea se încălzise, și din calota de gheață se desprindeau bucăți mortale într-un ritm fără precedent. Apoi se răzgândi. Gerard Sully era foarte mândru de poziția lui de lider și nu-i plăcea să i se spună ce să facă. În schimb, Marshall se mulțumi să dea din cap că nu.

– Nu, mersi, cred că am să sar peste de data asta.

– Cum crezi. Sully se întoarce spre Wright Faraday, biologul evoluționist al grupului, care se chinuia să coboare ușor pe pantă. Ce zici, Wright?

Faraday ridică privirea înspre el, cu ochii albaștri apoși, măriți în mod ciudat în spatele ramelor din carapace de țestoasă. Un aparat foto digital atârnat de gât cu o legătoare greoaie.

– Nu, sub nicio formă, spuse el, încruntându-se, ca și cum gândul de a se opri să mănânce în mijlocul zilei de lucru ar fi fost cumva o erezie.

– N-aveți decât să vă înfometați, dacă asta vreți. Numai să nu cumva să mă puneți să vă mai aduc ceva.

– Nici măcar o acadea? întrebă Marshall.

Sully zâmbi vag. Era cam tot atât de scund ca Napoleon și iradia un soi de combinație de egoism și nesiguranță pe care Marshall o găsea nespus de enervantă. Reușise să-l suporte în timpul facultății, unde Sully era doar unul din multitudinea de cercetători aroganți, dar aici, pe gheață – unde nu aveai cum să te ascunzi – stilul lui devenise agasant. Poate că, reflectă el, s-ar simți ușurat dacă s-ar dovedi că expediția lor nu avea să dureze mai mult de câteva săptămâni.

– Arăți obosit, spuse Sully. Iar ai fost la plimbare azi-noapte?

Marshall încuviință dând din cap.

– Ar trebui să ai grijă. Ai putea să cazi într-un tunel de lavă și să îngheți acolo.

– Bine, mami. O să am grijă.

– Sau ai putea să dai peste vreun urs polar sau ceva.

– Da, e OK. Sunt ahtiat după o conversație decentă.

– Nu e de glumă, având în vedere că refuzi să porți armă.

Lui Marshall nu-i plăcea direcția în care ducea discuția.

– Ascultă, dacă dai de Ang, spune-i că mai am niște probe de dus la laborator.

– Așa am să fac. O să fie încântat.

Marshall îl privi pe climatolog cum trecea pe lângă ei, mergând cu grijă, croindu-și drum printre bolovani spre baza muntelui și locul unde își amplasaseră tabăra. Îi spunea „baza lor“, dar, de fapt, aparținea guvernului SUA: cunoscută oficial drept Instalația de Teledetecție Mount Fear și scoasă din funcțiune în urmă cu aproape cincizeci de ani, era acum o structură scundă, cenușie, care se întindea pe o suprafață destul de mare și cu un aspect de instituție de modă veche, garnisită cu domuri de radar și alte rămășițe ale Războiului Rece. Dincolo de bază se întindea un peisaj glaciatic de permafrost și depozite de lavă scuiate acum mulți ani din măruntaiele muntelui, spintecate și despărțite de parcă pământul însuși se sfâșiasse dinăuntru în agonie geologică. În multe zone, solul era acoperit de câmpii întregi de zăpadă. Nu existau drumuri, nu existau alte structuri, nici ființe vii. Era la fel de ostil, de îndepărtat și de străin ca suprafața Lunii.

Se întinse, uitându-se la amenințătorul peisaj. Chiar și după patru săptămâni pe teren, încă îi era greu să creadă că poate exista un loc atât de sterp. Pe de altă parte, întreaga expediție științifică a părut oarecum ireală de la bun început. A fost ireal ca un gigant media ca Terra Prime să le accepte solicitarea de finanțare: patru cercetători de la Universitatea Massachusetts de Nord, care nu aveau nimic în comun în afară de interesul pentru încălzirea globală. Ireal că guvernul le-a dat aprobarea să folosească baza Mount Fear, e drept, pentru un preț piperat și cu niște restricții însemnate. Și ireal că încălzirea globală se întâmpla cu o viteză atât de amețitoare și de înfricoșătoare.

Își întoarse privirea, oftând. Genunchii îl dureau din pricina orelor petrecute ghemuit, pe vine, deasupra morenei terminale, colectând probe. Vârfurile degetelor și vârful nasului îi erau pe jumătate înghețate. Și, ca și cum nu era destul, zăpada se transformase într-o zloată înghețată care penetra acum,

încet-încet, cele trei straturi de haine de pe el și se insinua în cele mai intime crevase ale trupului său. Dar lumina era tot mai slabă în acele zile și expediția lor se apropia cu pași repezi de final. Era dureros de conștient că nu mai aveau decât foarte puțin timp la dispoziție. Acasă, în Woburn, Massachusetts, avea să fie destulă mâncare și destul timp să mănânce tot ce-i poftea inima.

Întorcându-se să ia săculeții cu probe, îl auzi pe Faraday vorbind din nou.

– Acum cinci ani, poate nici chiar acum doi, n-aș fi crezut că e posibil așa ceva. Plouă.

– Nu e ploaie, Wright. E lapoviță.

– Cam tot aia. Ploaie în Regiune, cu iarna care bate la ușă? Incredibil!

„Regiunea“ era o întindere vastă din partea de nord-est a peninsulei Alaska, tocmai în coasta Oceanului Arctic, prinsă între Refugiul Arctic Național, de o parte, și Parcul Național Yukon's Ivvavik, de partea cealaltă. Era o regiune atât de rece și de pustie, încât nimeni nu voia să se apropie de ea: temperaturile se chinuiau să ajungă undeva deasupra lui zero, și asta numai câteva luni pe an. În urmă cu mulți ani, guvernul declarase arealul drept Regiunea Federală Sălbatică și de îndată a uitat cu totul de ea. Probabil că nu erau, reflectă Marshall, mai mult de douăzeci de oameni pe tot cuprinsul celor aproape un milion de hectare: echipa lor de cinci cercetători, echipajul minim al bazei de patru oameni, un grup mic de băștinași americani în partea de nord și o mână de turiști sau excursioniști care erau mult prea fanatici sau excentrici ca să se mulțumească vreodată cu altceva decât cu zonele acestea îndepărtate. Ce ciudat să te gândești că mai la nord erau și mai puțini oameni decât micul lor grup.

O bubuitură puternică, venită de nicăieri, ca detunătura de tun, zgudui valea glaciară cu violența unui cutremur. Sunetul

se propagă peste întinderea de tundră de sub ei, violând liniștea profundă, ricoșând înainte și înapoi ca o minge de tenis, apoi scăzând treptat în intensitate, pe măsură ce se îndepărta în pustiul fără sfârșit. Deasupra, pe versantul ghețarului, se desprinseră tone de gheață și de zăpadă, adunându-se la bază, îngroșând straturile de grohotiș înghețat acumulate acolo la marginea morenei terminale. Marshall își simți inima bătând nebunește în piept. Indiferent de câte ori tot auzise sunetul acela, violența detunăturii îl șoca mereu.

Faraday arată înspre ghețar.

– Vezi? Exact asta ziceam mai devreme. Un ghețar montan, așa cum e Mount Fear, ar trebui să se subțieze și să devină un front glaciatic frumos, subțire, cu o cantitate minimă de apă rezultată din topire și o zonă sănătoasă de infiltrație. Numai că asta se sculptează ca un *tidewater*¹. Am măsurat gradul de topire la bază...

– Asta e treaba lui Sully, nu a ta.

– ... și sare de orice limite. Faraday scutură din cap. Ploaie, topire într-un ritm fără precedent – și mai sunt și alte chestii care se întâmplă, nu e numai asta. Ca aurora boreală pe care am văzut-o acum câteva nopți. Ai văzut-o și tu?

– Normal. O singură culoare – a fost spectaculos. Și neobișnuit.

– Neobișnuit.

Faraday repetă cuvântul, căzut pe gânduri.

Marshall nu îi răspunse. În experiența lui, fiecare expediție, chiar și una așa de restrânsă cum era aceasta, avea Cassandra² ei. Wright Faraday – cu vasta lui cultură, cu perspectiva lui pesimistă asupra vieții, cu teoriile lui întunecate și cu predicțiile sale exagerate – juca acest rol cu pricepere. Marshall se uită la

¹ Tip de ghețar specific zonelor arctice, Groenlandei, Antarcticii etc.

² Figură din mitologia greacă; avea darul profeției.

biolog cu coada ochiului. Deși îl cunoscuse superficial la universitate și petrecuse acum deja o lună în compania lui, aproape fără nicio pauză, nu prea avea habar cine era omul acesta și nici ce îl făcea să funcționeze.

Totuși – se gândi Marshall, în timp ce umplea și sigila o pungă, înregistrând locul și timpul de colectare a probei într-un carnet, apoi măsurând și fotografiind zona de extracție – Faraday avea dreptate. Și tocmai acesta era motivul pentru care el însuși colecta probe într-un ritm frenetic. Un ghețar era un loc aproape perfect pentru domeniul său de cercetare. De-a lungul anilor de formare, din cauza acumulărilor constante de zăpadă, rămășițe organice rămăneau prinse între straturi: polen, fibre vegetale, fosile animale. Mai târziu, când ghețarul a început să se retragă, topindu-se încet, a scos din nou la iveală, cu grație, aceste secrete bine ascunse. Erau un adevărat tezaur pentru un paleoecolog, o ladă cu comori din trecut.

Numai că, în cazul acestui ghețar, nu era nimic grațios și nici lent în retragerea lui. Se descompunea într-un ritm alarmant – și lua cu el și secretele îngropate.

Ca și cum ar fi știut că despre el era vorba, ghețarul, foarte prompt, explodează din nou, cu o detunătură care îți spărga timpanele, de pe versanții lui curgând cascade de gheață sfărâmată. Marshall se uită în direcția detunăturii, simțind un amestec de iritare și nerăbdare. De data aceasta, o parte și mai mare a versantului căzuse. Oftând, se ghemui, îndreptându-și iar atenția spre probele lui, apoi, abrupt, se reîntoarce înspre ghețar. Printre bucățile imense de gheață desprinse de pe versant, care căzuseră la baza ghețarului, văzu că suprafața muntelui aflat sub gheață fusese dezgolită de avalanșă. Se uită cu atenție, încercând să distingă ceva. Apoi îl chemă pe Faraday.

– Ai binoclul la tine, nu?

– Da, îl am chiar aici.

Marshall se îndreptă spre el. Biologul scoase binoclul dintr-un buzunar, întinzându-i-l cu mâna acoperită de mănuși groase. Marshall luă binoclul, suflă aer cald pe lentile, să le dezghețe, șterse aburul de pe ele și apoi se uită iar în direcția ghețarului.

– Ce e? întrebă Faraday, plin de entuziasm și nerăbdare. Ce vezi?

Marshall își trecu limba peste buzele înghețate holbându-se la ceea ce scoase gheața la iveală.

– E o peșteră, spuse el.

2

O oră mai târziu, stăteau amândoi în fața ghețarului, printre bucățile desprinse din versantul muntelui. Ploaia înghețată se oprise și un soare palid se chinuia să străpungă norii grei, plumburii. Marshall își frecă repede mâinile, încercând să se încălzească. Se uită în jur, la micul grup adunat acolo. Sully se întorsese, aducându-l cu el pe Ang Chen, proaspătul absolvent al echipei. Cu excepția expertului lor în calculatoare, întreaga expediție se mutase acolo, în fața morenei terminale.

Peștera era exact în fața lor, cu gura ei neagră căscată în albastrul strălucitor al gheții. Lui Marshall i se părea că seamănă cu țeava unei arme monstruoase. Sully se strădui să vadă ceva în întunericul dinăuntru, mușcându-și distrat din buza de jos.

– Un cilindru aproape perfect, spuse el.

– Cu siguranță e gura unei conducte, spuse Faraday. Mount Fear e înțesat de ele.

– Baza este, replică Marshall. Dar nu e ceva normal să vezi una la asemenea altitudine.

Dintr-odată, încă o secțiune din fațada înghețată a ghețarului se desprinse la un kilometru mai la sud, prăbușindu-se la bază în bucăți enorme, albastre, de mărimea unei case, propulsând în aer nori denși de așchii de gheață. Chen tresări violent, iar Faraday își acoperi urechile, să nu mai audă vuietul infernal. Marshall fu străbătut de fiori simțind pământul zguduindu-se sub picioarele lui.

Trecură minute în șir până se stinseră ecourile. În cele din urmă, Sully mormăi înfundat. Se uită la versantul înghețat, la gura peșterii, la Chen.

– Ai camera video la îndemână?

Chen dădu din cap că da și bătu cu palma peste geanta cu echipament care îi atârna de umăr.

– Dă-i drumul.

– Doar nu te gândești să intri, nu? întrebă Faraday.

În loc să-i răspundă, Sully se îndreptă de spate, întinzându-se cât era de lung, își trase burdihanul și își ajustă gluga hainei de blană, pregătindu-se pentru camera video.

– Nu e o idee bună, continuă Faraday. Știi foarte bine cât de fragile sunt formațiunile astea de lavă.

– Nu e vorba doar de asta, interveni Marshall. Tu n-ai văzut ce s-a întâmplat adineauri? Se poate desprinde și mai multă gheață și ar putea bloca intrarea în orice secundă.

Sully se uită înapoi, înspre peșteră, indecis.

– Ei așa ar vrea, să intrăm.

„Ei“, adică cei de la Terra Prime, canalul de televiziune prin cablu dedicat științei și naturii, care finanța expediția.

Sully își frecă bărbia cu una dintre mâinile înmănușate.

– Evan, Wright, voi puteți rămâne afară. Ang mă va urma cu camera video. Dacă se întâmplă ceva, aduceți militarii să sape după noi.

– Dă-i dracului, spuse Marshall imediat, rânjind. Dacă descoperi vreo comoară îngropată, vreau și eu partea mea.

– Tu singur ai spus-o. Nu suntem în siguranță.

– Păi cu atât mai mult ai nevoie de încă o pereche de mâini, spuse Marshall.

Buza de jos a lui Sully ieși în afară amenințător și neplăcut, iar Marshall așteptă să revină la sentimente mai bune. În cele din urmă, climatologul cedă.

– OK. Wright, ne întoarcem cât putem de repede.

Faraday clipi din ochii lui apoși albaștri, dar nu spuse nimic.

Sully scutură fulgii de zăpadă de pe *parka*, dregându-și vocea. Aruncă, prudent, o privire spre fațada de gheață. Apoi se așează în fața camerei video.

– Ne aflăm în fața ghețarului, spuse el într-o voce șoptită, melodramatică. Gheața, aflată într-un proces de topire, a scos la iveală o peșteră, cuibărită în pânțele muntelui. Ne pregătim acum s-o explorăm.

Făcu o pauză teatrală, apoi îi făcu semn lui Chen să oprească înregistrarea.

– Chiar ai spus „cuibărită“ sau mi s-a părut mie? întrebă Marshall.

Sully îl ignoră.

– Hai să mergem! Scoase o lanternă imensă dintr-unul dintre buzunarele hainei de blană. Ang, îndreaptă obiectivul spre mine și hai să intrăm.

Porni înainte, cu lunganul Chen urmărindu-l supus, pas cu pas. După un moment, Marshall își scoase și el lanterna și se ținu după ei.

Își croiră drum încet, prudent printre bolovanii imenși și sulitele de gheață. Unele bucăți erau cât pumnul, altele cât casa. În lumina slabă a apusului, cerul albastru de octombrie se reflecta în gheața desprinsă de pe versant. Peste tot curgeau șiroaie de apă topită din ghețar. Cei trei își continuă expediția în umbra ghețarului lăsată peste ei. Marshall se uită îngrijorat la muntele de gheață de deasupra lor, dar nu spuse nimic.

De aproape, gura peșterii arăta și mai întunecată. Emană un curent rece care îi degeră nasul deja pe jumătate înghețat al lui Marshall. După cum observase și Sully, intrarea era aproape circulară: o gură secundară de ventilație tipică pentru un vulcan. Ghețarul lustruise roca dimprejur, dându-i un aspect

lucios, aproape ca de oglindă. Sully încercă să sondeze întunericul cu lanterna. Apoi se întoarce spre Chen.

– Închide aia pentru un moment.

– Bine, spuse studentul și coborî camera.

Sully se opri, apoi privi înspre Marshall.

– Faraday n-a glumit. Întregul munte nu e altceva decât un morman de lavă fisurată. Aveți grijă la orice structură slăbită. Dacă tunelul pare cumva nesigur, ne întoarcem imediat.

Se uită iar la Chen, făcându-i semn să pornească din nou camera.

– Intrăm, intonă el pe un ton teatral pentru cameră.

Apoi se întoarce și intră în peșteră.

Acoperișul nu era chiar jos – la cel puțin trei metri – și totuși Marshall se aplecă instinctiv, urmându-l pe Chen în peșteră. Peștera ducea drept în inima muntelui, coborând ușor câteva grade. Mergeau înainte cu mare grijă, plimbând lumina lanternelor peste pereții de lavă. Înăuntru era și mai frig decât afară, pe câmpul de gheață, iar Marshall strânse și mai tare gluga hainei de blană în jurul feței.

– Așteptați, spuse el. Fasciculul de lumină care venea din lanterna lui surprinsese o fisură subțire în peretele de lavă. Cercetă la lumina lanternei întreaga lungime a fisurii, apăsând ușor cu mâna. Arată destul de solid, spuse el.

– Atunci hai să mergem mai departe, replică Sully. Cu grijă.

– E incredibil că tunelul nu s-a prăbușit sub greutatea ghețarului, spuse Chen.

Se afundară și mai adânc în peșteră, pășind atent. Iar când vorbiră din nou, o făcură cu voci joase, aproape șoptind.

– Aici, sub zăpadă, e un strat de gheață, constată Sully după vreun minut. Se întinde pe toată suprafața podelei. E remarcabil de uniform.

– Și cu cât mergem, cu atât devine mai gros, replică Marshall. La un moment dat, conducta asta trebuie să fi fost plină cu apă.

– Păi atunci înseamnă că a înghețat cu o viteză nemaipomenită, spuse Sully, pentru că...

Nu-și termină vorba că în secunda următoare picioarele îi fugiră de sub el și climatologul ateriză greoi pe gheață, cu un nechezat de uimire.

Marshall se dădu repede înapoi, îngrozit, așteptându-se să le cadă tavanul în cap. Dar când nu se întâmplă nimic și îl văzu pe Sully teafăr, sperietura lui se transformă în amuzament.

– Spune-mi că ai prins totul pe cameră, Ang.

– Evident, răspunse studentul, rânjind, deși era alb ca varul.

Sully se ridică de la pământ cu mare chin, încruntându-se și scuturându-și zăpada de pe genunchi. Avea mutra acră a felinei care și-a pierdut demnitatea.

– E un moment cât se poate de serios, Evan. Te rog să nu uiți asta.

O porniră din nou din loc, de data aceasta și mai precauți ca înainte. Liniștea era profundă. Nu se auzeau decât pașii lor scârțâind pe covorul subțire de zăpadă. Pereții bătrâni de lavă se ridicau întunecați de o parte și de alta. Sully conducea grupul, cu mare grijă, măturând zăpada din calea lor cu bocancii, luminând calea dinaintea lor cu lanterna pe care o plimba peste tot.

Chen se chinui iar să pătrundă întunericul care se întindea în fața lor.

– Se pare că peștera se deschide ceva mai încolo.

– Asta e bine, spuse Sully, pentru că pătura de gheață devine din ce în ce mai groasă și...

Dintr-odată căzu din nou. Dar de data aceasta nu din cauza neîndemânării sale. Marshall își dădu seama imediat că cercetătorul căzuse din pură surpriză. Sully ștergea înnebunit

zăpada de pe ecranul de gheață, încercând să vadă ceva dedesubt, cu lanterna.

Străbătut de fiori care nu aveau nimic de-a face cu frigul din peșteră, Marshall văzu descoperirea lui Sully. Îngropați sub podeaua de gheață, doi ochi mari cât cepele – galbeni, cu pupile negre, ovale – se holbau, imobili, la el.

3

Înapoierea de pe munte fu la fel de tăcută pe cât de gălăgios și de vorbăreț fusese urcușul. Marshall putea ghici la ce se gândeau ceilalți. Descoperirea avea să schimbe ceea ce, până în momentul acela, fusese o liniștită, fadă, aproape monotonă expediție științifică. Cum anume se vor schimba lucrurile niciunul dintre cercetători n-avea de unde ști. Dar, din acel moment, nimic nu avea să mai fie la fel.

În același timp, știa că fiecare își puna aceeași întrebare: ce naiba era chestia aia?

Sully rupse tăcerea.

– Ar fi trebuit să luăm o probă din calotă pentru testare.

– Cam de când crezi că datează? întrebă Chen.

– Fear e unul dintre ghețarii în stadiul de izotop marin 2¹, spuse Marshall. Peștera a fost îngropată de cel puțin 12 000 de ani. Poate și mai mult de atât.

Tăcerea se lăsa din nou peste ei. Soarele reuși, în sfârșit, să străpungă norii grei și joși, iar în coborâșul lui spre linia orizontului, aprinse întinderea de zăpadă, făcând-o să strălucească fantastic. Absent, Marshall scoase o pereche de ochelari de protecție din buzunar și îi puse la ochi. Nu se putea gândi

¹ *Marine Isotope Stage*, pe scurt MIS, stadiu al izotopului de oxigen, reprezintă alternanțele dintre perioadele calde și cele reci din paleoclimatul Terrei, deduse din datele izotopului de oxigen care reflectă schimbările de temperatură conform probelor luate de pe fundul mării.(n.red.)

decât la negrul de smoală, de nepătruns, al acelor ochi de sub gheață.

– Cât e ceasul în New York? întrebă Sully în cele din urmă.

– Opt și jumătate, răspunse Faraday.

– S-au dus toți acasă; o să încercăm dimineată, la prima oră. Ang, ai tu grijă să fie pregătit telefonul prin satelit înainte de micul dejun?

– Cum să nu, dar am nevoie să vorbesc cu Gonzalez pentru niște baterii noi, pentru că...

Chen se opri înainte să termine ce avea de zis. Uitându-se în sus, Marshall văzu imediat ce-l făcuse pe absolvent să tacă dintr-odată.

Tabăra era la câteva sute de metri dedesubt, o structură joasă, ruginită și posacă în lumina soarelui în asfințit. Merseseră prin valea glaciară, urmărind o cale ușor șerpuitoare, așa că intrarea principală a fostei baze guvernamentale era acum vizibilă dincolo de gardul de securitate. Penny Barbour, specialistul în calculatoare al echipei, stătea pe platoul de ciment dintre zona de pază și ușile centrale, în blugi și cămașă de flanel. Aerul nu se mișca, și părul ei scurt și șaten ca blana de șobolan îi cădea moale pe frunte. Lângă ea era Paul Gonzalez, sergentul responsabil cu menținerea bazei Fear în stare de operare.

Erau flancați de patru siluete încotoșmănate în haine de blană, cu pantaloni din blană de urs polar și încălțați cu *mukluk*¹ din piele de animal. Unul dintre cei patru ținea o pușcă; ceilalți aveau sulite și arcuri atârând pe spate. Deși nu reușea să le distingă chipurile, Marshall era convins că erau nativi americani din mica tabără de la nord de ei.

Mărindu-și pașii pentru a ajunge mai repede la bază, Marshall nu știa dacă trebuie să fie curios sau îngrijorat. Deși

¹ Cizme tradiționale din piele de ren, ornate cu mărgele, purtate de locuitorii zonei arctice, inuiții sau iupicii

erau în zonă de o lună, cercetătorii nu avuseseră niciun fel de interacțiune cu indienii. De fapt, nici nu știuseră de existența lor până într-o bună zi, când soldații de la baza militară le-au pomenit de ei într-o doară. De ce să aleagă azi, dintre toate zilele, să le facă o vizită?

Când trecură de gard și de cușca goală a paznicului, grupul întoarse privirile către ei.

– Țștia au venit acum vreo două minute și au început să bată la ușă, spuse Barbour cu accentul ei puternic, nord-londonez. Am ieșit cu sergentul să-i întâmpinăm.

Chipul ei prietenos și deschis avea o expresie înfrigurată și oarecum îngrijorată.

Sully îi aruncă o privire lui Gonzalez.

– S-a mai întâmplat chestia asta vreodată?

Gonzalez era cam la cincizeci de ani, un ins solid și zdravăn, cu o perspectivă fatalistă și realistă asupra lumii, tipică soldatului de carieră.

– Nu, spuse el.

Puse mâna pe stația radio, să-i alerteze pe ceilalți soldați, dar Sully îi făcu semn să rămână pe poziție.

– Doar nu e necesar, nu? Sully se întoarse apoi spre Barbour. Ai face bine să intri la căldură. O privi îndreptându-se spre intrarea principală, apoi își dresе vocea și se întoarse cu fața spre oaspeții lor. Vreți să intrați? întrebă el, pronunțând fiecare cuvânt foarte încet și gesticulând spre ușă.

Băștinașii nu scoaseră niciun cuvânt. Erau trei femei și un bărbat, observă Marshall, iar bărbatul era, de departe, cel mai în vârstă dintre ei. Pielea lui era ridată și încrețită, cu textura pielii tăbăcite de atâția ani de frig și soare. Ochii îi erau clari, de un căprui profund. Purta cercei mari din os, ciopliți cu motive fabuloase. În blana de la guler avea cusute pene, iar pe pomeți avea tatuajele întunecate ale șamanilor. Gonzalez le

spusese că tribul ducea o viață de o simplitate neobișnuită, dar – gândi Marshall, holbându-se la sulițele lor și la pieile de animale – nu-și închipuise că era atât de simplă.

O tăcere neplăcută se lăsă între membrii grupului pentru câteva momente, iar singurul zgomot care se auzea era mormăitul generatoarelor din apropiere. Apoi Sully vorbi din nou:

– Ați venit din satul din nord? A fost o călătorie lungă și probabil că sunteți obosiți. Pot să vă ajut? Ați vrea ceva de mâncat sau de băut?

Niciun răspuns.

Sully repetă, încet și apăsător, de parcă ar fi vorbit cu niște înapoiți.

– Vreți de mâncat, de băut? Ceva? Când tot nu primi niciun răspuns, Sully se întoarse oftând către ceilalți. N-ajungem nicăieri.

– Păi, probabil că nu pricep nicio iotă din ce le spui, vorbi Gonzalez.

Sully încuviință din cap.

– Iar eu nu vorbesc limba inuiților.

– Tunit, răspunse bătrânul.

Sully se întoarse rapid înspre el.

– Poftim?

– Nu inuit. Tunit.

– Îmi pare foarte rău. N-am auzit niciodată de tuniți până acum. Sully se bătu ușor cu mâna pe piept. Numele meu este Sully. Apoi îi prezentă pe Gonzalez și pe cercetătorii care erau cu el. Femeia pe care ați cunoscut-o, spuse el, se numește Penny Barbour.

Bătrânul puse și el mâna pe pieptul lui.

– Usuguk. Pronunță numele pe silabe, rar, să fie înțeles: U-su-guk.

Nu se oferi să le prezinte pe femei.

– Îmi pare bine să vă cunosc, spuse Sully, jucând, ca de obicei, până la sfârșit, rolul șefului de echipă. Vreți să veniți înăuntru?

– M-ați întrebat dacă puteți face ceva pentru noi, spuse Usuguk.

Marshall observă, spre marea lui uimire, că bătrânul vorbea engleza fără niciun fel de accent străin.

– Da, răspunse Sully, surprins în aceeași măsură.

– Puteți să faceți ceva important, ceva foarte important. Puteți să plecați. Astăzi. Și să nu vă mai întoarceți.

Răspunsul acesta îl lăsa pe Sully fără grai.

– De ce? întrebă Marshall după un moment.

Bătrânul arată spre Mount Fear.

– Acesta este un loc malefic. Prezența voastră aici ne pune pe toți în pericol.

– Malefic? repetă Sully, revenindu-și. Vă referiți la vulcan? E mort, s-a stins de mult.

Tunitul se întoarse spre el, iar ridurile feței lui erau puternic reliefate de lumina asfințitului. Chipul lui era o mască a unei neliniști profunde.

– Ce e malefic? întrebă Marshall.

Usuguk refuză să le explice mai departe.

– N-ar trebui să fiți aici, spuse el. V-ați băgat undeva unde n-aveați ce căuta. Ați înfuriat spiritele străvechi. Le-ați înfuriat îngrozitor.

– Spiritele străvechi? întrebă Sully.

– În mod normal sunt – Usuguk căută cuvântul potrivit – binevoitoare. Făcu o mișcare semicirculară cu o mână, cu palma deschisă. În vremurile străvechi, toți bărbații de aici, cei cu arme și cu uniforme, locuiau între zidurile de metal pe care le construiseră. Chiar și azi, soldații nu se duc niciodată în locul interzis.

– Nu știu de niciun loc interzis, mormăi Gonzalez. Numai că-mi țin fundul înăuntru, înăuntru unde e frumos și cald.

Usuguk încă se uita fix la Sully.

– Tu ești altfel. Ai pășit pe teritoriul pe care n-ar trebui să-l calce nicio ființă vie. Și acum spiritele sunt furioase, mai furioase decât în oricare altă perioadă din memoria poporului nostru. Mânia lor mânjește văzduhul cu sânge. Cerurile urlă de durere, ca o femeie în chinurile facerii.

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui prin „urlă de durere“, spuse Sully. Dar lumina ciudată a cerului pe timpul nopții e produsă, foarte simplu, de aurora boreală. Luminile nopții, cum li se mai zice, sunt cauzate de vânturile polare care intră în câmpul magnetic al pământului. Recunosc, culoarea e puțin neobișnuită, dar nu se poate să nu o mai fi observat și în alte dăți. Sully se comporta acum ca un fel de *pater familias* foarte blând, zâmbind arogant, ca un bătrân care încerca să le explice ceva nepoților. Gazele din atmosferă, continuă el, emană un exces de energie în formă de lumină. Gazele de diferite feluri emit fotoni cu lungimi de undă diferite.

Dacă explicația lui avu vreun efect asupra lui Usuguk, bătrânul nu lăsa să se vadă ceva.

– De îndată ce am văzut cât de furioase erau spiritele bătrâne, ne-am pornit încoace. Am mers întruna – fără odihnă, fără mâncare.

– Cu atât mai mult ar trebui să intrați, spuse Sully. Vă dăm mâncare, ceva cald de băut.

– De ce este muntele interzis? întrebă Marshall.

Șamanul se întoarse spre el.

– Chiar nu puteți înțelege? Ați auzit avertizarea mea. Acum refuzați să vă supuneți? Muntele este un loc al întunericului. Trebuie să plecați.

– Nu putem pleca, spuse Sully. Nu încă. Dar, în câteva săptămâni, două, trei, ne-am cărat. Însă, până atunci, vă dau cu vântul meu că ...

Dar șamanul îi întoarse spatele, vorbind cu femeile tunite.

– *Anyok lubyar tussarnek*, spuse el.

Una dintre femei începu să urle cu putere. Întorcându-se iar cu fața spre ei, Usuguk îi privi pe rând pe cercetători, iar pe chipul lui se zugrăvea un amestec de milă și frică, o expresie care îi ridică lui Marshall părul pe ceafă. Apoi, scoțând o mică legătură din haina lui de blană, bătrânul băgă un deget înăuntru și făcu niște semne ceremoniale către tundra înghețată din jurul lui cu un lichid întunecat, prea vâscos ca să fie altceva decât sânge. Și, în final – intonând ceva în limba lui, cu o voce joasă, de rugăciune – se întoarse și se alătură grupului său care se pornise deja la drum, peste ținuturile de permafrost.

4

În cele două zile care urmau, din nord veniră niște vânturi înghețate, care aduseră cer albastru și temperaturi teribile. În dimineața zilei a treia, la ora 11, Marshall, Sully și Faraday părăsiră baza și porniră la drum peste câmpia înghețată care se întindea fără sfârșit la sud de Mount Fear. Era o dimineață perfectă; cerul era o cupolă de un incredibil albastru arctic, nepătat de nori. Sub picioare, permafrostul era tot atât de tare precum cimentul. Temperaturile se învârtteau cam în jurul valorii de -18°C și, cel puțin pe moment, îngrozitoarele gemete și bubuituri ale ghețarului încetaseră.

Gândurile lor fuseră întrerupte de o huruială înfundată, bizar atenuată de vântul arctic. Pe orizontul sudic apărură un punct. Nu dură mult și, sub privirile lor, punctul se transformă rapid într-un elicopter care zbura la altitudine mică spre ei.

Faraday pufni nemulțumit.

– Cred că trebuia să mai fi așteptat câteva zile. Nu pricep de ce a trebuit să dăm așa repede raportul.

– Așa ne-a fost înțelegerea, îi răspunse Sully, privind elicopterul care se apropia din ce în ce mai mult. Dacă trăgeam de timp, ar fi știut.

Faraday mormăi ceva, fără a fi deplin convins.

Sully se încruntă la biolog.

– Eu am mai spus asta o dată. Când faci un pact cu diavolul, nu te apuci să te plângi de consecințe.

Nu-i răspunse nimeni. Nici nu era nevoie.

Universitatea Massachusetts de Nord nu pretindea să fie printre primele instituții de învățământ din țară. Cum banii de burse erau din ce în ce mai puțini, universitatea recurgea la o strategie relativ nouă, asigurându-se că expedițiile sunt finanțate de către un conglomerat media care cerea, în schimb, drepturi de exclusivitate și acces necondiționat. Deși încălzirea globală nu era tocmai un subiect sexy, era totuși unul fierbinte. Terra Prime finanțase echipa aceasta, așa cum finanțase multe altele – un grup care studia medicina băștinașilor din jungla amazoniană, alta care excava un posibil mormânt al regelui Arthur – în speranța de a obține cel puțin un documentar științific care să merite a fi dezvoltat. Cu câteva săptămâni în urmă, Marshall ținuse pumnii strânși, sperând că-și pot termina cercetarea și că pot pleca fără să atragă prea mult atenția. Speranțele lui erau acum complet năruite.

Cercetătorii strânseseră rândurile pe măsură ce elicopterul se apropie, se învârti în cercuri deasupra taberei, apoi ateriză pe o porțiune relativ plană a terenului, rotoarele lovind puternic aerul înghețat. Ușa pasagerilor se deschise și din elicopter sări o femeie. Era îmbrăcată într-o haină de piele și blugi. Era slabă, în jur de treizeci de ani și, când se întoarse să-și ia bagajul, Marshall surprinse cu privirea un posterior foarte bine construit.

– N-arată rău diavolul ăsta, șopti el.

Femeia își ridică acum bagajele și se îndreptă spre ei, aplecându-se sub vârtejul rotoarelor. Se întoarse să-i mulțumească pilotului, făcându-i cu mâna, iar el îi răspunse, ridicând degetul mare în sus, ambală motorul și decolă rapid, întoarse aparatul brusc spre sud și se grăbi să se întoarcă de unde venise.

Cercetătorii făcură câțiva pași înainte, s-o întâmpine. Sully își trase mânușile și îi întinse repede o mână.

– Gerard Sully, spuse el. Climatolog și liderul echipei. Ei sunt Evan Marshall și Wright Faraday.

Femeia dădu mâna cu fiecare. Lui Marshall strângerea de mână i se păru scurtă și profesională.

– Eu sunt Kari Ekberg, producătorul de teren la Terra Prime. Felicitări pentru descoperire!

Sully apucă una din genți. Marshall pe cealaltă.

– Producător? întrebă Sully. Înseamnă că tu ești șefa? Ekberg râse.

– Ei, da. Vei descoperi că pe un platou de filmare ca acesta, toată lumea care poartă un clipboard după el este producător.

– Platou de filmare? repetă Marshall.

– Cam asta e pentru noi, răspunse ea.

Se opri și se uită cu atenție în jurul ei, ca și cum ar fi căutat peisaje dramatice de filmat.

– Nu ești tocmai îmbrăcată pentru Zona Sălbatică Federală, spuse Marshall.

– Mda, îmi dau seama. Mi-am petrecut aproape întreaga viață în Savannah. Cel mai rece loc în care am fost până acum a fost New York, în februarie. Am să le spun celor din echipa de filmare să-mi aducă ceva de îmbrăcat de la Mountain Hardwear¹.

– Îmbrăcată sau nu potrivit, tot ești cea mai frumoasă apariție de care a avut vreodată parte baza asta, spuse Sully.

Ekberg se opri din studiat zona ca să se uite la Sully, ochii plimbându-i-se din cap până-n vârful picioarelor. Nu-i răspunse nimic, dar zâmbi ușor, ca și cum, în privirea aceea atotcuprinzătoare pe care i-o aruncase, surprinsese întreaga esență a ființei lui.

Sully se înroși ușor și își dresе vocea.

– Atunci să ne întoarcem, nu? Ai grijă pe unde calci – terenul pe aici e înțesat de tuneluri vechi de lavă.

¹ Companie americană fondată în 1993, profilată pe confecționarea echipamentelor alpine (n.red.)

Deschise drumul, discutând în același timp cu Faraday despre munca de cercetare din dimineața aceea. Nu Ekberg era cea care conducea echipa și, după toate aparențele, nu era receptivă la complimentele lui stângace, și asta era suficient ca Sully să-și piardă interesul pentru ea. Ekberg și Marshall rămaseră în urmă.

– Sunt curios în legătură cu ce-ai spus mai devreme, zise Marshall. Că situl pe care se desfășoară expediția noastră e un platou de filmare.

– N-am vrut să par insensibilă. E clar că pentru voi e locul în care vă desfășurați activitatea de cercetare. Numai că, la o astfel de filmare, esențial e timpul. Și nu prea îl avem. În plus, sunt convinsă că echipa ta nu vrea decât să dispărem din calea voastră cât mai repede cu putință. Asta e slujba mea: să fac treaba să meargă.

– Să meargă treaba?

– Da, să caut locuri de filmat, să pun la punct un program de lucru. Practic, trebuie să pregătesc un traseu, astfel încât, în momentul în care producătorul, actorii și echipele de filmare ajung în zonă, să fie totul gata.

Marshall era, în sinea lui, surprins de tot jargonul acesta: echipe de filmare, producători, actori. Ca toți ceilalți membri ai expediției, presupuse că Terra Prime va trimite o singură persoană sau cel mult două: cineva care să țină camera și s-o îndrepte în direcția potrivită și cineva care să stea în fața ei din când în când.

– Deci, practic, tu faci treaba cea mai grea, iar șmecherii vin și-ți fură toată gloria.

Ekberg începu să râdă: un râs clar, un contralto puternic, care răsună peste permafrost.

– Cred că da, cam așa ceva.

Ajunseră la cabina de pază care nu mai era de mult folosită și Ekberg se uită la clădirile din fața ei cu o uimire pe care nu încercă să și-o ascundă.

– Doamne, nu mi-am închipuit că locul ăsta o să fie atât de mare!

– La ce te așteptai? întrebă Sully. Igluuri și corturi?

– De fapt, mare parte a bazei este sub pământ, spuse Marshall în timp ce treceau de gardul care înconjură baza și traversau platoul de la intrare. Au construit-o într-o depresiune naturală, au adus secțiunile prefabricate, au umplut spațiul rămas cu pământ înghețat și piatră ponce. Structurile vizibile sunt, în mare parte, sistemele mecanice și tehnice, centrala electrică, instalațiile radar, chestii de genul ăsta. Arhitecții au vrut să minimalizeze impactul vizual. De asta a și fost construită în umbra singurului munte din zonă.

– De când nu mai e activă baza?

– De multă vreme, răspunse Marshall. Aproape cincizeci de ani.

– Dumnezeu! Și cine o administrează acum? Adică, practic, cine menține toaletele funcționale, chestii de genul ăsta?

– Există ceea ce guvernul numește „echipă de întreținere minimală“. Un mic detașament de soldați a fost trimis aici să mențină baza operațională, trei tipi de la Divizia de ingineri a Armatei sub comanda lui Gonzalez. El este sergentul Gonzalez. Ei întrețin generatoarele și rețeaua electrică, mențin și verifică sistemele de încălzire, schimbă becuri, monitorizează nivelul de apă din rezervoare. Și, în prezent, sunt și dădacele noastre.

– Cincizeci de ani. Ekberg scutură din cap. Bănuiesc că de asta nu-i deranjează să ne închirieze nouă zona.

Marshall încuviință.

– Totuși, Unchiul Sam nu e tocmai ieftin. Plătim mai bine de 100 000 de dolari doar ca să găzduim echipa de filmare a documentarului o săptămână.

– Costul vieții aici e destul de mare, spuse Sully.

Ekberg se uită iar în jur.

– Soldații trebuie să *locuiască* aici?

– Vin prin rotație la câte șase luni. Sau cel puțin asta e valabil pentru trei dintre morocănoșii ăștia. Sergentului Gonzalez se pare că-i priește aici.

– E, iată un om care pune mare preț pe intimitatea lui, spuse Ekberg.

Trecură de ușile grele de la intrare, printr-un hol, apoi un vestiar imens unde, de o parte și de alta, erau aliniate dulapuri cu haine *parka* și alte echipamente de iarnă, și apoi printr-un alt set de uși care dădeau direct în baza propriu-zisă. Deși baza Fear nu mai era activă de cincizeci de ani, atmosfera cazonă era încă foarte pregnantă. Steaguri americane, pereți de oțel și tot felul de detalii utilitariste. Afize decolorate pe pereți pe care se mai distingeau încă ordinele comandantului și fel de fel de avertismente împotriva încălcării normelor de securitate. Un culoar larg se întindea la dreapta și la stânga din sala principală, pierzându-se de îndată în întuneric: zona imediat următoare era foarte bine luminată, dar în regiunile mai îndepărtate nu se distingeau decât oaze ocazionale de lumină. De partea cealaltă a zonei principale, în spatele unui geam, stătea un bărbat în uniformă care citea un roman.

Marshall observă că Ekberg strâmba din nas.

– Îmi pare rău, spuse el râzând. Mie mi-a luat o săptămână să mă obișnuiesc cu mirosul. Cine ar fi crezut că într-o bază militară arctică poate să pută ca pe fundul calei unui vapor? Haide, mergem să te înregistrăm.

Traversară zona principală și ajunseră în fața geamului de sticlă.

– Tad, spuse Marshall, în loc de salut.

Bărbatul din spatele geamului dădu din cap în semn de salut. Era înalt și tânăr, cu un păr morcoviu tuns militărește. Purta uniformă de soldat în corpul de armată al inginerilor.

– Domnule doctor Marshall.

– Ea este Kari Ekberg, care a venit înaintea echipei de filmare a documentarului. Marshall se întoarse spre Ekberg. El e Tad Phillips.

Phillips o privi pe femeie cu un interes pe care nu reușea să-l ascundă.

– Am primit înștiințare chiar în dimineața asta. Domnișoară Ekberg, sunteți amabilă să semnați aici?

Îi întinse clipboardul prin fanta din geam.

Ea semnă pe linia indicată și-i restituie documentul. Phillips notează data și ora la care intrase, apoi puse clipboardul la locul lui.

– Îi faci dumneata turul de orientare, îi explici care sunt zonele permise și celelalte?

– Cum să nu, spuse Marshall.

Phillips încuviință și – după ce-i mai aruncă o privire lui Ekberg – se întoarse la cartea lui. Sully se îndreaptă către o scară din apropiere și grupul începu să coboare.

– Măcar e cald aici, spuse Ekberg.

– La nivelurile superioare, replică Sully. Restul este redus doar la mentenanța minimă.

– Ce voia să spună prin zonele permise? întrebă ea.

– Secțiunea aceasta centrală a bazei, construită pe cinci niveluri, este zona în care locuiau ofițerii și unde avea loc marea parte a monitorizărilor, explică Marshall. Avem acces complet – nu că vreunul dintre noi are timpul sau dispoziția de a porni în misiuni de explorare. Avem acces limitat la aripa de sud, unde sunt stocate și întreținute majoritatea calculatoarelor și echipamentelor. Acolo locuiesc soldații; noi nu avem acces

decât la nivelurile superioare. Nu suntem autorizați să intrăm în aripa de nord.

– Ce e acolo?

– N-am idee, ridică Marshall din umeri.

Ajunseră într-un alt coridor, mai lung și mai bine luminat decât cel de deasupra. Aparaturi învechite de tot felul fuseseră depozitate lângă pereți, ca și cum locul ar fi fost abandonat în mare grabă. Aici erau și mai multe dulapuri și fișete, dar și panouri și indicatoare cu săgeți, oferind indicații spre diverse instalații: HĂRȚI RADAR, POSTUL DE COMANDĂ RASP, ÎNREGISTRARE/MONITORIZARE. De o parte și de alta a coridorului erau uși cu ferestre mici, cu grilaje din fier. Nu erau marcate cu nume, ci cu serii de numere și litere.

– Ne-am instalat laboratoarele temporare aici, pe nivelul B, spuse Sully, arătând cu degetul mare spre ușile din dreapta și stânga lor. În față avem bucătăria, cantina și o sală de conferință pe care am transformat-o pentru moment în cameră de relaxare. După colț, sunt dormitoare. Am pregătit una dintre camere pentru tine.

Ekberg murmură un „mulțumesc“.

– Tot nu pricep de ce ar fi avut cineva nevoie de o asemenea bază militară, spuse ea. Adică de ce aici, atât de departe, în nord.

– A aparținut sistemului original de avertizare timpurie, spuse Marshall. Ai auzit vreodată de Linia Pinetree sau de DEW Line?

Ekberg scutură din cap.

– În 1949, sovieticii testau o bombă atomică deja funcțională. Ne scosese din minți: noi credeam că mai avem cel puțin cinci ani la dispoziție să ne pregătim. În schimb, geniile noastre preziceau deja că, în câțiva ani, Rusia va avea destule bombe atomice să îngenuncheze Statele Unite. Deci au fost

intensificate procesele de consolidare a trupelor armate, a echipamentelor de zbor, a armelor și muniției – incluzând un program-pilot de dezvoltare a unui sistem de apărare a granițelor. Coastele maritime ale Pacificului și Atlanticului erau bine apărate și devenise cât se poate de clar că principala amenințare avea să vină de la bombardierele din zona polilor. Dar radarele de la vremea aceea erau rudimentare: nu puteau detecta avioanele care zburau la altitudine mică, nu puteau detecta obiecte de deasupra liniei orizontului.

– Așa că era necesar să fie cât mai aproape cu putință de amenințare.

– Exact. Capii armatei s-au adunat și au convenit asupra celor mai probabile rute pe care le-ar fi putut urma bombardierele rusești în cazul unui atac. Au construit stații de avertizare cât mai la nord de fiecare traseu. Asta e una dintre ele. Ironia sorții, continuă Marshall, scuturând din cap, e că, în momentul în care au terminat de construit, pe la sfârșitul anilor 1950, tehnologia era deja învechită. Rachetele înlocuiau deja avioanele ca dispozitive de lansare a bombelor. Aveam nevoie de o rețea centralizată care să gestioneze o astfel de amenințare. Noul sistem, numit SAGE, a fost pus în funcțiune și aceste stații au fost băgate la naftalină.

Intrară iar într-un pasaj cu aspect de baracă. Sully se opri în fața uneia dintre uși, apăsă pe clanță și o împinse, dând la iveală o cameră spartană, cu un pat de campanie, un birou, un dulap și o oglindă. Grosul prafului fusese îndepărtat de Chen în dimineața aceea.

– Asta e camera ta, spuse Sully.

Ekberg se uită rapid înăuntru, apoi le mulțumi lui Sully și Marshall în vreme ce aceștia îi puseră bagajele pe pat.

– E lungă călătoria de la New York, spuse Sully, și dacă ești ca noi, probabil că nu ai dormit cine știe ce pe drum. Dacă

vrei să tragi un pui de somn sau să te speli, nu te sfi. Dușurile și toaletele sunt la capătul coridorului.

– Mulțumesc pentru ofertă, dar aș prefera să mă apuc imediat de treabă.

– Să te apuci de treabă?

Sully se uită la ea confuz.

Lui Marshall i se aprinse, în fine, beculețul.

– Vrei să spui că vrei să-l vezi.

– Desigur! De asta sunt aici. Se uită împrejur. Desigur, dacă și voi sunteți de acord cu asta.

– Mi-e teamă că nu, spuse Sully. În ultimele săptămâni au fost văzuți în zonă mai mulți urși polari. Iar tunelele alea de lavă sunt cât se poate de periculoase. Dar nu cred că e vreo problemă dacă îl observi de la distanță.

Ekberg păru să se gândească asupra acestui aspect.

– Mulțumesc, spuse ea, dând încet din cap.

– Evan, aici de față, te va duce până în apropiere, nu-i așa, Evan? Acum, dacă nu vă supărați, am niște teste de laborator pe care trebuie să le termin.

Și cu asta, îi aruncă un zâmbet vag, făcu un semn către Marshall, apoi se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre laboratoarele temporare.

5

– Incredibil! spuse Ekberg, cuvintele făcând rotocoale de abur în aer. Nu cred că am mai văzut un cer de un albastru atât de curat și de intens.

Își croiau drum prin valea ghețarului sub un soare orbitor. În ciuda aluziilor sale irascibile că are lucruri mai bune și mai importante de făcut, totuși Faraday fusese desemnat să meargă cu ei, și acum pufnea și răsufla din greu, urcând muntele. Făcuse traseul acesta cel puțin o dată pe zi în ultima lună: faptul că încă se mai chinuia să urce trăda anii de sedentarism la care îl condamnase munca de laborator. Ekberg, pe de altă parte, mărșăluia cu lipsa de efort a unui alergător devotat. Ochii ei se îndreptau în toate direcțiile, fără să rateze nimic. Din când în când murmură ceva într-un reportofon. Peste jacheta de piele îmbrăcase o *parka* de rezervă din garderoba lui Penny Barbour.

– Înțeleg exact ce spui, îi răspunse Marshall. Mi-aș dori să fie și mai mult decât este.

– Poftim?

– Zilele se micșorează într-un ritm foarte alert. Mai avem două, poate trei săptămâni de lumină viabilă. După asta va fi noaptea albă, douăzeci și patru din douăzeci și patru. Și atunci ne cărăm de aici.

– Nu e de mirare că sunteți grăbiți. Oricum, Allan o să fie încântat de cerul ăsta.

– Allan?

– Allan Fortnum, regizorul nostru de imagine. Ekberg privi înspre ghețar, la albastrul intens proiectat pe nemărginirea de azur a cerului. De unde își trage numele Mount Fear¹?

– După numele lui Wilberforce Fear, exploratorul care l-a descoperit.

– Descoperirea l-a făcut faimos?

– De fapt, descoperirea l-a omorât. A murit înghețat în fundul unui crater.

– Oh. Ekberg șopti ceva în reportofon. Crater. Deci e un vulcan?

– Un vulcan inactiv. De fapt, e destul de ciudat – singura trăsătură geologică pe o suprafață de aproape două mii de kilometri pătrați de permafrost. Lumea încă mai încearcă să-și dea seama cum s-a format.

– Doctorul Sully spune că e periculos. Ce-a vrut să spună cu asta?

– Mount Fear nu este altceva decât un con preistoric de lavă inactiv. Intemperiiile și ghețarul l-au erodat, l-au făcut fragil. Marshall arată spre crestele văii, ascuțite ca o lamă de cuțit, apoi spre una dintre peșterile mari care ciuruiau poalele muntelui. Tuneluri de lavă, continuă el, ca acesta din față, se creează când, peste un râu de magmă activă, se formează o crustă. Peste ani, tunelurile devin casante și se pot crăpa și prăbuși cu ușurință. Drept rezultat, muntele e ca un mare castel din cărți de joc. Descoperirea noastră e într-unul dintre tunelurile astea.

– Și urșii polari despre care mi-ai vorbit?

– Sunt frumoși când te uiți la ei, dar extrem de agresivi cu oamenii, mai ales zilele astea, când habitatul lor se restrânge tot mai mult. Când echipa ta o să ajungă aici, ai grijă să nu se apuce de plimbări dincolo de zidul de protecție decât dacă sunt înarmați. La bază există un depozit de arme de mare calibru.

¹ Muntele Fricii (în lb. engl., în orig.)

Urcară încă un minut în tăcere, apoi Ekberg vorbi din nou.

– Tu ești paleoecolog, nu?

– Un paleoecolog specializat pe cuaternar¹, da.

– Și ce anume faci tu aici?

– Paleoecologii ca mine reconstruiesc ecosisteme dispărute din fosile și alte forme de dovezi preistorice. Încercăm să determinăm ce fel de creaturi erau atunci pe pământ, ce mâncau, cum trăiau și cum au murit. Eu caut să aflu ce fel de ecosistem exista aici înainte de formarea ghețarului.

– Și acum, că ghețarul se topește, dovezile – probele pe care le colectezi – ies iar la suprafață.

– Exact.

Ea se uită la Marshall cu ochi cercetători, pătrunzători.

– Ce fel de probe colectezi?

– Urme de plante. Sol stratificat. Unele rămășițe macroorganice cum ar fi lemnul.

– Noroi și lemn, spuse Ekberg.

Marshall râse.

– Nu e suficient de sexy pentru Terra Prime, nu?

Râse și ea, la rându-i.

– Ce poți să faci cu probele astea?

– Păi, lemnul și alte materiale organice pot fi supuse datării cu radiocarbon, ca să stabilesc perioada în care au fost îngropate de ghețar. Probele de sol sunt procesate pentru determinarea urmelor de polen care, la rândul lor, îmi spun ce fel de plante și arbori au dominat regiunea înainte de glaciațiune. Vezi tu, ecologii moderni nu fac decât să analizeze lumea așa cum e ea astăzi, afectată la scară imensă de activitatea umană din ultimele sute de secole. Însă, cu probele, datele și observațiile

¹ Cea mai recentă dintre cele trei perioade ale erei cenozoice, cu o durată de circa 2,5 milioane de ani, caracterizată prin scurte glaciațiuni și apariția primelor primatelor asemănătoare omului (n.red.)

pe care le obțin aici, pot să reconstitui o lume care a existat înainte ca omul să fi devenit elementul dominant.

– Poți recrea trecutul, spuse Ekberg.

– Da, într-un fel.

– Mie îmi sună destul de sexy. Și bănuiesc că un ghețar e locul perfect pentru astfel de cercetări, pentru că a sigilat totul sub un strat gros de gheață, păstrând totul intact, ca într-o capsulă a timpului.

– Exact așa, spuse Marshall. Era impresionat de capacitatea ei de a procesa informațiile atât de repede și de a înțelege o disciplină nefamiliară. Ca să nu mai zic, adăugă el, că, atunci când gheața se topește, își leapădă, pur și simplu, conținutul. Fără mofturi, fără chin. Și fără să am nevoie să mă spetesc muncind la lopată și la daltă ca să dezgrop fosile și subfosile¹.

– O abordare foarte pragmatică. Ce sunt subfosilele? Fosile foarte mici?

Marshall râse din nou.

– E termenul pe care paleontologii îl dau fosilelor mai noi de zece mii de ani.

– Înțeleg, spuse ea și se întoarse spre chinuitul Faraday. Și dumneata, doctore Faraday, ești un biolog evoluționist, corect?

Faraday se opri să-și tragă răsuflarea, iar ceilalți doi se opriă și ei, în semn de solidaritate. Dădu din cap a încuviințare, mutându-și în același timp rucsacul de pe un umăr pe celălalt.

– Și asta înseamnă...?

– În termeni simpli, înseamnă că eu studiez felul în care speciile se schimbă în timp, gâfâi Faraday.

– Și de ce faci chestia asta aici, într-un loc atât de puțin favorabil?

¹ Termenul de subfosilizare se referă la fosilizarea incompletă caracteristică de cele mai multe ori perioadei cuaternare. (n.red.)

– Cercetarea mea implică efectul încălzirii globale asupra dezvoltării speciilor.

Pe chipul ei înflori un zâmbet.

– Deci, de fapt, voi sunteți cei care *fac* cu adevărat cercetările asupra efectelor încălzirii globale. În timp ce domnul doctor Marshall, aici, de față, nu face decât să culeagă roadele fenomenului.

În capul lui Marshall sună semnalul de alarmă: Terra Prime finanțase expediția lor crezând că se ocupau de încălzirea globală. Însă zâmbetul lui Ekberg era unul prietenos și, în curând, îi zâmbi și el înapoi.

Se opriră un moment pentru ca Ekberg să poată să scrie câteva rânduri în carnetul ei. Marshall așteaptă, plimbându-și privirea peste linia orizontului. Apoi se opri. Scoase binoclul din haină și i-l înmână lui Ekberg.

– Ia aruncă o privire. Acolo, pe permafrost, la sud-vest.

Ea se uită o clipă prin lentile.

– Vorbeam de lup. Doi urși polari. Se uită încă o clipă, apoi îi dădu înapoi binoclul. Trebuie să ne întoarcem? întrebă ea.

– Aici, pe munte, nu ar trebui să avem probleme. În mod normal, unul dintre noi ar fi înarmat.

– Și de ce nu suntem?

– Eu refuz să port armă. Și Wright e distrat. Haide, ar trebui să ne grăbim.

Apropiindu-se de ghețar, Marshall se uită în sus, la peretele de gheață, ușor îngrijorat, însă temperaturile foarte scăzute din ultima vreme opriseră topirea, iar peretele de gheață arăta, mai mult sau mai puțin, ca în urmă cu trei zile, când descoperiseră peștera.

– Aia e peștera, spuse el, arătând spre gura neagră de lângă baza ghețarului.

Ekberg se uită într-acolo. Deși chipul ei nu trăda nicio emoție, Marshall știa că femeia era dezamăgită pentru că nu putea să meargă înăuntru. Îi făcu un semn lui Faraday. Biologul se căută prin buzunarele hainei de blană și scoase o fotografie mare, lucioasă, pe care i-o înmână lui Ekberg.

– Asta e ceea ce am găsit, spuse Marshall. E un print al unei secvențe din înregistrarea noastră video.

Kari luă fotografia cu entuziasm. Privind-o, își ținu cu un icnet răsuflarea.

– A murit cu ochii deschiși, spuse ea expirând adânc.

Nu-i răspunse nimeni. Nici nu era nevoie.

– Dumnezeu. Ce e?

– Nu suntem siguri, răspunse Marshall. După cum poți observa din fotografie, gheața este foarte opacă și nu putem vedea decât ochii și ceva blană împrejur. Dar credem că ar putea fi un smilodon.

– Un *ce*?

– Un smilodon. E cunoscut și drept tigrul cu dinți sabie.

– Ceea ce, din punct de vedere tehnic, e incorect, spuse Faraday, pentru că smilodonul descinde dintr-o linie complet diferită decât cea a tigrului.

Dar Ekberg nu părea să audă. Se uita fix la fotografie, cu ochii mari, uitând pentru prima dată de reportofon.

– Credem că e smilodon datorită ochilor, spuse Marshall. Seamănă foarte mult cu ochii felinei mari – ochii tuturor felinei, de fapt. Observă că sunt ochii unui prădător: mari, cu o căutătură directă. Zona irisului este extinsă, pupilele – verticale. Pun pariu că o autopsie va scoate la iveală un strat de *tapetum lucidum*¹ în spatele retinei.

– De când e înghețat? întrebă ea.

¹ Strat reflectorizant din spatele retinei multor vertebrate mari. *T.l.* contribuie la vederea nocturnă și reflectă lumina vizibilă înapoi prin retină. (n.red.)

– Smilodonii au dispărut ca specie acum zece mii de ani, spuse Marshall. Fie din cauza glaciațiunii, a pierderii habitatului sau a hranei, fie din cauza vreunui virus care a depășit bariera dintre specii, nu știm încă. Luând în considerare perioada în care peștera a fost acoperită de stratul de gheață, consider că exemplarul acesta a fost printre ultimii din specia lui.

– Încă nu știm cum a ajuns să fie prins în gheață, adăugă Faraday. Clipitul lui nervos, ochii mari, apoși îi dădeau aparența unui copil speriat. Probabil că s-a retras în peșteră să evite o furtună de gheață și a înghețat acolo. Poate că era rănit sau poate era înfometat. Sau poate că, pur și simplu, a murit de bătrânețe. Când vom cerceta în amănunt, vom avea mai multe răspunsuri.

Ekberg își recăpătase rapid aerul profesional.

– Ce e asta? întrebă ea, arătând spre o gaură verticală, rotundă, cam de un centimetru în diametru, drept lângă carcasă.

– După câte vezi, nu se poate distinge cu claritate nimic, spuse Marshall. Gheața este murdară, opacă, plină de noroi preistoric. Așa că i-am spus lui Ang, internului nostru, să instaleze un dispozitiv de teledetecție. Trimite semnale sonore și măsoară ecourile produse.

– Ca un detector de pești, spuse Ekberg.

– Într-un fel, da, spuse Marshall, amuzat. Un detector de pești foarte performant. Oricum, date fiind starea gheții, nu sunt posibile măsurători exacte, dar corpul pare a avea aproximativ trei metri lungime. Greutatea o estimăm undeva la patru sute cincizeci de kilograme.

– Niște dimensiuni mai potrivite pentru *Smilodon populator* decât pentru *Smilodon fatalis*, spuse Faraday cu o voce cântată.

Ekberg clătină din cap încet, cu ochii ațintiți pe fotografie.

– Incredibil, spuse ea. Îngropat în gheață mii de ani.

Peste grup se lăasă tăcerea preț de un moment. Rămas nemışcat, în picioare, Marshall începu să simtă frigul dându-i târcoale, testând marginile glugii sale, mușcând din degetele de la mâini și de la picioare.

– Ai pus multe întrebări, spuse el încet. Ai vreo obiecție dacă și răspunzi la una?

Ekberg îi aruncă o privire apreciativă.

– Dă-i drumul.

– Știm că Terra Prime plănuiește să facă un fel de documentar, dar niciunul dintre noi nu știe ce fel de documentar. Presupunem că vei explica scopul expediției noastre, poate chiar vei încheia prin a descrie descoperirea neobișnuită pe care am făcut-o în peștera asta. Un documentar care să immortalizeze descoperirea pentru memoria posterității. Ne poți da mai multe detalii?

Pe buzele ei înflori un zâmbet oarecum forțat.

– De fapt, nu de posteritate se preocupă televiziunea noastră.

– Continuă.

– Mi-e teamă că toate aceste detalii vor veni de la Emilio Conti, producătorul executiv. Dar eu pot să vă promit un lucru, domnule doctor Marshall: pentru el e o chestiune de onoare, e ceva la care a aspirat întreaga lui carieră și pentru care a muncit atât, spuse ea, zâmbind și mai mult. Expediția voastră va deveni mai celebră decât în visurile voastre cele mai îndrăznețe.

6

Răsăritul izbucni ca un vulcan plin de culoare peste crestele munților Blue Ridge. Soarele, ridicându-se deasupra muntelui Marshall, împânzi cerul tomnatic cu nuanțe strălucitoare care, în mod normal, s-ar fi găsit numai pe paleta unui pictor: naftol, cadmiu, purpuriu și roșu aprins. Vârfurile adormite și văile domoale erau înveșmântate în nuanțele profunde de verde și albastru ale stejarilor, cucutei, arțarilor și nucilor americani. Munții înșiși păreau să emane aer înghețat, respirația lor creând cuverturi imense de ceață care învăluiau văile întunecate și încununau vârfurile cu inele străvezii, imateriale, aproape ca ton-surile călugărilor.

Jeremy Logan trase mașina închiriată în fața intrării în stația la Front Royal, plăti parcare și accelerează ușor, îndepărtându-se. Erau modalități și mai rapide de a ajunge la destinație – șoseaua Skyline Drive era mai sinuoasă ca un șarpe, cu o limită de viteză de cincizeci și cinci de kilometri la oră –, dar ajunse devreme și nu mai călătorise în direcția aceea de când era copil și mergea cu taică-său, cu cortul. Înaintea lui, parcare dispărea într-o ceață roșiatică, promisiunea unei călătorii pline de descoperiri și nostalgie, totodată.

De la radioul mașinii se auzea *La Bohème*¹ – o înregistrarea a operei făcută în 1946, sub bagheta lui Toscanini², cu Licia

¹ Operă de compozitorul italian Giacomo Puccini (1858–1924), promotor al verismului muzical. Opera *Boema* a avut premiera în 1896.

² Arturo Toscanini (1867–1957), dirijor italian de anvergură mondială

Albanese, soprana în rolul principal – , dar îl opri ca să se poată concentra asupra peisajului care se întindea în fața ochilor lui. Popasul Shenandoah Valley: se opriseră acolo, își aducea bine aminte, ca să mănânce sendvișurile cu șuncă și sos de hrean și să facă vreo câteva poze cu aparatul foto Instamatic. Apoi, Low Gap, Compton Gap, Jenkins Gap: fiecare îi apărea în față, reflectat în parbrizul mașinii, scoțând la iveală – parcă fără să vrea – peisajele fantastice cu râul Shenandoah, dealurile pistruiate ale piedmontului Virginia. Logan crescuse în ținuturile de jos ale Carolinei de Sud și își amintea că, privind aceste peisaje mai întâi cu ochii de băiețandru, nu-și imaginase niciodată că putea să aibă în fața ochilor asemenea frumusețe dramatică îngrămădită într-un spațiu atât de mic.

La kilometrul 43, trecu de curba care continua cu traseul pentru turiști pe muntele Knob. Se oprise acolo cu tatăl lui și urcaseră pe jos cei patru kilometri. Fusesse o zi caldă, își aducea Logan aminte, și pe canistra rece pe care o purta la gât se condensaseră mici picături de gheață care i se scurgeau pe piele. Tatăl lui fusese istoric de profesie și nu era un mare amator de exerciții fizice, iar urcușul îl extenuase. Acolo, pe vârful acela, îi spusese lui Logan că are cancer.

La Thornton Gap, Logan ieși de pe Skyline Drive, intră pe autostrada interstată, luând-o de-a lungul râului, și ieși din parcul național. La Sperryville, merse către sud, pe Autostrada 231 și se luă după semnele rutiere care indicau drumul către muntele și cabana Old Rag.

În zece minute era în umbra muntelui. La mai bine de o mie de metri altitudine, muntele era o creastă relativ mică, dar stâncile cocoțate către vârf erau o bine cunoscută provocare pentru cățărători. Însă nu era faimos pentru traseele de cățărat, ci pentru hotelul luxos care trona într-o vale în formă de pâlnie, foarte aproape de poalele muntelui. Old Rag semăna cu un castel imens, nelalocul lui în peisajul sălbatic al Virginiei. După ce intră pe drumul privat al domeniului și acceleră ușor pe o

pantă domoală, hotelul îi apărură în față, o construcție din pereți monolitici de calcar și vitralii în culori fantastice, montate în ferestre frumos încastate. Lăbărțata structură se termina cu niște cupole extravagante și minarete din cupru.

Logan conduse pe lângă un teren de golf luxos, cu treizeci și șase de găuri, apoi pe drumul din pietriș alb, minuțios greblat, care ducea către *porte cochere*¹. Înmână valetului cheile de la mașină, apoi pași înăuntru.

– Vă cazați, domnule? întrebă femeia de la recepție.

Logan scutură din cap.

– Nu, sunt aici pentru tur.

– Turul buncărelor începe la ora zece.

– M-am programat pentru o vizită privată. Numele meu este Logan. Și îi înmână femeii o carte de vizită peste suprafața de marmură a recepției.

Femeia examinează cardul, se întoarce spre ecranul calculatorului și scrie ceva rapid.

– Foarte bine, domnule doctor Logan. Am să vă rog să luați loc în foaier.

– Vă mulțumesc.

Logan își luă servieta și călcă apăsător pe suprafața imensă și răsunătoare a foaierului și se așează între două coloane corintice uriașe, îmbrăcate în mătase roșie.

Deși cabana fusese un loc foarte popular timp de șapte decenii printre aristocrații lumii vechi, mari amatori de golf și vânatoare, în ultimii ani își căpătase o reputație ceva mai ciudată. Aici – începând cu 1952 – a existat și mai exista încă un buncăr mare, strict secret, care fusese întreținut pentru oficialii guvernului Statelor Unite ale Americii. În cazul unui război nuclear, kongresmenii, senatorii și alți funcționari publici se puteau retrage în buncărul din muntele Old Rag pentru a

¹ Poarta pentru trăsură, o structură asemănătoare unui portic la intrarea unui imobil (n.red.)

coordona operațiunile militare, pentru a continua să legifereze și să guverneze America, presupunând, evident, că America mai exista, astfel că ei ar mai fi avut ce guverna. Privind de jur împrejur foaierul opulent, Logan zâmbi ca pentru sine. Era cât se poate de logic ca liderii guvernamentali să fi ales tocmai un astfel de loc în care să se îngrămădească: destul de departe de Washington ca să scape de cele mai grave efecte ale vreunei catastrofe, însă perfect pregătit să suporte Armaghedonul în confort și lux. Deși buncărul nu mai era activ din anii 1980, existența lui nu fusese dată publicității decât abia în 1992. Acum servea drept muzeu de istorie, un magnet pentru teoreticienii conspirațiilor – și o neobișnuită atracție turistică.

Logan ridică privirea pentru a observa un bărbat scund, ușor împlinit la trup, într-un costum alb de in și cu pălărie panama venind înspre el. Purta ochelari negri, rotunzi și era roșu la față. Îi întinse mâna.

– Domnul doctor Logan?

– Da, răspunse Logan, ridicându-se.

– Numele meu este Percy Hunt, istoricul oficial al cabanei. Eu voi fi facilitatorul dumneavoastră vizual în dimineața aceasta.

„Facilitator vizual“, repetă Logan în sinea lui, strângând mâna istoricului. Probabil că e ceea ce trece zilele astea drept ghid turistic la cabana Old Rag.

– Vă sunt recunoscător, spuse el.

– Sunteți de la Yale, nu-i așa? Hunt aruncă o privire pe o foaie de hârtie îndoită. Profesor plin de istorie medievală?

– Da. Deși, în prezent, sunt într-o pauză sabatică.

Hunt strecură hârtia înapoi în buzunar.

– Foarte bine. Vă rog să mă urmați.

Îl conduse către o arcadă dintr-un colț îndepărtat al foaierei, care dădea într-un hol așternut cu covoare luxoase și ornat cu fotografii din lumea sportului.

– Sunt două intrări în buncăr, spuse Hunt. O ușă mare, exterioară, construită în partea din spate a muntelui – folosită de camioane și alte utilaje grele –, și un lift în spatele sălii principale de conferințe a hotelului. Vom folosi a doua opțiune.

Trecură de o piscină interioară, decorată cu marmură în stil grecesc, o sală de dans și una de mese, înainte de a intra în imensa și luxos mobilată sală de conferință. Fără să se oprească, Hunt se îndreptă hotărât către o ușă dublă din partea opusă, tapetată pentru a se potrivi perfect cu restul camerei.

– Congresul ar fi folosit această cameră pentru ședințe guvernamentale, pornind de la premisa că ar fi mai rămas în picioare, spuse el. Altfel, s-ar fi folosit de camerele mai mici de dedesubt. Arată spre un zid din fața lor. Acest perete susține ușile antiexplozive care protejează liftul buncărului, spuse el. Deschizând ușile cu ceva efort, Hunt dezvălui un spațiu mic, cu un alt set de uși de acces. Descuind ușile cu o cheie pe care o ținea într-un buzunăraș al hainei, Hunt îl introduse pe Logan într-un lift încăpător, vopsit în verde. Închizând ușa în urma lui, folosi aceeași cheie să pornească liftul. Nu exista niciun panou de control, nicio lumină indicatoare să afișeze etajul, nimic.

Coborârea a fost foarte lungă. După câteva secunde, Hunt se întoarse către oaspetele său.

– Deci, domnule doctor Logan, care este domeniul dumneavoastră de interes? Spații tehnologice? Locuință personală? Infirmerie? Întreb, pentru că, de obicei, cercetătorii care aranjează să primească tururi private ca acesta urmăresc, în genere, un anumit aspect care ține de aria lor de interes. Cu cât îmi spuneți mai multe, cu atât mai mult voi putea să vă fiu de ajutor.

Logan îl privi cu atenție.

– De fapt, domnule Hunt, nu mă interesează buncărul în sine. Hunt clipi interesat.

– Nu? Atunci de ce...?

– Sunt aici ca să fac niște cercetări în Arhivele Omega.

Hunt făcu ochii mari.

– Arhivele Omega? Îmi pare rău, dar asta e absolut imposibil.

– Informația din arhive a fost desecretizată azi-dimineață, la ora opt. Logan se uită la ceas. Adică de acum șaptezeci de minute. Acum este informație cu caracter public.

– Da, da, dar e nevoie de proceduri clare de dezactivare – validare, audit și tot felul de astfel de chestiuni – care trebuie să aibă loc mai întâi. Cererile trebuie să fie depuse la birourile oficiale.

– Nu sunt interesat decât de un singur dosar. Puteți să stați să mă supravegheați; voi citi în prezența dumneavoastră. Cât despre cererile oficiale, cred că veți găsi asta suficient de satisfăcătoare pentru a renunța la obiecțiile pe care le ridicați. Și Logan își deschise servieta și scoase de acolo o bucată de hârtie îndoită, care purta în partea de sus pecetea Statelor Unite și i-o înmână lui Hunt.

Bărbatul se uită pe hârtie cu ochii care stăteau să-i iasă din orbite. Își trecu limba peste buzele uscate.

– Foarte bine, domnule Logan. Va trebui totuși să primesc și o autorizare verbală...

Logan arată spre semnătura din partea de jos a scrisorii.

– Dacă vreți cu adevărat să-l deranjați, vă rog să o faceți de îndată ce ne întoarcem în hotel. Dacă îmi veți permite să-mi fac cercetarea fără constrângeri, nu-mi va lua mai mult de câteva minute.

Hunt își scoase ochelarii, îi șterse de jachetă și îi puse înapoi la ochi, apoi își aranjă pălăria de paie.

– Aș putea să vă întreb... spuse el ezitând, apoi își dresе vocea. Pot să vă întreb ce interes are un profesor de istorie medievală în Arhivele Omega?

Logan îl privi cu blândețe.

– Așa cum am menționat ceva mai devreme, domnule Hunt, sunt în pauză academică.

Cu un scârțâit, liftul se deschise către un tunel de ciment, cu un acoperiș semicircular și o podea în care erau încastrate, din loc în loc, grilaje de oțel.

– Urmați-mă, vă rog, spuse Hunt, mergând repede.

Tunelul era foarte rece și primitiv. Era luminat de o serie de lumini incandescente în suporturi circulare care atârnavă de tavan susținute de niște tije subțiri. Ganglioni de țevi vopsite în verde erau întinși pe sus, pe lângă pereți, adânc în inima tunelului, ca niște șerpi giganti. Hunt impuse un ritm rapid, aparent fără să mai dorească să poarte vreo conversație. Au trecut pe lângă mai multe tuneluri adiacente care arătau ca niște dormitoare și pe lângă o încăpere mare, cu camere de luat vederi și un perete negru, acoperit de o fotografie a Capitolului în sezonul cireșilor înfloriți, înainte ca Hunt să vireze brusc din coridorul principal. Intrară într-o sală plină cu panouri electrice de control, apoi într-o anticameră. După ce dădu la o parte un perete fals din spatele încăperii, ieși la iveală o ușă grea de metal cu balamale masive. Scoțând o altă cheie din buzunar, o introduse în încuietoarea centrală.

– Dincolo de ușă aceasta sunt arhivele, spuse el. Vă rog să localizați dosarul și să-l examinați cât mai repede cu putință. Trebuie să primesc de urgență autorizare pentru asta.

– Nu durează mult, răspunse Logan.

Hunt se încruntă și încuviință, dând din cap. Apoi întoarse cheia, trase de ușă și o deschise. Din întunericul dinăuntru îi izbi un val de aer stătut și plin de praf. Mirosul în sine îi crescui teniunea lui Logan.

Arhivele Omega erau exact genul de descoperire pentru care trăia Jeremy Logan – pentru care titlul de cărturar medieval era un soi de poleială de bonton, o perdea de fum. În anii care au urmat celui de-al Doilea Război Mondial, guvernul profitase de pe urma nivelului de securitate a sistemelor instalate în buncărul congresional, pentru a stoca secrete și dosare

militare strict secrete. Deși buncărul în sine fusese deschis publicului cu mai bine de un deceniu înainte, le-a luat mult mai mulți ani – și o presiune politică din partea istoricilor, jurnaliștilor și susținătorilor liberului acces la informație – pentru a rezolva problema birocrăției care îngropase Arhivele Omega. Și, deși teoretic arhivele fuseseră desecretizate începând cu acea dimineață, procedura standard presupunea ca reprezentanții agențiilor de securitate să examineze conținutul dosarelor – și, pe parcurs, să elimine orice dosar care conținea informațiile considerate încă delicate – înainte de a permite accesul publicului larg. Logan ceruse favoruri de la câteva persoane sus-puse pentru a obține accesul înainte să înceapă procesul final de control și validare.

Spațiul în care pătrunse era negru tăciune, dar un al șaselea simț îi spunea că se afla într-o încăpere imensă – absolut imensă. Pipăi peretele din imediata lui apropiere, găsi un panou cu cel puțin o duzină de întrerupătoare și aprinse vreo câteva, la nimereală.

Cu o bubuitură joasă, rândurile de becuri fluorescente începură să pâlpâie pentru a se aprinde apoi complet și, în fața lui, văzu creându-se insule de lumină gălbuie într-o mare de întuneric. Aprinse și alte lumini și, în sfârșit, reuși să vadă întreaga arhivă: rânduri după rânduri de rafturi verde măslin, înalte de trei metri, aranjate în coloane regulate lungi că aproape nu le vedea capătul. Rămase în ușă, clipind, încercând să se obișnuiască treptat cu imensitatea arhivelor care se deschideau dinaintea lui. Spațiul din fața lui era mai lat decât un teren de fotbal și cel puțin tot atât de lung. Ochii lui se plimbară peste mormanele de dosare. Cantitatea uriașă de informație stocată aici – secrete oficiale, patente științifice, obiecte din patrimoniul cultural și național confiscate, serii de mărturii sub jurământ ale căror contradicții ar putea să fie de-a dreptul revelatorii – l-ar fi putut ține ocupat ani întregi.

O mișcare plină de neliniște de lângă el îi reaminti lui Logan că nu avea timp la dispoziție. Zâmbind și dând din cap cu înțeles, își apucă servieta cu mai multă încredere și porni înainte. Dosarul care îl interesa viza un eveniment care avusese loc în Italia în anul 1944. În timpul luptelor cu Germania pentru recâștigarea controlului asupra regiunii Monte Cassino, unități ale Armatei a V-a a Statelor Unite ale Americii puseseră stăpânire pe o fortăreață antică – castelul Diavilous. Castelul, de mult părăsit, fusese cândva lăcașul unui faimos alchimist care făcuse niște experimente extrem de tulburătoare. În urma ocupației, castelul fusese ars până la cenușă și laboratorul secret din subteran, jefuit și distrus. Logan cercetase rezultatele alchimistului, îi urmărise munca îndeaproape, precum și soarta bizarelor lui experimente. Știa acum că speranța lui cea mai mare se regăsea aici, printre tomurile de dosare ale Arhivelor Omega.

Călcă apăsător și repede pe lespezile încăperii, printre șirurile înalte de rafturi de fier, uitându-se, la întâmplare, pe etichetele de pe cabinetele cu dosare. Își dădu repede seama că erau aranjate în ordine cronicologică, apoi subdivizate pe categorii de servicii militare. Nu-i luă mai mult de zece minute să găsească 1944; avu nevoie de alte cinci minute pentru a identifica acele dosare care țineau de Armata a V-a și încă șaiszeci de secunde pentru a găsi exact documentele care menționau operațiunile din frontul militar. Trase sertarul cu pricina, până îl deschise complet. Erau cam un metru de dosare kaki în legătură cu operațiunile din Cassino. Erau prăfuite și decolorate, dar, altfel, nu păreau să fi fost atinse de vreme. Sortă rapid în minte titlurile și localizează un dosar pe care scria „Fort Diavilous – Tactic și Strategic“.

Îi aruncă o privire lui Hunt, care nu era departe, uitându-se la el ca o doică nemulțumită.

– Există vreo masă de lectură pe undeva, unde aș putea să studiez dosarul în liniște?

Hunt clipi și pufni pe nas.

– Comisariatul e la capătul coridorului, lângă substația electrică, spuse el. Vă conduc acolo.

Logan luă dosarul și se pregăti să închidă sertarul. Apoi se opri. În momentul în care îndepărtase dosarul din sertar, descoperi un altul în spatele lui, aproape la fel de deteriorat de vreme. Eticheta conținea un singur cuvânt, bătut la mașina de scris: Fear.

Instinctiv, Logan se întinse după el și-l luă de acolo. Era foarte subțire. În spatele lui era încă unul, identic, pe care era imprimat același cuvânt.

Ambele copii ale dosarului secret, stocate în aceeași arhivă? Ceva nu era în regulă.

Îi aruncă încă o privire lui Hunt, dar subtilă de data aceasta. Bărbatul se îndrepta spre ieșire, mergând, cu spatele la Logan, pe coridorul pe care veniseră. Uitându-se înapoi în sertar, Logan deschise primul din cele două dosare și trecu în revistă conținutul paginii de titlu.

STRICT SECRET

Armata Statelor Unite ale Americii

Raport către: Comisia internă de anchetă

Subiect: (1) Anomălie D-1, analiză suplimentară

(2) Circumstanțe legate de moartea echipei de cercetători

(3) Recomandări (urgente)

Raport elaborat de: H.N. Rose

Comandant, Baza Fear

Data: Mai, 1958

REFERINȚĂ

B2837(a)

Instinctele lui Logan de cercetător al fenomenelor anormale erau foarte bine acordate și funcționau în acele momente la turație maximă. Era șansa lui și n-avea de gând să ezite. Deschise servieta cât .putu de încet și, fără zgomot, strecură unul dintre cele două dosare subțiri sub alte documente. Închise apoi servieta la loc. Puse dosarul Castello Diavilous peste îmbrăcămintea de piele neagră a diplomatului. Și apoi, închizând sertarul și componându-și o mască indiferentă, se întoarse și îl urmă pe Hunt, facilitatorul vizual, care ieșise deja din sală și mergea înainte pe culoarul de ciment.

În cinci zile, baza Fear se transformase complet. Platforma de trei acri de ciment dintre intrarea în bază și gardul dimprejurul acesteia devenise un mușuroi vibrând de activitate. Zi și noapte soseau elicoptere și avioane mici de transport, aducând muncitori, provizii de tot felul, mâncare, combustibil și fel de fel de echipamente exotice. Holurile, tăcute de obicei, prost luminate, ale aripilor centrale păreau acum bulevardele unui mare oraș: pline de larva vocilor, de țcănitul tastaturilor și de hruitul aparaturii. Cablurile electrice împânzeau tot locul, ca niște șerpi, așteptând subversiv să se pună de-a curmezișul, în calea oamenilor care nu bănuiau nimic. Capacitatea centralei electrice a bazei militare, până acum menținută la un minim de consum absolut, fusese crescută cu peste 50 la sută, umplând tăcerea ghețurilor arctice cu mârâitul ei puternic. Sergentul Gonzalez și cei trei soldați ai lui părăseră, la început, uimiți, șocați chiar, apoi enervați de această invazie care le transformase baza, cândva adormită, într-un cuib de animale urbane care cereau mult și căroră li se cuvenea totul. Echipa, nu tocmai numeroasă, lucra zi și noapte, tăind cablurile defecte, reparând scurgerile, deschizând conductele de apă caldă pentru încălzirea centrală și, în general, făcând astfel încât cele câteva zeci de camere – unele în mare măsură nefolosite de cincizeci de ani – să fie iarăși locuibile.

Evan Marshall coborî în vale, cu o geantă frigorifică plină de probe pe un umăr. Pe la jumătatea drumului se opri un moment să se odihnească și să privească așezarea de la picioarele lui, scăldată în lumina soarelui de miazăzi. Deși echipa de filmare a documentarului era cazată, cum era și firesc, în dormitoarele încălzite ale bazei militare – varii camere de la nivelul B era destinate celor de la electrice, șefilor de echipă, publiciștilor și asistenților de producție, iar apartamentele mai luxoase de pe nivelul C erau rezervate pentru producător, regizorul de imagine și reprezentantul televiziunii –, încă mai erau o grămadă de acareturi ocupând spațiul dimprejurul clădirii. Putea să distingă de la depărtare o varietate de barăci prefabricate, adăposturi pentru echipamente și aparatură și alte structuri temporare. De o parte a clădirii, un *Sno-Cat* imens – un vehicul de teren cu tracțiune pe șenile imense, asemănătoare celor de tanc – păzea un depozit de benzină cu care s-ar fi mândrit orice divizie de armată. Și, dincolo de toate celelalte, singur, plasat chiar dinaintea gardului de securitate, un cub cu pereți de metal: un seif misterios despre care cercetătorii nu reușiseră să afle nimic.

Odată cu venirea, în acea dimineață, a lui Emilio Conti, producătorul executiv și forța creatoare din spatele proiectului, ritmul acerb în care se lucra devenise chiar mai accelerat. Conti începuse să alerge din secunda în care a coborât din elicopter. La ordinele lui, utilaje grele blocau efectiv vârful văii glaciare, complicând accesul cercetătorilor la zona lor de lucru. Din câte auzise Marshall, producătorul își petrecuse primele ore studiind locul, mergând cu echipa lui de imagine în jurul bazei și pe permafrostul dimprejur. Analizau modul în care lumina se reflecta pe zăpadă, pe lavă, pe ghețar; scrutau totul dintr-o duzină de poziții diferite, printr-un obiectiv superangular pe care îl ținea atârnat de gât. Kari Ekberg fusese cu el în acest timp, punându-l

la curent cu tot ce reușise să facă până în acel moment, cu evenimentele petrecute în absența lui, scriind în agendă ordinele lui pentru activitățile din următoarele câteva zile.

Zilele care aveau să urmeze se anunțau, într-adevăr, foarte interesante.

Marshall își ridică iar geanta cu speci­menele pentru laborator, o atârnă de umăr și își continuă coborârea de pe munte. Se simțea obosit până în măduva oaselor: ca de obicei, nu reușise nici în noaptea precedentă să doarmă, și balamucul pe care îl creaseră nou-veniții la baza Fear nu-l ajuta cu nimic să scape de insomnii.

Era greu de crezut că nu trecuse mai mult de o săptămână de la descoperirea lor. În sinea lui, aproape că își dorea să nu fi descoperit niciodată animalul înghețat. Nu putea să sufere activitatea aceea năucitoare, atât de diferită de abordarea calmă și prudentă pe care o preferau cercetătorii. Nu putea să sufere nici modul în care echipa de filmare a documentarului înțelegea să fie secretoasă, rezervată față de ei în ce privește detaliile proiectului. Și, mai ales, nu putea să sufere cât de mult îl distrăgeau de la cercetarea lui, cum munca lui era sabotată de prezența atâtor oameni perindându-se peste tot. Ocazia care li se ivise aici, între ghețuri, dispărea repede. Singurul lucru bun din toată vânzoleala creată, reflectă el, se reducea la un fapt simplu: cu cât mai repede se mișca echipa de filmare, cu atât mai repede aveau să se care dracu' de unde au venit.

Trecu de Sno-Cat și intră în zona securizată. Un membru al echipei de filmare trecu pe lângă el, cărând tija lungă de metal a unui microfon și Marshall trebui să se aplece ca să nu-i zboare creierii. Intrarea în bază era blocată de un grup de angajați ai Terra Prime, toți cu spatele la el și, în timp ce lăsa geanta frigorifică pe podea, deschizând-o să verifice probele, le putea auzi vocile ridicate, pline de revoltă.

– Țsta e cel mai crunt platou de filmare pe care am lucrat vreodată, și asta fără excepție, spuse o voce. Și am lucrat pe niște platouri de rahat în viața mea.

– Mi-a înghețat curul, spuse o a doua voce. Pe bune. Cred că a degerat.

– Conti ce părere are? Să vină până aici, în mijlocul pustietății, doar pentru că au descoperit nu știu ce pocitanie țeapănă.

– Și toți tocilarii ăștia se tot plimbă aiurea pe platou și stau în calea noastră.

„Platoul vostru de filmare e perimetrul nostru de lucru“, gândi Marshall, zâmbind întristat.

– Apropo de plimbat, ai auzit vorbindu-se cumva de urși polari sau cam așa ceva? Dacă nu murim înghețați aici, sigur ne mănâncă urșii.

– Ar trebui să ni se dea un spor de pericol, spuse un altul.

– Locul ăsta e nașpa rău. Presiunea apei e îngrozitoare. Și cei de la aprovizionare lasă de dorit – eu sunt obișnuit cu produse proaspete: felii de ananas, pateuri, sendvișuri pentru ceai, sushi. Aici primim porții ca la închisoare: mazăre, hotdog, spanac înghețat.

Din partea cealaltă a clădirii izbucni dintr-odată un vuiet mare de veselie. Fu urmat la scurt timp de un altul. Închizând geanta frigorifică la loc, porni într-acolo să afle ce se întâmpla.

În jur de vreo zece, cincisprezece oameni se adunaseră afară, în fața seifului cu pereți de oțel. Se felicitau unii pe alții, strângându-și mâinile și îmbrățișându-se. La o oarecare distanță de ei stătea Conti. Era un ins mic de statură, brunet, cu un cioc bine întreținut. Privea cu brațele încrucișate grupul care își manifesta bucuria în fața lui. Lângă el era responsabilul cu relațiile publice al companiei sau reprezentantul televiziunii: un ins pe nume Wolff. Și lângă Wolff erau doi cameramani, unul cu o cameră mare pe umăr și celălalt cu un *handheld*

portabil. Un altul – cel care aproape că l-a dat jos pe Marshall câteva minute mai devreme – stătea prin apropiere, ținând un microfon fixat de o prăjină. Din camerele video ieșeau cabluri racordate la dispozitivul pe care-l purta atașat de centură.

Marshall se uită curios în direcția lui Conti. Avea o reputație fantastică: documentarul lui, *Mărturii de pe mările morții*, despre submarinele de cercetare care explorau cele mai mari adâncimi oceanice, câștigase o sumedenie de premii și încă mai era difuzat frecvent în muzee și în cinematografele IMAX. Făcuse multe alte documentare, în mare parte despre natură și dezastrele ecologice, și fuseseră toate încununate de succes atât critic, cât și comercial. Cu barbișonul lui șic și cu atitudinea arogantă și plină de ifose, cu obiectivele superangulare atârându-i de gât ca niște bijuterii negre, imense, arăta exact așa cum ar fi trebuit să arate un regizor excentric și genial. Singurele chestii care îi mai lipseau, se gândi Marshall, erau un megafon și o eșarfă de mătase. Își spunea în sinea lui că aparențele pot fi înșelătoare: omul acesta nu era doar foarte respectat, dar era și o mare autoritate în domeniu, cu multă influență.

– Din nou, spuse Conti, foarte afectat, cu un vag accent italian. De data asta aș vrea să văd și mai mult entuziasm. Țineți minte: ați reușit. Misiune îndeplinită. Vreau să văd asta pe fețele voastre, să o aud în glasul vostru.

– Rulează, spuse cameramanul.

– Și... acțiune, spuse Conti.

Încă o dată strigăte de veselie și triumf izbucniră din mijlocul grupului. Săreau în aer, țopăiau și urlau, se băteau unii pe alții pe umăr, fericiți. Marshall se uită în jur mirat la culme, perfect conștient de faptul că habar n-avea despre ce era proiectul din care făcea parte.

Ekberg era și ea prin apropiere, privind desfășurarea acțiunii. Fusesse foarte ocupată în ultimele zile, dar îi zâmbea

întotdeauna politicos când îl vedea – spre deosebire de cei mai mulți dintre membrii echipei de filmare care, era cât se poate de clar, nu făceau decât să-i tolereze pe cercetători cu toanele lor iritante și nimic mai mult.

Se apropie de ea.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a terminat, spuse ea. Un mare succes.

– S-a terminat?

– Da, păi, mă rog, asta se filmează.

– Dar... începu el. Apoi, dintr-odată, înțelese. Conti filma reacția echipei de filmare la finalul unei expediții de succes... indiferent de momentul când vor avea parte de finalul acestei expediții sau de cel care va fi el cu adevărat. Se părea că producătorul filma orice putea și cât de repede putea, fie că era real sau o simplă punere în scenă. Era evident că, în cazul lor, conceptul de timp liniar nu exista – și Marshall își dădu seama că avea multe de învățat despre documentare.

Conti dădea din cap apreciativ, aparent mulțumit de ultimul lui efort. Se întoarse către cameramanul care ducea camera portabilă.

– Ai obținut rolele B?

Bărbatul îi zâmbi și îi făcu semn că da, e în regulă. Conti se uită la Ekberg și apoi îl văzu pe Marshall.

– Dumneata ești Marshall, corect? Ecologul?

– Paleoecolog. Da, eu sunt.

Conti se uită din nou la mapa lui, făcu un semn în dreptul unor rânduri scrise cu creionul pe care îl ținea îngropat în mănua groasă.

– Bun. Asta e următoarea chestie pe listă. Se uită din nou la Marshall, de data asta cu mai multă atenție, privirea alunecându-i din cap până în picioare, ca și cum inspecta calitatea unui but de vacă. Am să te rog să aduni restul echipei pe platoul

de filmare, îmbrăcată ca pentru expediție. Cincisprezece minute, te rog, da? Dacă vă am pe toți în fundal, cresc nivelul de realism al scenei.

– Despre ce scenă vorbim?

– Mergem pe munte.

Marshall ezită.

– Nu mă deranjează să adun echipa. Dar cred că, mai întâi, a venit vremea să ne explici și nouă ce documentar faci aici. Până acum n-ai spus nimic concret. Nu am intenția să fiu dificil, dar cred că ne-ai ținut în întuneric destul.

Conti trase pe nări aerul înghețat.

– Filmăm toate cadrele pe care le putem filma până ajunge Ashleigh.

– Asta e încă o chestie pe care n-o înțeleg. De ce e nevoie ca un animator TV să bată atâta drum ca să vină până aici? De ce nu poate să-și înregistreze textul în studio, la New York, după ce filmul este editat și montat?

– Pentru că nu e vorba doar despre relatare aici, îi răspunse Conti. Vorbim de o docudramă. O docudramă uriașă.

Marshall se încruntă.

– Ce legătură are asta cu munca noastră de cercetare? Sau cu mâța peste care am dat?

Conti zâmbi șters pentru o clipă.

– Are totul de-a face cu mâța pe care ați descoperit-o, profesoare Marshall. Ideea e că noi mergem acum în munte să tăiem gheața și s-o scoatem afară.

Marshall simți cum îl trec fiorii pe șira spinării. Nu-i venea să creadă.

– Vreți s-o scoateți din gheață?

– Da, o decupăm într-un singur bloc de gheață. Ca s-o putem transporta cu noi în seiful special pregătit. Cutia va fi sigilată, iar blocul de gheață va fi topit în condiții controlate.

Conti se opri pentru efectul dramatic. Și apoi seiful este iarăși desigilat, și asta se va întâmpla în direct, în fața camerelor – în fața unei audiențe de peste zece milioane de telespectatori.

8

Pentru un moment, Marshall se simți prea uimit ca să mai vorbească. Apoi, la fel de repede precum îl învăluisese, senzația de șoc dispăruse, eliminată de furia pe care o resimțea acum. Abia acum își dădea seama că se controlase până atunci să nu răbufnească.

– Îmi pare rău, spuse el, surprins de calmul vocii lui, dar asta nu se va întâmpla.

Zâmbetul de pe chipul lui Conti nu se stinse nicio clipă.

– Nu?

– Nu.

– Și de ce nu?

În timp ce producătorul îi puneă întrebarea, Marshall îl văzu pe Sully apropiindu-se. Fără îndoială, auzise tevatura stârnită de ultima filmare a lui Conti și venise să vadă ce se întâmplă. Climatologul nu pierdea nicio ocazie să-l pupe în fund pe producător și era dornic în fiecare moment să îi facă favoruri, poate chiar să primească un rol secundar în documentar.

– Domnul Conti tocmai mi-a spus care e motivul real pentru care sunt aici, îi spuse Marshall în momentul în care Sully ajunse lângă ei.

– Oh? întrebă Sully. Și care e acela?

– Vor să taie smilodonul din gheață și să-l decongeleze în fața camerelor de luat vederi, în direct.

Sully clipi luat prin surprindere de cele dezvăluite, dar nu spuse nimic.

Marshall se întoarce spre producător.

– Una e să pui stăpânire pe baza noastră militară, să ne întrerupi munca de cercetare și să le permiți oamenilor dumitale să ne trateze ca pe niște vagabonzi veniți la cerșit. Dar n-am de gând să-ți permit să ne pui în pericol cercetarea.

Conti își încrucișă brațele. Marshall își dădu seama că Ekberg îl privea fix, ca și cum voia să-i spună ceva.

– Carcasa aceea reprezintă o descoperire importantă – poate chiar de o semnificație uriașă – pentru știință, continuă el. Nu e o știre senzațională sau un pretext pentru publicitatea dumitale ieftină, un truc pe care să-l exploatezi pe spinarea noastră și a muncii noastre. Dacă de asta ați venit aici, îmi pare rău că v-ați irosit timpul și banii. În cazul ăsta ați face bine să vă faceți frumușel bagajele și să vă cărați.

Sully părea să-și controleze bine emoțiile și starea de surpriză.

– Ah, Evan, chiar nu e necesar să...

– Ah, și încă o chestie, spuse Marshall peste Sully. I-am spus deja și domnișoarei Ekberg aici, de față: peștera este nesigură. Vibrațiile echipamentelor și utilajelor grele pot face să se prăbușească întregul tunel peste voi. Prin urmare, chiar dacă n-am avea nimic de obiectat la ideea voastră stupidă, nu v-am putea, în ruptul capului, să vă permitem accesul în peșteră.

Conti își încreți buzele, iritat.

– Am înțeles. Mai ai și altceva de zis?

Marshall căscă neîncrezător ochii.

– Adică nu e destul? Nu puteți avea pisica. E simplu ca bună ziua.

Așteptă să primească un răspuns de la Conti. Dar, în loc să-i răspundă, regizorul îi aruncă o privire plină de înțeles lui Wolff.

Wolff își dresе vocea și vorbi pentru prima dată:

– De fapt, domnule doctor Marshall, aveți dreptate, e simplu ca bună ziua: noi putem să facem exact ceea ce vrem să facem.

Marshall se întoarse spre Wolff, simțindu-și maxilarul încleștat.

– Despre ce vorbiți?

– Dacă vrem să tăiem felina din gheață, putem s-o facem fără probleme. Dacă vrem s-o tăiem bucățele și s-o punem pe grătar, putem face și asta. Reprezentantul televiziunii scoase din buzunarul hainei o foaie de hârtie pe care i-o întinse lui Marshall.

Marshall nu puse mâna pe ea.

– Ce e asta? întrebă el.

– Acesta este contractul pe care doctorul Sully al dumneavoastră și decanul departamentului de cercetare al Universității Massachusetts de Nord l-au semnat cu Terra Prime.

Când văzu că Marshall nu răspundea nimic, Wolff continuă:

– În schimbul finanțării expediției voastre de șase săptămâni, Terra Prime – și, prin extindere, compania-mamă Blackpool Entertainment Group – au dreptul de exclusivitate și acces nelimitat nu numai la situl vostru de cercetări, dar și la orice descoperire veți fi făcut cu bună știință și din proprie inițiativă.

Marshall luă documentul fără nicio tragere de inimă.

– Clauza șase, spuse Wolff. Cuvântul-cheie este „nelimitat“.

Marshall scrută documentul câteva secunde.

Era chiar așa cum spusese Wolff: Terra Prime avea dreptul de proprietate intelectuală asupra rezultatelor expediției lor. Nu știa că Terra Prime era o companie a trustului Blackpool și nu-i plăcea deloc ce se întâmpla: Blackpool era bine cunoscută pentru jurnalismul senzaționalist, exploatator pe care îl practica. Era evident că Wolff știuse că avea să vină și momentul acesta: de asta și umbla cu contractul după el. Marshall îl privi pe individ mai îndeaproape. Chiar și îmbrăcat în *parka*, Wolff era slab, aproape cadaveric, cu părul castaniu tuns foarte scurt și chipul lipsit de expresie. Wolff îi întoarse privirea, însă ochii de o culoare incertă nu trădau nimic.

Marshall se întoarce spre Sully.

– Tu ai semnat asta?

Sully ridică din umeri.

– Ori semnam, ori nu exista nicio expediție. De unde să fi știut că avea să se întâmple una ca asta?

Marshall nu-i răspunse. Dintr-odată, se simți mai obosit ca niciodată. Fără să mai scoată un cuvânt, împături contractul și i-l înmână înapoi lui Wolff.

9

Un sfert de oră mai târziu, un grup mare de oameni porni prin valea glaciară spre peștera înghețată. Grupul era format din cercetători, Conti și clica lui de asistenți, printre care se afla și Ekberg, cei doi cameramani și sunetistul. Vreo zece, cinci-sprezece indivizi masivi, îmbrăcați în haine de piele, veneau la mică distanță de ei, unii pe jos, alții în Sno-Catul încărcat până la refuz cu paleți de lemn. Acești bărbați nu făceau parte, oficial, din echipa care realiza documentarul; erau localnici, aduși cu avionul din Anchorage pentru câteva zile, să facă munca de salahor. Ekberg le explicase deja că era urgent să se filmeze cât mai mult posibil, să termine cu cadrele mari, cu peisajul, cu scenele live – acum că producătorul era pe platou și vedeta pe cale să apară, bugetul era consumat repede și scenele și platourile auxiliare trebuiau construite cât mai rapid cu putință.

În mod normal, drumul până la poalele ghețarului Fear nu dura mai mult de douăzeci de minute, dar astăzi le luă de câteva ori mai mult: Conti se oprea mereu pentru ca operatorii să poată să prindă cadre cu muntele, cu valea care se întindea dedesubt, cu grupul în sine. La un moment dat, opri tot convoiul zece minute ca să contemple ghețarul. Și, mai ciudat, trase câteva cadre cu Ekberg – din fiecare unghi, mai puțin din față.

– Astea pentru ce sunt? întrebă Marshall după al cincilea asemenea cadru.

Ekberg își scoase gluga.

– Îi țin locul lui Ashleigh.

Marshall încuviință, pricepând despre ce era vorba. Ashleigh Davis, naratoarea documentarului, avea să vină abia peste două zile – dar asta nu însemna că Emilio Conti se oprea din filmat cadre cu ea.

– Bănuiesc că e așa cum ziceai. Când vine vorba de astfel de filmare, timpul e esențial.

– Exact. Ekberg îl privi. Ascultă, spuse ea, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme. Aș fi vrut să te pot avertiza, dar ordinele mele primite stricte în privința asta. Wolff trebuia să fie acela care să vă dea vestea.

– Deci el e șeful. Și eu care mă gândeam că șeful e Conti.

– Emilio se ocupă de tot ce ține de partea creativă: filmările, regia, montajul final. Dar televiziunea e cea care dă banul. Deci televiziunea e cea care are și decizia finală. Iar aici, la capătul lumii, Wolff *este* televiziunea.

Marshall se uită peste umăr la baza muntelui. Wolff nu venise cu ei, dar încă mai putea fi văzut dedesubt: o siluetă minusculă, sfrijită, fantomatică, stând nemișcată în perimetrul securizat, uitându-se în urma lor.

Marshall se întoarse iar către ea, oftând.

– E ceva normal? întrebă el. Tot opritul ăsta și privitul împrejur, și filmatul continuu?

– Nu, nu tocmai. Conti consumă de trei ori mai mult film decât în mod normal.

– De ce?

– Pentru că vrea ca asta să fie Mona Lisa lui. Capodopera lui. A riscat mult ca să-i iasă povestea asta.

– Și de ce urcă *le Grand Auteur* muntele pe jos, alături de noi, nespălații? Mă gândeam că o să meargă într-unul dintre Sno-Caturi.

– Vrea să filmeze „la fața locului“, cum zicem noi. Dă mai bine când se pune alături de film și „the making of“, care, în cele din urmă, va fi distribuit împreună cu DVD-ul.

Marshall scutură tăcut din cap, șocat de circul în care se transformase expediția lor.

Reluară urcușul și, aproape imediat, Conti porni înspre ei.

– E ceva ce-ar trebui să știu? întrebă Conti cu accentul lui italian afectat.

– Despre ce?

Producătorul desenă un semicerc în aer.

– Despre orice, despre tot. Locul acesta, vremea, fauna locală – orice poate să adauge culoare proiectului.

– Sunt multe lucruri pe care ar trebui să le știți. E o regiune geologică fascinantă.

Producătorul dădu din cap, fără convingere.

– Când ne întoarcem, am să programez un interviu.

Sully, care auzise schimbul de replici, se grăbi să-i ajungă din urmă.

– Aș fi mai mult decât fericit – în rolul meu de lider al echipei – să vă acord tot sprijinul de care aveți nevoie.

Conti dădu din nou din cap, absent, cu privirea îndreptată iar spre ghețar.

Marshall se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-i spună lui Conti despre băștinașii din apropiere. Constituiau exact genul de culoare de care avea nevoie Conti. Dar se răzgândi la fel de repede. Ultimul lucru pe care și-l doreau tuniții – sau pe care îl meritau – era o echipă de filmare gălăgioasă, cu indivizi ignoranți, care să le calce în picioare sătucul. Nici nu trebuia să ghicească reacția lor dacă ar vedea cum fusese transformat Mount Fear în ultimele zile.

Aruncă o privire pe furiș lui Conti. Marshall nu reușea să își dea seama cine era cu adevărat Conti. Dincolo de postura

și toanele lui de mare artist, tipul avea și atitudine de om dur, care nu făcea ușor compromisuri. Era o combinație teribil de stranie, jumătate Truman Capote¹, jumătate David Lean². Te ținea mereu în suspans.

Peștera era acum în fața lor, cu gura ei neagră și căscată, blocată de tot felul de aparate și echipamente grele: o macara plană pe anvelope gonflabile și un alt vehicul pe care Marshall nu-l putu identifica. Erau vopsite amândouă într-un galben strălucitor, o culoare țipătoare, în contrast cu stratul de zăpadă și cu albastrul stins al ghețarului. În timp ce cameramanii schimbau obiectivele și inginerul de sunet își pregătea mixerul prins de centură, batalioane de bărbați în haine de piele începură să se răspândească în jurul echipamentelor. Doi se aruncară în cabinele utilajelor, în timp ce alții trăgeau de paleți de lemn, descărcându-le de pe Sno-Cat și depozitându-le conținutul în spatele macaralei mobile. Privind cu mai mare atenție, Marshall văzu că ceea ce descărcau de fapt erau saci plini cu distanțieri grei din oțel, cu ajustare hidraulică.

Barbour îi privea încruntat pe salahori. Ținea un laptop micuț într-una din mâinile îngropate în mănuși foarte groase din blană și un reportofon digital în cealaltă. Ea, mai mult chiar decât Marshall, îi privea pe cei din echipa de filmare cu suspiciune.

– Pot să-mi dau seama pentru ce e macaraua aia, mormăi ea. Dar ce e chestia ailaltă?

Marshall se uită la celălalt vehicul. Era încărcat cu un soi de echipament care avea un aer vag medieval.

– N-am nici cea mai vagă idee.

¹ Scriitor american (1924–1984), cunoscut pentru povestirile, romanele și piesele lui, devenite lucrări clasice în literatura americană (n.red.)

² Sir David Lean (1908–1991), regizor, editor, scenarist britanic, cunoscut pentru *Podul de pe râul Kwai* (1957), *Lawrence al Arabiei* (1962) sau *Doctor Jivago* (1965). Nominalizat de nouă ori la Oscar, l-a câștigat de două ori.

– Notează, îi spuse Conti lui Ekberg. Vreau o paletă de patru culori: albul zăpezii, albastrul cerului, azurul intens al ghețarului și negrul peșterii. Ar trebui să fie o nocturnă în albastru. Va trebui să folosim procesul acela special când ajungem în laborator. Aruncă o privire spre cameramani: Sunteți gata?

– Gata, spuse Fortnum, regizorul de imagine.

– Gata și aici, domnule C, spuse Toussaint, asistentul regizorului de imagine.

– Va trebui să fiți foarte, foarte atenți, spuse Marshall. Po-deaua e o gheață lucioasă și e extrem de alunecoasă. Și, așa cum am mai spus, tunelurile astea de lavă sunt foarte fragile. Vă asumați un risc nebun. O mișcare greșită și tot plafonul vine peste voi.

– Mulțumesc, doctore Marshall. Conti se întoarse spre cameramani. Fortnum? Toussaint? Dacă auziți vreun zgomot ascuțit de fisurare cât timp suntem înăuntru, mutați imediat camera pe chipurile celor prezenți. Alegeți-o pe cea mai îngrozită și zoom pe ea.

Cameramanii se uitară stânjeniți unul la celălalt, apoi încuviințară nesiguri.

Conti se mai uită încă o dată în jur, apoi îi făcu un semn din cap lui Toussaint.

– Liniște pe platou! urlă cameramanul.

Nimeni nu mai scotea niciun cuvânt.

Conti își ridică privirea spre gura peșterii.

– Acțiune!

O clachetă digitală se auzi pocnind și camera începu să ruleze. Simultan, utilajele grele începură să urce, huruind asurzitor. Cu angrenajele la turație maximă, se porniră în pantă pe fața ghețarului. Conti și clica lui de câțiva asistenți se mențineau în spatele mașinărilor. Cameramanii rămaseră în urmă, atenți să prindă totul în imagini panoramice. Cu o senzație uriașă de

disconfort, ezitând, forțându-se pe sine, Marshall urmă procesiunea, îndreptându-se și el spre peșteră. Avea un sentiment îngrozitor, care se adâncea din ce în ce în el, că hybrisul lui Conti avea să-i transforme pe toți în niște victime.

La gura peșterii, vehiculele se opriă ca să le permită muncitorilor să tragă câțiva dintre sacii de pânză de pe platforma macaralei. Apoi, reflectoare puternice se aprinseră pe cabina galbenă, cuplajele pocniră și echipamentul rulă înainte, de data asta ceva mai încet, dispărând sub plafonul jos al peșterii. Marshall și restul echipei intrară unul câte unul, în urma utilajelor. Aerul uscat și înghețat al tunelului de lavă se încărcă de gaze de eșapament și deveni irespirabil. Pereții vibrau nebunește și sunetul motoarelor era asurzitor. Privind peste umăr, Marshall observă că, la indicațiile unui șef de echipă solid, un individ pe nume Creel, muncitorii trăgeau de distanțierii de oțel, scoțându-i din saci și montându-i între plafon și podeaua peșterii. Această consolidare temporară îl făcea să se simtă ceva mai bine, dar nu cu mult.

Își croi drum prin tunel. Nu avea nevoie de lanternă: reflectoarele instalate de echipa de filmare și luminile camerelor de luat vederi transformaseră peștera într-un tunel de un albastru intens. De undeva din față se auzea un răzuیت puternic provocat de unul dintre vehiculele care se chinuia să treacă prin tunelul care se îngusta. Marshall observă cum chipul lui Sully, care își asumase până atunci o expresie de falsă indiferență, pâli în fața unei asemenea enormități.

Apoi peștera se lărgi, tavanul era acum la mai mare înălțime și grupul formă un cerc în jurul zonei marcate din podeaua de gheață. Motoarele se opriă, unul câte unul și, pentru un moment, tăcerea deveni asurzitoare. Un pârlăit sacadat se auzi cu ecou în încăperea subterană, semn că stratul de gheață care pava podeaua peșterii se lăsa sub greutatea utilajelor. Muncitorii

terminară de instalat contraforturile de oțel, apoi se lipiră de pereți, ca să nu stea în calea echipei.

Pe moment, nimeni nu mai vorbea. Toată lumea privea în jos la ochii morți care se holbau la ei din stratul de gheață. Marshall privi atent compania prezentă, analizându-i unul câte unul. Ekberg, încruntată, nu părea a fi în apele ei. Barbour scria ceva pe palmtopul ei. Conti privea insistent gheața tulbure, iar siguranța lui era, în mod evident, fisurată. Faraday, clipind des din spatele lentilelor groase, supradimensionate, scotea din buzunar dispozitivele de măsurare. Sully era plin de sine, ca un părinte mândru de progenitura lui.

În sfârșit, Conti se dezmetici.

– Fortnum, Toussaint, filmați?

– Da, răspunse regizorul de imagine.

– Ați prins cercetătorul în cadru?

– De două ori.

– Foarte bine. Producătorul se întoarce spre Sully. Marcați animalul, vă rog.

Sully își dresă vocea.

– Să-l marchez?

– Da, să marcați blocul de gheață pe care îl vom decupa. Fiți generoși – n-am vrea să tăiem vreun copănel din greșală.

Sully făcu o grimasă, dar înaintă puțin și – după câteva momente de consultare cu Faraday – făcu niște calcule, apoi, cu un cuțitaș pe care îl ținea în buzunar, zgârie un dreptunghi neuniform în podeaua de gheață.

– Adâncimea? întrebă Creel.

Sully se uită la Barbour, care își consultă calculatorul în miniatură.

– Doi metri șaptezeci, spuse ea.

Crane se întoarce spre tipul de la consola de comandă a utilajului.

– Fă-o de doi metri optzeci.

Încă o dată peștera se umplu de mugetul motoarelor diesel și de norii groși de noxe. Camerele rulau și unul dintre muncitori se folosi de o telecomandă uriașă pentru a ghida imensul braț mecanic al bizarei mașinării, poziționând-o deasupra dreptunghiului desenat pe gheață. Încet, coborî brațul mecanic pe zgârieturile făcute de cuțitul lui Sully.

– Dați-vă înapoi, îi avertiză Creel.

În partea de sus a instrumentului apărură un fascicul de lumină roșie, intensă. Imediat, gheața de dedesubt începu să sfârșie și să fiarbă.

– Laser militar, spuse Conti. Foarte puternic, și totuși mai exact decât pila unui bijutier.

Toată lumea privea cum laserul tăia încet conturul trasat de Sully în gheața maronie și de nepătruns. Unul dintre salahori sări pe un compresor portabil instalat pe o parte a remorcii macaralei. Ținând o pompă în gaura care se lărgea mereu, absorbi apa provenită din topire printr-un tub masiv din cauciuc și o descărcă în canalele și șanțurile naturale ale peșterii. Lui Marshall întreaga procedură i se părea asemenea unei monstruoase intervenții stomatologice. Deși omul de știință din el se revolta la ideea unei asemenea activități – scoaterea unui specimen unic din matricea lui cu asemenea brutalitate –, era totuși ușurat să vadă grija cu care se lucra.

Nu le luă mai mult de douăzeci de minute să taie bestia din gheață. Dreptunghiul pe care îl trasase Sully în gheață era acum un canal adânc, de aproape doi centimetri lățime pe două dintre laturi și cam de zece centimetri pe celelalte două. Urmă un moment de așteptare, timp în care Chen verifică senzorul de teledetecție pentru a stabili dacă adâncimea era suficientă sau nu. Opriră laserul și din mașină apărură un alt braț mecanic care se extinse ca un telescop. Ceva care lui

Marshall îi apărea ca brațul unui robot, subțire, dar care ajungea destul de departe, era atașat la capăt. Brațul prinse viață cu un scâncet prelung.

– Ce e chestia asta? îl întrebă pe Creel.

– Freză laterală, urlă șeful de echipă ca să fie auzit. Vârful e din carbodurum, diamant din carbură de siliciu.

Încet, dispozitivul fu coborât într-unul dintre canalele mai largi. Scâncetul brațului crescuse în intensitate în timp ce, la trei metri dedesubt, freza mușcă din gheața preistorică. Pompa fuse și ea coborâtă în șanț și apa din topire fu iar deversată în canelurile podelei de gheață. În apropiere, se legăna un alt braț mecanic, pregătit să strecoare grinzi sub blocul de gheață. Tăierea laterală dură și mai puțin și, în zece minute, freza se retrase. La un semn din partea șefului de echipă, salahorii apucară două ancore cu câte patru gheare și le aduseră în față, apoi coborâră fiecare gheară în tranșeu și le fixă de capetele blocului de gheață. Pentru mai multă siguranță, legară blocul cu curele groase de pânză.

Conti se uită iar la Fortnum și la Toussaint.

– Vreau un cadru curat. Nu avem mai multe șanse. Doar una.

Fortnum își reglă obiectivul, își verifică transmițătorul, apoi îi făcu semn că e gata.

Totul se opri în timp ce Conti insistă să se lase în patru labe să examineze blocul de gheață, cu nasul la câțiva centimetri de suprafața lui. Fortnum filma fiecare mișcare a regizorului.

– Dați-i drumul, spuse Conti în cele din urmă, ridicându-se, cu camera de la gâtul lui pendulând amenințător.

Creel făcu semne echipei lui să pornească. Cu un muget prelung, mașinăriile se puseră iarăși în funcțiune și macaraua prinse viață. Se auziră pocnete și zornăieli în timp ce lanțurile grele de care erau fixate ancorele cu gheare se întinseră și deveniră rigide. Pentru un moment, toată lumea se uita în timp ce

motorul gema și cârligele se deformau încercând să ridice blocul de gheață care opunea rezistență. Apoi – cu un scârțâit strident care părea să scoată muntele din țâțâni – blocul imens de gheață se desprinsese și începu a se ridica.

– Încet, spuse Creel.

Conti se uită la Fortnum.

– Focus pe utilaj. Cadrul trebuie să fie ca o mângâiere. El e minunea care își scoate comoara din închisoarea de gheață.

Încet, foarte încet, felina înghețată se ridică din patul în care zăcuse mii și mii de ani. Cercetătorii se împinseră înainte, făcând observații vizuale și luând notițe în mare grabă. Marshall se trase aproape, împreună cu ceilalți, uitându-se cu atenție. Sub strălucirea puternică, nemiloasă a reflectoarelor, blocul de gheață era enervant de opac, o furtună de noroi și resturi înghețate în timp, de culoarea fumului gros. În locurile în care laserul a tăiat gheața, suprafața era striată de canale mici și foarte drepte. „Dumnezeule, gândi Marshall, lăsându-se dus de val, blocul ăla cred că are mai bine de patru tone.“

Se ridică mereu, din ce în ce mai sus, până când capul macaralei se lovi de plafonul peșterii. În acel moment, în sfârșit, blocul de gheață se balansa liber, înclinat destul de mult într-o parte, zgâriind stratul de zăpadă de pe podeaua peșterii și nu mult îi lipsi să-i ia capul lui Faraday, care era preocupat să îl examineze cu un spectrometru sonar. Oamenii se împrăștiară, împiedicându-se unii de ceilalți, dornici să se dea din cale.

– Stabilizați-l, urmă Creel.

Macaraua scânci, protestând la comanda operatorului care îi forță limitele la maximum. Blocul de gheață se clătină, înclinându-se brusc, sălbatic, apoi se așează pe podeaua peșterii. Operatorul eliberă pedala de accelerație un moment. Apoi – încet și cu grijă – ridică blocul de gheață din nou, îl balansă, îl roti și îl manevră pe remorca macaralei. Suspensiile hidraulice

șuierară ascuțit. Camera rula în timp ce muncitorii fixau blocul de gheață de utilaje, legându-l strâns. Aruncară apoi peste el o prelată termoizolatoare. Toată operațiunea se încheie în câteva minute. Mașinăriile își făceau loc să iasă din tunel, iar distanțierii de oțel erau îndepărtați și puși la locul lor în sacii de pânză. Și felina – împreună cu gheața în care era prinsă – se îndrepta spre seiful special, cu temperatură controlată, unde avea să fie ținută sub lacăt și cheie, până când va fi dezghețată și expusă în fața a milioane de telespectatori.

Conti aruncă o privire panoramică prin tunel, cu o expresie de vădită satisfacție pe chip.

– Vom folosi imaginea utilajelor care se îndepărtează drept cadru-cheie, îi spuse lui Fortnum. Vom trage câteva duble la ieșirea din tunel, apoi tăiem, inserție și stop-cadru pe bază. Să tragi dublă după dublă, să nu-ți scape nimic. Și sfârșit.

Se întoarce spre Marshall.

– Deci, gata pentru interviu?

10

Intrând în hala principală, în căldura copleșitoare a holului de la intrarea în bază, Conti le făcu semn sunetistului și lui Toussaint să-l însoțească. Apoi se întoarse spre Marshall.

– Ar fi bine să filmăm asta în laboratorul dumitale.

– Pe aici, spuse Marshall. Conduse micul grup pe scările principale, de-a lungul vastului culoar, apoi făcu dreapta la intersecție, oprindu-se la a doua ușă. Am ajuns, îi anunță el.

Conti se aplecă și aruncă o privire înăuntru.

– Țsta e laboratorul tău?

– Da. De ce?

– E prea curat. Unde sunt toate instrumentele? Probele? Eprubetele?

– Îmi țin probele într-o ladă frigorifică la capătul holului. Avem camere separate pentru echipamentul de laborator, instalațiile științifice etc., deși am lăsat majoritatea lucrurilor mai grele în Woburn. Expediția este, mai cu seamă, una de observație și de prelevare de probe. Analizele se vor face mai târziu.

– Și eprubetele?

Marshall zâmbi amuzat.

– Paleoecologii nu au prea mult de-a face cu eprubetele.

Conti se gândi un moment.

– Am observat că am trecut pe lângă un laborator mai potrivit echipat.

– Potrivit? repetă Marshall.

Dar Conti pornise deja pe coridor, iar regizorul de imagine și inginerul de sunet îi țineau trena. După un moment, Marshall ridică din umeri și îi urmă.

– Aici, spuse Conti, oprindu-se în fața unei încăperi ticsite până la refuz prin toate ungherele cu jurnale de specialitate, articole printate, containere de plastic pentru probe și diverse dispozitive și instrumente de laborator.

– Dar acesta este laboratorul lui Wright, protestă Marshall. Nu-l putem folosi.

Conti ridică obiectivul care îi atârna de gât, îl duse la ochi și îl examinează pe Marshall prin el.

– De ce nu?

Marshall ezită. Își dădu seama dintr-odată că nu avea niciun motiv convingător pentru a nu folosi laboratorul lui Faraday.

– Păi, în cazul ăsta, de ce nu te duci să-i iei lui interviu?

– Pentru că, doctore Marshall – cum să spun asta ca să nu jignesc pe nimeni –, camera de luat vederi nu va fi blândă cu doctorul Faraday. Pe de altă parte, dumneata ai o înfățișare masculină și academică în același timp, care dă bine pe ecran. Acum putem să continuăm?

Marshall ridică din nou din umeri. Îi era greu să vorbească așa cu un om care îl privea printr-o lentilă de mărimea unui pumn.

Conti intră în laborator și – cu obiectivul încă la ochi – îi arătă lui Toussaint locul unde voia să fie plasată camera de luat vederi. Cameramanul se duse în spatele laboratorului, urmat de sunetist.

– Doctore Marshall, continuă Conti, te vom filma întrând în laborator și așezându-te la birou. Gata?

– Mda, bănuiesc că da.

Conti lăsă obiectivul să-i cadă pe piept.

– Motor!

În fața camerei rulând, Marshall intră în laborator, oprindu-se când văzu mormanul de hârtoage și documente de pe scaunul lui Faraday, gata să se prăbușească.

– Tăiați! Conti aruncă vrful de hârtii pe podea și îl alungă pe Marshall iar în hol. Hai să mai încercăm o dată, spuse el.

Marshall intră încă o dată pe ușă și se îndreptă spre birou.

– Tăiați! urlă Conti. Se încruntă la Marshall. Dar nu veni așa agale. Hai să vedem niște *entuziasm* în mersul dumitale. Doar ai făcut o mare descoperire.

– Și ce descoperire am făcut?

– Tigru cu dinții-sabie, evident. Fă publicul să-ți simtă entuziasmul. Fă-i să trăiască emoția acestei minuni prin intermediul dumitale.

– Nu pricep. Am crezut că întreg circul ăsta se rezumă la dezghețarea carcabei în direct.

Conti își dădu ochii peste cap.

– Doar nu putem să ocupăm șaptezeci și patru de minute și treizeci de secunde de spațiu de prime-time numai cu asta. Te rog frumos să începi să colaborezi, doctore Marshall. Avem nevoie să arătăm culisele întregii povești, acțiunile care ne-au condus până aici. Trebuie să facem publicul să ne mănânce din palmă, să creadă 100% în povestea pe care o spunem aici. Abia în segmentul final deschidem seiful.

Marshall încuviință încet din cap. Încerca din răspuț să facă ceea ce îi ceruse Conti: să colaboreze, să intre în poveste. Se strădui să-și reprime iritarea față de artificialitatea întregului concept; încercă să nu-și exprime indignarea în fața sacrificării științei pe altarul divertismentului. Își impuse să-și aducă aminte că Emilio Conti era un producător și regizor premiat, să-și aducă aminte că filmul lui, *Mărturii de pe mările morți*, era un punct de reper în cinematografia documentară

modernă, că a avea o audiență de milioane de telespectatori nu putea decât să le aducă beneficii în cercetările viitoare.

Ieși iar în hol.

– Motor! strigă Conti.

Marshall intră, călcând cu nerv, se așează în spatele biroului și se prefăcu ocupat cu laptopul lui Faraday.

– Tăiați și print, spuse Conti. Mult mai bine. Merse în jurul biroului. Acum am să-ți pun niște întrebări, fără să filmăm. Vei răspunde la ele în fața camerei. Ține minte că, în montajul final, Ashleigh va fi cea care îți va pune aceste întrebări, nu eu. Se uită la mapa lui, apoi continuă: De ce nu începem prin a ne spune de ce suntem aici, de fapt.

– Cum să nu. De fapt, suntem aici din trei motive. În primul rând, am vrut să vedem care este impactul încălzirii globale asupra mediului subarctic, în special asupra ghețarilor. În al doilea rând, am vrut un sit neperturbat unde să ne facem analizele. În al treilea și ultimul rând, trebuia să facem totul cu relativ puțini bani. Baza Fear îndeplinește toate criteriile.

– Dar de ce acest munte, în special?

– Datorită ghețarului. Să examinezi topirea ghețarilor e o metodă excelentă de a măsura nivelul de încălzire globală. Dă-mi voie să-ți explic. Partea superioară a ghețarului, partea care primește căderile de zăpadă, este cunoscută drept zona de acumulare. Partea inferioară, baza ghețarului, este numită zona de ablațiune. Aici se pierde gheața prin topire. Un ghețar sănătos are o zonă de acumulare uriașă. Iar acest ghețar – ghețarul Fear – nu este unul sănătos. Zona de acumulare este mică. Doctorul Sully face cercetări și înregistrează viteza lui de retragere. Ghețarului i-a luat în jur de zece mii de ani să se formeze, să ajungă la ceea ce se vede astăzi. Dar lucrul alarmant este că s-a retras cu aproximativ treizeci de metri în numai douăsprezece luni...

Se opri. Toussaint lăsă camera jos și Conti trecu în revistă întrebările scrise pe hârtia din fața lui. „Timpul înseamnă bani“, își spuse Marshall în sinea lui.

Conti ridică privirea spre el.

– Care e numele științific al felinei, doctore Marshall?

– Smilodon.

– Și ce fel de hrană mânca smilodonul?

– Acesta este unul dintre lucrurile pe care sperăm să le determinăm cu cât mai multă acuratețe. Conținutul stomacului ar trebui să...

– Mulțumesc, doctore. Pricep unde vrei să bați. Hai să discutăm tot în termeni generali. Pisica aceasta era carnivoră?

– Toate felinele sunt carnivore.

– Mânca oameni?

– Cred că da. Când îi putea prinde.

Pe chipul lui Conti trecu o străfulgerare de nerăbdare.

– Vrei să spui lucrurile astea în fața camerei de luat vederi?

Marshall se uită în direcția cameramanului – simțindu-se oarecum stupid – și spuse:

– Smilodonii mâncau ființe umane.

– Excelent. Acum, spune-mi, domnule Marshall, cum te-ai simțit când ai făcut descoperirea?

Marshall se încruntă.

– Cum m-am simțit? Șocat. Surprins.

Conti scutură din cap.

– Nu poți să spui *așa ceva*.

– De ce nu? Am fost foarte surprins.

– Dumneata ai pretenția ca sponsorii să plătească 500 000 de dolari ca să te audă pe dumneata cum ai fost *surprins*? Conti se gândi un moment. Apoi întoarse clipboardul, scoase din buzunarul de la cămașă un marker care se putea șterge și scrise

ceva pe spate. Hai să încercăm altceva. Aș vrea să aud cum sună când citești chestia asta. E doar un test de sunet.

Și ridică clipboardul.

Marshall se uită la scrisul de mână, chinându-se să înțeleagă ce scrie.

– Era ca și cum aș fi scrutat inima întunericului.

– Din nou, te rog? Mai încet, cu mai mult dramatism. Privește în cameră, nu la clipboard.

Marshall repetă propoziția. Conti încuvîntă satisfăcut, apoi se întoarce către asistentul directorului de imagine.

– Ai prins cadrul?

Toussaint dădu din cap afirmativ. Conti se întoarce spre sunetist.

– Ai prins?

– Am prins, șefu'.

– Așteptați o clipă, spuse Marshall. Eu nu am spus cuvintele astea. Sunt ale duminale, nu ale mele.

Conti își întinse brațele.

– Sunt niște cuvinte frumoase.

Marshall își pierde răbdarea.

– Pe dumneata nu te interesează acuratețea științifică. Nu te interesează acuratețea, punct. Nu vrei decât să faci spectacol și atât.

– Doctore, eu pentru asta sunt plătit. Acum, să vorbim despre dumneata. Conti se uită iar la clipboard. I-am pus pe asistenții mei să facă ceva cercetări, să vedem și noi cine sunt membrii acestei expediții. Și, doctore Marshall, povestea duminale este deosebit de interesantă. Ești ofițer decorat. Ai câștigat Steaua de Argint. Cu toate acestea, ai fost degradat și exclus din armată. Este adevărat?

– Doar nu te aștepți să vreau să vorbesc despre asta, nu-i așa, fie că e adevărat sau nu?

– Hai să mai încercăm o dată, spuse Conti, împreunându-și mâinile. Universitatea Massachusetts de Nord nu e tocmai – cum să spun – cunoscută pentru calitatea oamenilor săi de știință. Cum ajunge cineva ca dumneata cercetător – mai ales într-un loc ca acesta?

Marshall nu răspunse.

– Dumneata ai pregătire de trăgător de elită. Cum de ești singurul membru al expediției care refuză să poarte armă pentru protecția personală?

Marshall se ridică dintr-odată.

– Știi ceva? Ia du-te dumneata și-ți găsește alt băiat de afiș. Eu nu cred că am să-ți mai răspund la vreo întrebare.

Când Conti deschise gura să relice, Marshall veni mai aproape de el.

– Și dacă încerci, spuse el, să-mi mai pui vreo întrebare, am să-ți trag un șut în fundul ăla enervant.

Se lăsă o tăcere încordată. Conti se uită la el – măsurându-l din ochi, cam cum făcuse și înainte ca Wolff să-i înmâneze contractul. După un moment lung, vorbi din nou.

– Dă-mi voie să-ți explic ceva, doctore Marshall. Sunt un om puternic – și nu doar în New York și Hollywood. Dacă te decizi să-ți faci un dușman din mine, te asigur că vei comite o foarte gravă eroare. Șterse textul mâzgălit pe clipboard cu palma și se întoarse spre Toussaint. Vezi dacă nu dai peste doctorul Sully. Ceva îmi spune că el va fi mult mai cooperant.

Mai târziu în noaptea aceea, Marshall se trezi plimbându-se de unul singur pe coridoarele pline de aparatură veche, pe nivelul B. În laborator și în camera lui se simțise preocupat și distrat – iar conversațiile stridente și zgomotul echipamentelor târâte de colo-colo nu-l ajutau cu nimic. Știind că îi va fi greu să adoarmă, așa cum se întâmpla adesea, porni spre suprafață să-și facă plimbarea de seară, ceea ce devenise un soi de obicei pentru el.

Urcă scările și pătrunse în holul de la intrare, pașii lui răsunând strident pe pardoseala de metal și linoleum. În postul de pază era un soldat și știa că n-avea cum să fie altfel: de când sosise contingentul de filmare a documentarului, sergentul Gonzalez făcuse personal de pază zi și noapte, în ciuda tuturor celorlalte cereri de utilizare a personalului militar. Însă, în seara aceasta, serviciul de gardă era îndeplinit de însuși Gonzalez.

Sergentul îl salută din cap de la distanță. În ciuda faptului că trecuse bine de cincizeci și cinci de ani, omul radia de o energie și putere aproape inepuizabile.

– Doctore, spuse el. Vă faceți plimbărica de seară?

– Exact, spuse Marshall. Era oarecum surprins. Nu știa că Gonzalez îi ținea socoteala plimbărilor lui. Somnul se lasă cam greu așteptat, spuse el.

– Nici nu e de mirare – cu petrecerea asta continuă cine mai poate dormi? Gonzalez se încruntă. Capul lui ascuțit ca

un glonț părea atașat direct de umeri și, clătinând din cap dezaprobat, ceafa se plie în falduri groase.

Marshall râse.

– Da, sunt cam zgomotoși.

Gonzalez pufni pe nas.

– Ba s-avem pardon, domnule doctor, dar zgomotul e la coada cozii. Sunt prea mulți. Nu ne așteptam nici la jumătate din câți sunt acum, iar baza începe să se resimtă din cauza prezenței lor. Sistemele de menținere sunt vechi și sunt funcționale doar pentru câțiva oameni. Suntem doar patru oameni și nu-i putem dădăci pe toți ăștia. Azi-dimineață, Marcelin l-a găsit pe unul dintre ei plimbându-se dincolo de perimetrul de securitate, în sectorul de operațiuni militare. Gonzalez se încruntă și mai rău. Aproape că sunt tentat, spuse el, să le fac o plângere oficială.

– Lucrurile ar trebuie să se calmeze în curând. Cred că vreo zece, doisprezece pleacă mâine. Auzise că, odată terminate activitățile fizice grele și instalarea finalizată, muncitorii se vor reîntoarce în sud, de unde au venit.

Gonzalez mormăi înfundat.

– Nu va fi destul de curând pentru mine.

Marshall se uită la Gonzalez cu o oarecare curiozitate. E *baza mea*, îi spusese Gonzalez la un moment dat. Omul avea motive să se simtă posesiv. Aproape de pensie acum, se spunea despre el că petrecuse aproape treizeci de ani în baza Fear, total izolat, la vreo șase sute de kilometri la nord de Cercul Polar. Părea aproape incredibil – nu era nicio îndoială că ceilalți militari abia așteptau să-și încheie misiunea. Poate că, speculă Marshall, Gonzalez e aici de atâta vreme încât nu-și imaginează cum ar fi să existe într-un alt loc. Sau poate – cum sugerase Ekberg – era doar un om care ținea la intimitatea lui.

Salutându-l pe Gonzalez, se îndreptă spre ieșirea principală. Termometrul extern din camera de aclimatizare arăta

minus douăzeci de grade Celsius. Deschizând vestiarul se îmbracă în *parka*, *balaclava*¹, cizme de zăpadă și mănuși. Apoi intră în zona de tranzit, deschise ușile și păși afară.

Platoul de beton din fața bazei se întindea tăcut sub imensa cupolă înstelată. Se opri pentru o clipă și încercă să se adapteze la aerul înghețat și aspru. Apoi porni în noapte, cu mâinile înmănușate adânc în buzunare, atent să nu calce peste cablurile electrice care șerpuiau sub picioare.

Vântul se domolise complet și o lună gheboasă arunca o lumină albăstruie asupra întregului peisaj. Cu întreaga echipă a documentarului stabilită adânc în pântecul bazei Fear, bărcile și depozitele prefabricate erau ireal de tăcute. Totul părea să fie cufundat în somn. Singurul zgomot era acela al centralei electrice care gema, epuizată de furnizarea unei energii suplimentare către noii locuitori ai bazei, ahtiați după curent electric.

Se opri în fața gardului care înconjura baza, privind cu atenție în dreapta și-n stânga. De la venirea lor, văzuseră cel puțin șase urși polari, dar în seara asta nu se profilau niciun fel de umbre întunecate care să bântuie nesfârșitele întinderi de permafrost și spiralele dizgrațioase de lavă veche. Trăgând gluga și mai strâns în jurul feței, trecu pe lângă cabina goală de pază, lăsându-și picioarele să-și găsească singure calea.

În curând, urca peretele abrupt al văii care ducea spre ghețar, respirația lăsând în urmă valuri de aburi fierbinți. Încălzindu-se, mări pasul, iar brațele i se balansau lejer pe lângă corp. O doză sănătoasă de exerciții fizice și s-ar putea chiar să doarmă cu tot zgomotul pe care îl făceau membrii echipei de filmare.

În cincisprezece minute, panta se domoli. Matahalele mecanizate fuseseră repositionate și Marshall putea acum să

¹ Mască de schi (n.red.)

privească nestânjenit limba ghețarului, un perete albastru de gheață care părea să strălucească sub lumina lunii, cuprins parcă de un foc interior. Și acolo, în umbră, era gura neagră a peșterii de gheață.

Se opri. La intrarea în peșteră erau câteva siluete. Trei oameni, trei umbre învăluite de umbre.

Se apropie tiptil. Cei trei discutau: putea să le audă șoaptele înfundate. Se întoarseră la sunetul pașilor lui călcând zăpada înghețată și, spre surpriza lui, îi recunosc pe ceilalți cercetători: Sully, Faraday, Penny Barbour. Singurul membru al echipei care lipsea era Ang, absolventul. Era ca și cum o putere telepatică îi adunase pe toți la locul descoperirii.

Sully îl salută din cap pe Marshall.

– Frumoasă noapte pentru o plimbare, spuse el.

Pe umăr îi atârna una dintre armele de vânătoare puse la dispoziția cercetătorilor pe timpul expediției.

– E mai bine decât să suport nebunia de la bază, răspunse Marshall.

Dacă se aștepta ca mereu precautul Sully să protesteze, făcea o mare greșală.

– Filmau nu știu ce secvență în centrul tactic, exact lângă laboratorul meu, se plânse climatologul, cu o grimasă nefericită. Se filmau dându-se drept noi, dacă vă vine să credeți așa ceva. Cred că au tras o duzină de duble în felul ăsta. Nici măcar nu mai reușeam să-mi aud propriile gânduri.

– Apropo de filme, cum a mers interviul?

Grimasa se adânci pe chipul lui Sully.

– Conti s-a oprit în mijlocul filmării. Sunetistul se tot plângea, spunând – fiți atenți – că mâncam cuvintele.

Marshall dădu din cap înțelegător.

Sully se întoarse spre Barbour.

– Eu nu mănânc cuvintele, nu-i așa?

– Tâmpiții mi-au ars serverul în seara asta, spuse ea în loc să răspundă la întrebarea lui Sully. De parcă nu și-ar fi adus dracului destule laptopuri cu ei, trebuiau să ne mai fure și ciclurile de procesare. Mi-au împuiat capul cu tâmpeniilor lor de doi bani despre „echipamentele lor speciale de redare“. Mă durea în bască de echipamentele lor.

– Când am mers la cină nu era decât un singur scaun gol, spuse Marshall.

– Măcar tu ai primit un scaun, spuse Barbour. Eu am așteptat, în picioare, zece minute până m-am plictisit. Mi-am luat un măr și o pungă de chipsuri și m-am întors în laborator.

Marshall se uită spre Faraday. Biologul nu participa la conversație. În schimb, se uita în abisul peșterii, aparent pierdut în gânduri.

Deși Marshall știa că nu are niciun sens, se pomeni întrebându-l:

– Deci, Wright, tu ce crezi despre toate astea?

Faraday nu-i răspunse. Continuă să se uite în gura căscată și neagră care se deschidea înaintea lui.

Marshall îl înghionti prietenește.

– Hei, Faraday, revino printre cei vii.

Faraday se uită la el. Luna dădea lentilelor o strălucire aproape spectrală, iar el se holba la ei ca un extraterestru cu ochii imenși, arătând, ca de obicei, mereu surprins.

– Oh, scuze, mă gândeam.

Sully oftă.

– OK, hai să spunem lucrurilor pe nume. Care e teoria îngrozitoare a zilei?

– Eu n-am nicio teorie, ci doar o observație, spuse Faraday. Când văzu că nu-l întrerupe nimeni, continuă: Ieri, când tăiau smilodonul din gheață...

– Eram de față, spuse Sully. Ce e cu smilodonul?

– Am făcut câteva măsurători cu spectrometrul sonar. Știți, de vreme ce măsurătorile dinainte, realizate cu aparatul de tele-detectie, sus-jos, erau destul de imprecise și pentru că aveam acces la secțiunea transversală, am vrut să...

– Am priceput, spuse Sully, făcându-i semn să treacă la obiect.

– Ei bine, mi-am petrecut mare parte a după-amiezii analizând măsurătorile. Și nu se potrivesc.

– Nu se potrivesc cu ce? întrebă Marshall.

– Nu se potrivesc cu un smilodon.

– Nu fi tâmpit, spuse Barbour. Doar l-ai văzut, nu? Ca și noi?

– Am văzut foarte puțin, într-un mediu extrem de tulbure.

Analizatorul sonar mi-a dat, în schimb, mult mai multe informații de analizat.

– Deci, practic, ce ne spui? interveni Marshall din nou.

– Ce vreau să spun e că orice va fi fiind în blocul acela de gheață este mult prea mare ca să fie un tigru cu dinții-sabie.

Micul grup rămase mut o vreme, digerând informația primită. După câteva momente, Sully își dresе vocea.

– Probabil că e o iluzie. Poate ai văzut o acumulare de noroi sau de resturi, poate vreun conglomerat de nisip sau de pietriș, surprins într-o poziție în prelungirea cadavrului.

Faraday scutură pur și simplu din cap.

– Cam ce înseamnă „mult mai mare“? întrebă Barbour.

– Nu pot să-mi dau seama cu exactitate. Poate cam de două ori mai mare.

Cercetătorii schimbă priviri între ei.

– De două ori? exclamă Marshall. Și atunci cum arăta, totuși? Ca un mastodont?

Faraday scutură din cap din nou.

– Mamut?

Faraday ridică din umeri.

– Măsurătorile sunt destul de clare în privința mărimii. Dar nu sunt clare în privința... formei.

Tăcere din nou.

– Ȑia erau ochi de felină, spuse Barbour cu o voce joasă.

Pun pariu.

– Și mie mi s-au părut la fel, spuse Marshall, apoi se uită spre Faraday. Ești sigur că noile măsurători sunt exacte?

– Am făcut analiza de două ori. Am verificat totul de două ori.

– Dar nu are sens, spuse Barbour. Dacă nu e un smilodon – nu e un mastodont –, nu e un mamut... atunci ce dracu' e?

– Nu putem să aflăm decât într-un singur fel, spuse Marshall. M-am cam săturat să fiu dat la o parte de pe propriul nostru sit de cercetare.

Și începu să meargă repede la vale, în direcția bazei.

Conti nu ocupase numai camerele comandantului bazei, dar și pe cele ale adjunctului – trei etaje mai jos, pe nivelul C –, și le transformase în apartamentul lui personal. Păru cât se poate de deranjat de delegația de cercetători. Când îi explicară de ce au venit, iritarea lui păru să crească din ce în ce mai mult.

– Sub nicio formă, spuse el, stând în ușă. Seiful are un climat controlat, menținut la o anumită temperatură de îngheț.

– N-avem de gând să topim gheața, spuse Sully.

– În plus, interveni Marshall, afară e mult sub zero grade. Sau poate n-ai observat?

– Nimeni nu are voie să vadă animalul, ripostă Conti. Astea sunt regulile.

– Dar *deja* l-am văzut, spuse Barbour. Ai uitat sau ce?

– Nu contează. Nu se poate, și cu asta, basta!

Marshall se întrebă de ce avea producătorul atitudinea asta atât de posesivă.

– Nu avem de gând să furăm drăcovenia aia. Vrem doar să ne uităm mai îndeaproape.

Conti își dădu ochii peste cap.

– Seiful trebuie să rămână încuiat. Blackpool a emis niște reguli foarte clare în această privință. Este esențial pentru campania publicitară să nu fie deschis până în momentul transmisiei în direct.

– Campanie publicitară, repetă Marshall. Vrei să-ți numești documentarul *Întoarcerea Marelui Tigru* – corect? Dar dumneata și sponsorii dumitale veți arăta ca niște idioți în momentul în care veți deschide cutia în direct, în prime-time, și veți scoate la iveală un urs mort.

Conti nu-i răspunse imediat. Își plimba privirea de la un cercetător la altul, încruntându-se teribil. În cele din urmă oftă.

– Foarte bine. Dar numai voi patru. Și fără camere de luat vederi, fără niciun fel de echipament – veți fi percheziționați și, odată ajunși înăuntru, veți fi supravegheați cu atenție. Și nu veți comunica absolut cu nimeni despre ce veți observa: țineți minte, ați semnat deja un contract de confidențialitate cu niște clauze de penalități destul de dure.

– Am priceput, spuse Sully.

Conti încuviință.

– Aveți cinci minute.

Se făcuse și mai frig – aproape minus douăzeci și cinci de grade – și stelele străluceau cu putere în întunericul de deasupra. Cutia frigorifică se afla nu departe de ei, în apropierea gardului exterior, într-un cerc de felinare înalte cu vapori de sodiu: o structură îndesată, cocoțată la un metru înălțime pe niște bolțari grei. Mănunchiuri groase de cabluri electrice legau direct centrala electrică de seiful frigorific, iar de spatele lui era atașat un generator de rezervă, gata să preia în orice secundă funcțiile de congelare în cazul în care motoarele principale cădeau. Nu că ar fi mare nevoie de ele, gândi Marshall în timp ce se îmbrățișa singur, încercând să reziste în mijlocul temperaturilor arctice.

Grupul restrâns de cercetători se opri în fața treptelor de la intrarea în seif. Marshall observă că peretele din față era prins în balamale în partea stângă, deschizându-se asemenea unui

seif de bancă. Trei lacăte grele erau atașate de partea dreaptă, fără îndoială mai mult pentru impactul vizual decât pentru altceva, iar în centru era montat un cadran imens. Lângă el, un panou de control cu contoare și întrerupătoare pentru monitorizarea și controlul temperaturii interne era fixat în spatele unei cuști din metal gros, securizată cu propriul lacăt.

Unul dintre tehnicienii lui Conti, un tânăr pe nume Hulce, își făcu apariția din hățișul de barăci și depozite, călcând apăsând pe pătura de zăpadă care acoperea permafrostul. Îi controlează, rând pe rând, în buzunare, descoperind un aparat foto la Faraday.

– Poartă unul cu el întotdeauna, spuse Sully. Cred că i-a fost atașat chirurgical la naștere.

Hulce îi confiscă aparatul, apoi îi făcu un semn lui Conti că totul era în regulă.

– Întoarceți-vă, vă rog, le spuse producătorul.

Marshall făcu așa cum i se ceruse. Auzi sunetul cadranului seifului învârtindu-se, auzi pocnetul unei încuietori grele decuplându-se. Acțiunile acestea fură urmate de trei alte pocnete distincte, semn că zăvoarele fură trase.

– Puteți să vă întoarceți la loc, le spuse Conti.

Marshall se întoarse și îl văzu pe Hulce trăgând de ușa seifului și deschizând-o. Un fascicul puternic și gros de lumină galbenă se revărsă dinăuntru. Conti le făcu semn să intre.

Marshall îi urmă pe Sully, Faraday și Barbour pe scări. Pășiră cu toții în seiful frigorific. Conti și tehnicianul intrară ultimii și închiseră ușa după ei. Nu era destul loc pentru toată lumea: blocul de gheață ocupa aproape întreg spațiul seifului. Înăuntru nu se mai aflau decât luminile strălucitoare prinse în tavan și un încălzitor portabil, instalat în peretele din spate – un radiator, gândi Marshall, care avea să fie pornit când va veni vremea să dezghețe carcasa și să o dezvăluie lumii întregi.

Pardoseala părea prea elastică să fie oțel. Privind la picioarele lui, Marshall observă cu surprindere că, în afara celor două grinzi de oțel plasate la aproximativ un metru jumătate distanță, podeaua era din lemn – lemn pictat argintiu să pară oțel. Era prevăzută cu găuri mici de bormașină care, fără îndoială, erau fantele destinate scurgerii apei rezultate din procesul de topire. Cercetătorul clătină din cap: încă o născocire de tip hollywoodian, ca și inutilele zăvoare. Camerele de luat vederi nu vor vedea niciodată podeaua, așa că nu avea niciun sens să cheltuiască în plus pentru a instala grinzi de oțel care să ofere stabilitate maximă structurii.

Conti făcu un semn către tehnician să înlătore prelata care acoperea blocul de gheață. Apoi se întoarse către cercetători.

– Țineți minte: aveți cinci minute.

Hulce se întinse și, cu ceva dificultăți, trase prelata grea de pe animalul înghețat, lăsând-o să cadă în spate. În secunda imediat următoare, Marshall, surprins din cale-afară, aproape se clătină pe picioare, rămânând fără grai.

– Dumnezeule, îngână Sully, cu o voce strangulată.

Deși blocul de gheață rămăsese deformat pe margini, colțuros și înghețat, partea frontală superioară părea a se fi frecat, în timpul coborârii de pe munte, de prelata izolatoare cu care fusese acoperită. Acum era șlefuită și devenise sticloasă. Aceasta era fața blocului de gheață dinspre ușa seifului. Din gheață, ochii mari, negru cu galben, îl priveau implacabil pe Marshall. Dar nu ei îi provocaseră șocul acela atât de puternic.

În copilărie fusese chinuit de același vis recurent. În vis, se trezea de obicei, acasă la el, în patul lui. Era singur: părinții, sora mai mare erau, în mod inexplicabil, dispăruți. Era târziu, nu avea curent electric, toate ferestrele erau deschise către noaptea de-afară. Casa era plină de ceață. Dădea la o parte cuverturile de pe el și cobora din pat, iarăși și iarăși, în fiecare

vis nou, chiar știa ce urmează. Totul în vis era chinuitor, realist până la tortură, de neuitat: răceala ceții care se așeza pe chipul lui, lemnul tare și lustruit al dușumelelor de sub picioarele lui. Ieșea din dormitor și cobora scările. Baza scării era învăluită în vapori denși și cenușii. La jumătatea scărilor se oprea în loc. Se oprea pentru că, înspre el, pe scări, venea un monstru înfricoșător: o bestie uriașă, felină, cu niște ochi strălucitori, ca niște cărbuni aprinși și colți ascuțiți, cu labe masive și gheare nemiloase. Stătea acolo, în picioare, împietrit de spaimă. Încet, foarte încet, creatura creștea din mijlocul ceții: o coamă strălucitoare și netedă; pe sub blana umerilor, mușchi puternici se ondulau grațios. Se uita la el fără să clipească, înaintând mereu, iar din străfundurile lui venea un sunet pe care mai mult îl simțea decât îl auzea: un muget sălbatic, inefabil de ură, foame, de *poftă*... și numai în momentul acela paralizia lui dispărea și o rupea la fugă, urlând, întorcându-se în camera lui, scările zguduindu-se sub greutatea creaturii care venea mereu, fără oprire, și auzea în urma lui apăsarea teribilă a trupului ei pe scări, îi simțea în ceafă răsuflarea caldă...

Marshall scutură viguros din cap, își trecu mâna peste ochi. În ciuda frigului arctic al seifului, trupul îi era inundat de o fierbințeală opresivă, penetrantă.

Bestia moartă din gheață era, ca mărime și formă, exact creatura din coșmarul lui. Până și opacitatea vastului bloc de gheață semăna cu ceața din visul lui. Înghiți golul de aer din piept. Numai partea de sus a capului și partea din față a corpului bestiei erau vizibile – ieșind din furtuna de noroi înghețat –, dar fu suficient pentru a-l convinge imediat că nu era vorba de un tigru cu dinții-sabie.

Se întoarse către ceilalți. Se uitau și ei la animalul din gheață, șocați, perplecși, fără să le vină să creadă și – în cazul lui

Hulce, technicianul – îngrozit dincolo de cuvinte. Până și Conti păru pierdut, clătinând din cap.

– Vom avea nevoie de un obiectiv mult mai mare, mormăi el.

– Cumplită orătanie, fără doar și poate, spuse Barbour.

– Dar *ce* anume este? întrebă Sully.

– Îți spun eu *ce nu* este, spuse Faraday. Nu e smilodon. Și nu e mamut.

Marshall se chinuia să-și reprime ororile copilăriei și să examineze cadavrul cât mai obiectiv, cât mai clinic posibil.

– Ała de pe picioarele din față e păr, spuse el. *Păr*. Și picioarele sunt mult prea musculoase – iar ghearele sunt mult prea lungi.

– Prea lungi în comparație cu ce?

– Cu orice. Marshall ridică din umeri, abandonând încercarea de a mima detașarea științifică. Schimbă câteva priviri piezișe cu ceilalți cercetători. Se întreba dacă și ei se gândeau la același lucru. Chiar dacă doar foarte puțin din creatură era vizibil, totuși nu semăna cu niciun fel de animal de pe pământul acesta, fie că era vorba de trecut sau de prezent.

O vreme destul de îndelungată, nimeni nu scoase niciun cuvânt. Într-un târziu, Sully rupse tăcerea.

– Deci, practic, ce spui? întrebă el. Că ne uităm la o formă de viață pentru care nu există înregistrare în registrul fosilelor?

– Poate. Dar, indiferent de natura ei, cred că este de o importanță vitală *tocmai* pentru registrul fosilelor, spuse Faraday.

Marshall se încruntă.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că vorbim de teoria turbulenței evoluționiste. Faraday își dresе vocea. E ceva care apare când și când în biologie. Conform teoriei, când populațiile de animale cresc și devin prea numeroase pentru a putea fi suportate de ecosferă sau când o anumită specie devine prea adaptată și prea comodă și pierde din forța evoluționistă, o nouă creatură

apare pentru a mai diminua populațiile scăpate de sub control și pentru a forța noi schimbări.

– O mașină de ucis, spuse Barbour, aruncând o privire spre blocul de gheață.

– Exact. Cu mențiunea că, dacă o mașină de ucis este prea performantă, atunci își va depopula mediul în care trăiește, își va pierde resursele de hrană și, în cele din urmă, se va întoarce împotriva celor din propria specie.

– Vorbești de efectul Callisto, spuse Marshall. Teoria alternativă a dispariției dinozaurilor.

Faraday încuviință din cap, lentilele de la ochelari scăpărând în lumina strălucitoare.

– A fost susținută până în pânzele albe de Frock de la Muzeul de Istorie Naturală din New York, spuse Marshall. Dar, de când a dispărut, nu cred că a mai ieșit careva la lumină să susțină teoria.

– Poate că Wright al nostru e noul erou al cauzei, spuse Barbour cu un zâmbet mohorât.

– Mie îmi sună teribil de dubios, interveni Sully. În orice caz, chiar și dacă ai dreptate, hoitul ăsta nu este, cu siguranță, un pericol pentru nimeni, darămite pentru o întreagă specie.

Conti începu să se agite. Expresia de șoc începuse să i se risipească de pe chip, fiind înlocuită de expresia lui obișnuită de indiferență și oarecare dispreț.

– Eu nu pricep pentru ce vă agitați atât, spuse el. Nu puteți vedea decât capul și umerii. Și o labă.

– *Ecce signum*¹, replică Marshall, arătând cu degetul spre gheață.

– Oricum, nu mai durează mult și aflăm, spuse Conti. Pentru moment, rămâne un tigru. Între timp, cele cinci minute

¹ „Iată semnul“ (lat.), aluzie la replica regelui Henric IV din partea întâi a piesei shakespeariene cu același nume: „Pavăza mi-i găurită toată și spada zimțată ca un fierăstrău. *Ecce signum*“ (trad. Dan Duțescu)(n.red.)

ale voastre au expirat. Se întoarse către tehnician. Domnule Hulce, dă-i domnului Faraday aparatul foto înapoi. Apoi acoperă asta la loc și asigură-te că toate zăvoarele sunt trase. Eu îi voi escorta pe amicii noștri, aici de față, înapoi la bază.

Pe Marshall îl trezi un răpăit la ușa micului compartiment – cândva dormitorul unui ofițer inferior – care îi servea lui acuma drept cușetă. Se zvârcoli, dezorientat, se rostogoli și căzu din patul îngust de campanie.

– Ce mama naibii! urlă el.

– Îmbracă-te, scumpete, se auzi vocea lui Penny Barbour. Și repejor. Nu vrei să ratezi chestia asta.

Marshall se ridică în capul oaselor, se frecă la ochi, apoi se uită amețit la cadranul ceasului. Aproape șase. Ca de obicei, petrecuse o noapte agitată și nu reușise să adoarmă decât cu două ceasuri înainte. Se ridică în picioare, se îmbracă repede în aerul cald și uscat al bazei și ieși în hol. Barbour îl aștepta nerăbdătoare.

– Hai odată, îl zori ea.

– Ce s-a întâmplat?

– O să vezi tu singur. Și îl conduse pe coridoarele austere și răsunătoare, pe scările principale, către intrarea în baza militară. În camera de aclimatizare își traseră pe ei costumele de iarnă – Marshall observă că temperatura crescuse semnificativ de când mersese la culcare – , depășiră zona de tranzit și pășiră afară.

Marshall se opri, clipi obosit, încercând să vadă prin întunericul dinainte de ivirea zorilor. În ciuda faptului că ziua propriu-zisă nici nu începuse, lucrul începuse deja de ceva vreme:

auzea pocnetele ciocanelor, strigăte, urletul prelung al bormăşinii. Distingea, printre toate celelalte, şi un alt sunet în fundal: ceva familiar, şi totuşi care îi scăpa. Barbour îl conduse, în continuare, prin puzderia de barăci şi depozite de materiale, oprindu-se nu departe de seiful frigorific, unde era adunat un pâlc de gură-cască. Cu un zâmbet abia schiţat, îi făcu un semn peste gardul de protecţie.

Marshall se uită în zare, spre răsărit. La început, nu distinse nimic. Apoi, în depărtare, două puncte de lumină se pregăteau să-şi facă apariţia. Sub privirile lor, cele două puncte se făcură din ce în ce mai mari: două pete galbene, furioase, care îi aminteau, în mod ciudat şi neplăcut, de cei doi ochi care se holbau la el din gheaţă. Continuând să se apropie, începu să distingă şi alte luminiţe mai mici. Sunetul de fundal pe care îl auzise mai înainte crescuse şi el în intensitate. Atunci îşi dădu seama ce era: un motor diesel, şi încă unul puternic.

– Ce dracu'...? începu el.

Un tir imens, cu optsprezece roţi se apropia de ei, rulând prin pătura groasă de zăpadă. Crescu din ce în ce mai mult în dimensiuni, până când, în cele din urmă, se opri într-o cascadă de lumini, dincolo de gardul exterior al bazei, cu motorul torcând uşor. Cauciucurile erau prevăzute cu lanţuri grele, iar cabina era împodobită cu filigrane de gheaţă. Parbrizul era acoperit de un strat gros de ceaţă îngheţată, iar farurile şi grătarul de metal acoperit cu pânză erau aproape în întregime ascunse sub un strat gros de zăpadă şi noroi.

Barbour îi înfipse un cot în coaste, chicotind.

– Un camion articulat. Nu e ceva ce vezi în fiecare zi în Zonă. Marshall se uită la el, minunându-se.

– Dar cum a ajuns aici? Suntem la aproape trei sute de kilometri de cel mai apropiat drum.

– Şi-a croit singur drum, spuse Barbour.

Marshall îi aruncă o privire.

– Și eu am pus aceeași întrebare, spuse Barbour. Dar ăia de acolo – cei care mi-au spus că vine – m-au lămurit cum vine treaba. Și arată spre mulțimea de gură-cască adunată în preajmă. Se pare că șoferul este ceea ce e cunoscut drept un camionagiu al ghețurilor. Oameni ca el conduc pe „drumurile de gheață” – drumuri care există numai în cele mai friguroase luni, o linie dreaptă peste lacurile înghețate, o autostradă temporară printre ghețuri pentru transportul echipamentelor și alimentelor la taberele și comunitățile îndepărtate la care nu există acces permanent.

– Peste *lacuri* înghețate?

– Mda, nu e tocmai genul de slujbă pentru cei slabi de înger, nu crezi?

– A naibii treabă! spuse Marshall.

Părea incredibil de anacronică toată chestia – ditamai camionul aici, în Zona Sălbată Federală –, nici nu-i venea să-și creadă ochilor.

– În mod normal, ei călătoresc între Yellowknife și Port Radium, spuse Barbour. Asta a fost o excursie specială.

– De ce? Ce e atât de important că nu putea fi transportat aici într-un avion?

– Aia.

Și Barbour arată înspre rulota din spatele cabinei șoferului.

Atenția lui Marshall fusese fixată asupra cabinei camionului. Însă acum, privind în spatele ei, la încărcătura pe care o ducea, văzu că nu avea de-a face cu un container obișnuit, dreptunghiular, ci cu ceva care semăna mai degrabă a rulotă Airstream – cu excepția faptului că era de câteva ori mai mare. Soarele abia acum începea să se ivească de sub linia orizontului și rulota străluci în lumina nouă a răsăritului. Printr-un truc pervers al luminii, semăna cu submarinele pe care le vedea

uneori ancorate în Tamisa când mergea cu mașina prin Noua Londră¹, în drum spre casa părinților lui în Danbury. Lateralele sale, acoperite cu folii de metal, se ridicau domol spre un acoperiș ușor curbat, înțesat, la rândul lui, de o pădure de antene și relee satelit. La ferestrele mari atârnav draperii care păreau scumpe, toate trase complet. Un balcon micuț, cu scaune pliabile, de plajă – un detaliu bizar, ieșit total din comun, dat fiind mediul ostil și înghețat –, era plasat în partea superioară a peretelui din spate.

Motorul semidiesel se ambală iar, mugind puternic, și camionul avansă, cu lanțurile zornăind de zor. Doi muncitori mătăhăloși, îmbrăcați în haine de piele, se desprinseră de grupul de privitori ai spectacolului oferit de rulotă, mărșăluiră spre porțile de securitate și traseră puternic, deschizându-le până la capăt. Camionul intră în marșarier și – cu o succesiune de scrâșnete care îi spărgeau timpanele – începu să-și croiască drum cu spatele, pătrunzând în zona securizată a bazei. Ghidat de muncitori, dădu cu spatele până intră complet pe porți. Apoi, rotațiile motorului diesel se domoliră; șoferul trase frâna și opri motorul. Și cu un șuierat al frânelor pneumatice, vehiculul se scutură o clipă și apoi încremeni. Ușa cabinei se deschise și din ea sări șoferul – un bărbat tânăr, cu o constituție oarecum fragilă, bronzat și îmbrăcat într-o cămașă hawaiiană – și începu să decupleze rulota. Apoi ușa pasagerului se deschise și o altă siluetă își făcu apariția. De data aceasta, coborârea fu ceva mai cuminte. Era un ins blond și înalt, poate la vreo patruzeci și cinci de ani, cu o barbă îngrijită. Se lăsă să alunece ușor din camion și să ajungă cu picioarele pe permafrost, cu o expresie pe chip de adevărată ușurare că a ajuns la destinație. Adună din cabina camionului un sac de călătorie și o geantă

¹ Port pe coasta de nord-est a SUA, localizat la gurile râului Tamisa, sud-estul statului Connecticut (n.red.)

de laptop și le aruncă pe amândouă pe un umăr, apoi începu să hotărât înțepat spre bază. Făcu un semn de salut din cap în momentul în care trecu pe lângă Marshall și Barbour.

– Țsta pare cam verde la mutră, spuse Barbour, chicotind amuzată.

Apăru un alt muncitor, desfășurând cabluri electrice portocalii și grele dintr-o bobină mare și începu să le atașeze de un panou dintr-una din părțile rulotei.

Marshall făcu un semn înspre rulotă.

– Pentru ce crezi că e? întrebă el.

– Pentru Măria Sa, replică Barbour.

– Cine?

Dar chiar în momentul în care deschise gura să vorbească, Marshall auzi un nou sunet: vuietul unui elicopter care se apropia. Tumultul crescuse mai mult, iar Marshall băgă de seamă că nu avea rezonanța aceea goală, vagă a elicopterelor de transport care aduseseră echipamentele de filmare și restul utilajelor la sit în ultimele zile. Acesta era sunetul mai domol și mai scăzut al unui aparat mult mai puternic.

Apoi pasărea se ivi pe interval, zburând la altitudine joasă, pe orizontul din ce în ce mai luminos, și el înțelese de ce. Elicopterul cu pricina nu era un transportor obișnuit: era un Sikorsky S-76C++, ultimul răcnet în materie de elicoptere de lux. Și Marshall știu imediat că nu putea fi decât „Măria Sa” la bord.

Elicopterul se apropie în viteză, survolă câteva momente baza, apoi se așeză pe permafrost, alarmant de aproape de poarta gardului de protecție, aruncând în jur o ploaie înțepătoare de gheață și bucăți de zăpadă înghețată. Grupul de gură-cască se risipi repezior, acoperindu-și fețele și retrăgându-se în spatele structurilor din apropiere. Vuietul motoarelor turbo se relaxă și furtuna de gheață se potoli. Apoi se deschise

o ușa în pântelele elicopterului și din el ieși o femeie slabă scândură, îmbrăcată într-un pardesiu Burberry. Coborî pe scări, după care se opri, privind clădirile din jur cu o expresie indescifrabilă. Apoi deschise o umbrelă – care o lua razna în bătaia curenților stârniți de acțiunea propulsoarelor – și urcă înapoi în elicopter. Se ivi o altă siluetă – aceasta era înfășurată într-o haină de blană de hermină – și cele două femei coborâră împreună. Marshall se chinui, întinzându-și gâtul, să întrezărească fața celeilalte femei, însă companioana în pardesiu o încadra atât de bine, protejând-o de ploaia de gheață aruncată de elice, încât îi era imposibil să vadă altceva decât partea de jos a hainei de blană, o idee de picioare bine conturate și o străfulgerare a unor pantofi negri cu toc înalt care călcau peste permafrost.

Treptele se strânseseră automat și se ascunseră în pântelele păsării de metal, vuietul motoarelor turbo crescă din nou și Sikorsky se ridică în aer, cu elicele bătând nebunește. Barbour pufni zgomotos, uitându-se în urma elicopterului care se îndepărta, câștigând mereu în altitudine și viteză.

Pentru prima dată, Marshall observă că Ekberg stătuse prin apropiere, pregătită, privind aterizarea. Acum se îndrepta spre nou-venite să le întâmpine.

– Domnișoară Davis, o auzi Marshall spunând. Eu sunt Kari Ekberg, producătorul de teren. Am vorbit la telefon în New York și voiam să vă spun că sunt încântată să vă stau la dispoziție pentru orice v-ar face șederea mai...

Dar dacă vreuna din femei – fie cea în pardesiu, fie cea înfășurată în blănuri – a auzit ceva din ce-a spus ea, n-a dat niciun semn. În schimb, trecură pe lângă ea, urcând treptele de metal ale rulotei, intrară și închiseră cu putere ușa în urma lor.

Temperatura crescuse încet pe durata întregii zile, trecând de minus douăsprezece grade Celsius, apoi de minus șase, făcându-l pe Conti să se grăbească să-și adune o echipă de filmare și să tragă o suită de scene cu peisaje acoperite de zăpadă, pentru orice eventualitate. Sub soarele strălucitor, starea de spirit a echipelor de filmare se îmbunătăți considerabil în momentul în care hainele de iarna cazone fură schimbate cu pulovere de lână și jachete de puf. Dinspre Mount Fear se auziră din nou pâraiturile și detunăturile puternice care anunțau că frontul de gheață începuse iar să se dezghețe și să se desprindă. Gonzalez își trimise echipa de ingineri militari să înlocuiască cuzineții spărți ai unui generator pentru a-l repune în funcțiune. După prânz, cei mai mulți dintre muncitori – pentru că munca lor inițială de construcție se încheiasă – fuseseră transportați în sud, spre Anchorage, în două elicoptere de marfă, urmând să se întoarcă după terminarea filmărilor. Numai imensul Creel, șeful de echipă al muncitorilor, care arăta de parcă mânca bolțuri de oțel la micul dejun, rămase cu ei.

Pe la trei după-amiază, Ashleigh Davis ieși din superrulota ei, aruncă o privire plină de dispreț spre echipa care robotea de zor și apoi porni spre bază – însoțită, evident, de asistenta ei personală îmbrăcată în treci – pentru a fi pusă la curent de Conti în legătură cu progresul documentarului.

După masă, Marshall se întoarce în laborator unde își petrecu ziua muncind din greu, fără să vadă pe nimeni. Cum cei mai mulți membri ai echipei de filmare erau afară, pregătindu-se pentru transmisiunea din ziua următoare, baza era relativ liniștită și nu-l deranjă mai nimic din muncă. Era aplecat asupra unei mese de examinare, atât de adâncit în activitatea lui, încât nici măcar nu auzise ușa de la intrare deschizându-se încet. Nu-și dădu seama că avea companie, până când o voce de femeie de peste umărul lui începu să vorbească suav:

– *În pași ușori de dans spre cețuri pastelate din cer polar ei se coboară;*

Săltând cu grație-argintie, străpunse de-o lucire orbitoare.

Dansau cadrilul cel ceresc în conduri de-argint și trandafiri;

Nevrednic ochiul omenesc – privești dumnezeiască.

Marshall se îndreaptă de spate și se întoarce. Kari Ekberg era în spatele lui, în picioare, aplecându-se asupra lui, îmbrăcată în blugi și pulover alb, pe gât. În colțurile gurii îi flutura un zâmbet ștrengăresc.

El recită la rândul lui:

– *Precum doi șerpi în focul vrajbei, cu șuier și paloare de pucioasă,*

Iar apoi pe dată, în coadă despicată de balaur se preschimbă¹.

– Deci, spuse el apoi, iar s-au pornit?

– Și încă ce s-au mai pornit.

– Știi, de când am venit aici și am văzut prima dată luminile astea, am așteptat să vină cineva și să recite din Robert Service. Dar nu m-am gândit că acel cineva vei fi tu.

– M-am îndrăgostit de poezia lui încă de pe vremea când frațele meu mai mare m-a speriat de moarte, citind din „Incinerarea lui Sam McGee“ cu voce tare, la lumina unei lanterne, în cortul pe care îl instalaserăm acasă.

¹ Fragmente din poemul „The Ballad Of The Northern Lights“ – „Balada Aurorei“ de Robert W. Service

– Cred că povestea mea nu e foarte diferită de a ta, spuse el. Apoi se uită la ceas. Dumnezeu! E zece noaptea. Se întinse, se uită iar la ea. Aș fi zis că la ora asta ești prinsă cu detaliile de ultimă oră și nu-ți vezi capul de treabă.

Ea scutură din cap.

– Eu sunt producătorul de teren, după cum ți-am mai spus. Eu fac munca preliminară, mă asigur că toată lumea își cunoaște pașii de dans. Odată ce vedetele ajung pe platou, eu mă retrag frumușel și mă uit la ce se întâmplă mai departe.

„Vedeta“, gândi Marshall, amintindu-și de ne-întâlnirea dintre Ekberg și Ashleigh Davis din dimineața aceea.

– Iar pe tine, continuă ea, nu te-am văzut de azi-dimineață. Ce descoperire măreață ai mai făcut?

– Noi, paleoecologii, nu facem descoperiri mărețe. Noi doi încercăm să răspundem la niște întrebări, să luminăm colțurile întunecate.

– Și atunci de ce să stai să lucrezi până la o asemenea oră? Nu cred că toate astea fug undeva.

Și întinse brațul în direcția ghețarului.

– De fapt, o ia la vale mai devreme decât crezi, spuse el, întorcându-se la masă și ridicând o floare mică, galbenă. Am găsit-o exact la câțiva centimetri de gardul de securitate, scoțând capul din zăpadă. Acum zece ani, speciemenle tipice regiunilor nordice se găseau mult mai la sud, cam la o sută cincizeci de kilometri de aici. Cam atât de repede schimbă lucrurile încălzirea globală în doar zece ani.

– Eu credeam că încălzirea globală îți ajută munca.

– Topirea calotei glaciare mă ajută să colectez mai multe probe, într-un timp mult mai scurt. Pot să culeg totul de pe fața unui ghețar în topire – polen, insecte, semințe de pin, până și bule de aer pentru a măsura conținutul de CO₂ în aerul preistoric. E mult mai bine decât să forezi în calotă. Dar asta

nu înseamnă că mă entuziasmez la ideea încălzirii globale. Se presupune că cercetătorii sunt obiectivi.

Ea îl privi cu atenție, iar zâmbetul de pe chip i se lărgi.

– Și tu asta ești? Obiectiv?

Marshall ezită. Apoi oftă.

– Dacă vrei să știi adevărul... nu. Încălzirea globală îmi dă fiori pe șira spinării. Dar eu nu sunt activist de mediu. Ideea e că înțeleg consecințele ceva mai bine decât majoritatea. De ja pierdem controlul asupra situației. Natura este remarcabil de rezistentă, capabilă de niște eforturi extraordinare de a se regenera. Dar această încălzire globală are un ritm mult prea accelerat și o sută de reacții în lanț sunt pe cale să se producă... Se opri, râse vag. Se presupune că sunt neutru când vine vorba de subiectul ăsta. Dacă Sully m-ar auzi vorbind așa, mi-ar tăia capul.

– Eu n-am de gând să-i spun. Apreciez faptul că îmi spui chestiile astea cu atâta sinceritate.

El ridică din umeri.

– De fapt, e destul de mare ironia. Pe termen scurt, beneficiaz de pe urma topirii ghețarului. Dar, odată ce ghețarul va fi dispărut, toate dovezile de care voi avea nevoie în cercetarea mea vor dispărea. Totul va fi spălat de pe fața muntelui și trimis în ocean. Aceasta este cea mai bună ocazie de a studia ghețarul, de a culege probe de laborator.

– Motiv pentru care lucrezi atât de târziu. Îmi pare rău că am dat buzna așa, inoportun.

– Glumești? Mă bucur de vizită. Oricum, nu sunt singurul atât de ocupat. Uită-te la tine: pui întrebări, faci muncă de cercetare la rândul tău, pentru ca vedeta să dea bine pe ecran. O vedetă care, apropo, nu prea pare să fie recunoscătoare pentru munca ta.

Ea se strâmbă nemulțumită, dar refuză să se lase antrenată în această conversație.

– Noi, producătorii de teren, avem crucile noastre pe care trebuie să le ducem, așa cum aveți și voi. Cânti? întrebă ea, uitându-se spre keyboardul MIDI care zăcea rezemat de perete.

Marshall îi făcu semn că da.

– Blues și jazz, în mare.

– Cânti bine?

El râse.

– Destul de bine, bănuiesc. N-aș putea să trăiesc din asta, dar cânt într-o trupă, într-un club din Woburn. Dar, în genere, îmi place să mă joc cu sintetizatoarele. Bine, zilele astea nici măcar nu mai e nevoie – sunetele sunt preînregistrate, tu trebuie doar să alegi sonoritatea pe care o vrei din meniul computerului –, dar, în tinerețea mea, îmi plăcea să manipulez oscilatoare și filtre de sunet. Îmi plăcea la nebunie să mi le construiesc eu pe ale mele de la zero.

– Va trebui să ne cânti și nouă la un moment dat, spuse ea, îndreptându-se spre ușă. Cred că ar trebui să mă duc afară. Am pus la punct un segment despre aurora boreală acum câteva ore și Emilio probabil că filmează deja.

Marshall se ridică.

– Vin și eu, dacă nu te deranjează.

Sus, în camera de aclimatizare, Marshall observă că mercurul termometrului arăta minus două grade. Își puse pe el o haină de iarnă mai ușoară și o urmă pe Ekberg prin zona de tranzit. Ieșiră apoi afară, în mijlocul unei scene de haos controlat. În ciuda orei înaintate, platoul din fața bazei militare era însuflețit de sunet și lumini. Tehnicienii pregăteau scena și poziționau diverse schele metalice și alte structuri de scenă în jurul seifului, pregătindu-se de filmarea de a doua zi. Nu departe de rulota lui Davis, un alt tehnician pregătea un reflector pentru a adăuga un plus de lumină segmentului de a doua zi. Sunetistul era într-o discuție animată cu Fortnum. Wolff, purtătorul de cuvânt al televiziunii,

stătea nemișcat în umbra Sno-Catului, cu mâinile în buzunare, observând tăcut scena. Și o duzină de alți oameni se adunaseră, pur și simplu, în pâlcuri, admirând cerul nopții.

Marshall se uită și el în sus, urmându-le privirea. Priveliștea îl lăsa fără grai. Presupuse că lumina strălucitoare pe care o vedea peste tot în jur era artificială: însă acum observă că venea de la cel mai bizar și fascinant spectacol de lumini creat de aurora boreală, ceva ce nu mai văzuse niciodată. Întregul cer era incandescent, cu straturi peste straturi, ca niște pânze ondulate de lumină. Păreau să aibă contur corporal, o strălucire vâscoasă, de consistența mercurului, care se târa încet pe cer. Atârna atât de aproape de ei, încât Marshall simți impulsul nebunesc de a se ghemui. Cerul avea o culoare pe care nu reușea să și-o descrie: un sacojin incredibil de intens, întunecat, cu o strălucire pătrunzătoare și parcă radioactivă.

– Dumnezeu! șopti el.

Ekberg se uită spre el.

– Aș fi zis că te-ai obișnuit deja cu spectacolul.

– Asta nu e o auroră obișnuită. În mod normal, vezi valuri de culoare care se tot schimbă. Dar, în seara asta, nu e decât una singură. Uită-te cât de intensă e nuanța.

– Da, ca vinul, poate? Sau poate ca sângele. E bizar și cam sinistru. Ea se uită din nou la el, cu chipul strălucitor din cauza luminii spectrale. N-ai mai văzut astfel de lumini până acum?

– Numai o singură dată: în noaptea dinaintea descoperirii tigrlui. Se opri, apoi: Dar în seara asta, efectul cred că e de două ori mai puternic. Și e atât de jos, încât aproape că o poți atinge.

– E doar imaginația mea sau aurora asta scoate și sunete?

Ekberg își lăsa capul într-o parte, ca și cum ar asculta ceva. Marshall își dădu seama că făcea același lucru. Era imposibil, știa bine că era imposibil. Cu toate acestea, dincolo de zumzăitul generatoarelor și vânzoleala oamenilor și a echipamentelor,

se auzea ceva. Acum părea un soi de ropot al unui tunet îndepărtat și, în secunda următoare, devenea un geamăt, ca o femeie în chinurile facerii – și de fiecare dată concomitent cu ondulările luminilor nordului. Își aduse aminte de cuvintele șamanului: „Spiritele sunt furioase... Mânia lor mânjește văzduhul cu sânge. Cerurile urlă de durere ca o femeie în chinurile facerii“.

Marshall scutură din cap. Auzise poveștile cu luminile nordului care urlă și gem și freamătă, dar le considerase întotdeauna doar legende. Poate și pentru că luminile erau mai aproape de pământ decât de obicei, *există* un soi de fenomen auditiv asociat. Era pe cale să se întoarcă în bază, să discute cu ceilalți cercetători, când îl surprinse cu privirea pe Faraday. Biologul stătea în picioare, între două barăci, cu magnetometrul într-o mână și camera digitală în cealaltă, îndreptate amândouă spre cer. Era clar că și el observase aurora.

Marshall simți mișcare în dreapta lui și se întoarse să-i vadă pe camionagiul zăpezilor și pe pasagerul lui apropiindu-se de el. În ciuda frigului de afară, camionagiul era îmbrăcat într-o cămașă înflorată țipătoare.

– A naibii priveliște, nu-i așa? spuse el.

Marshall se mulțumi doar să dea din cap.

– Am avut parte de multe aurore, continuă bărbatul, dar asta le bate pe toate.

– Inuiții cred că sunt spiritele morților, replică Marshall.

– E adevărat, răspunse pasagerul cu barba îngrijită. Și nici nu sunt niște spirite prea prietenoase: folosesc cerul ca să joace fotbal cu craniile umane. Legenda spune că, dacă fluieri când apar luminile nordului, spiritele ar putea coborî din ceruri și ar putea pune mâna și pe craniul tău.

Ekberg se scutură, străbătută de un fior.

– Atunci, vă rog... nu fluierați.

Marshall se uită la nou-venit.

– N-am știut asta.

– Nici eu, până nu am ajuns în Yellowknife. Bărbatul făcu un semn din cap către camionagiul. Atunci prietenul nostru, aici de față, s-a oferit să mă aducă înapoi.

Marshall râse.

– Nu păreai prea fericit când te-ai dat jos din camion.

Bărbosul zâmbi vag. Își recăpătase calmul după o călătorie care clar fusese o tortură pentru el.

– La momentul respectiv, păruse o idee bună. Întinse mâna. Numele meu este Logan.

Camionagiul făcu întocmai.

– Eu sunt Carradine.

Marshall făcu și el prezentările.

– Ceva îmi spune că nu sunteți de prin partea locului, îi spuse camionagiului.

– Ceva îmi spune că aveți dreptate. Sunt din Cape Coral, Florida. Aici banii sunt foarte buni, dar, altfel, Alaska e plină de lucruri de care n-am nevoie.

– Și ce anume are Alaska și nu ai nevoie? întrebă Ekberg.

– Zăpadă. Gheață. Și bărbați. Mai ales bărbați în cămăși de flanel roșu.

– Bărbați, repetă Ekberg.

– Dap. Mult prea mulți bărbați. Aici, raportul bărbați-femei e de zece la unu. Se spune pe aici că, dacă o femeie e interesată de bărbați, găsește mulți, dar proști. Are balta pește, dar e înghețată.

Râseră amuzați.

– Trebuie să mă întorc la bază, spuse Logan. Se pare că scrisorile mele de recomandare n-au ajuns aici la timp și bunul sergent Gonzalez are nevoie de explicații în privința șederii mele aici. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc pe amândoi.

Îi salută din mers și se îndreptă spre intrarea principală.

Se uitară o vreme după el.

– Nu-l recunosc, spuse Ekberg către camionagiul. Face parte din cortegiul lui Ashleigh?

– E de capul lui, spuse Carradine.

– Păi, și atunci, ce caută aici?

Carradine ridică din umeri.

– Mi-a spus că e profesor universitar – își spune enigmatolog.

– Cum își spune? întrebă Marshall.

– Enigmatolog.

– Deci e cu tine? întrebă Ekberg, întorcându-se către Marshall.

– Nici vorbă, răspunse el. E un mister pentru mine.

Priviră iar în jur. Se simțeau în aer o exaltare palpabilă și o agitație pe care nici măcar ciudatul spectacol de lumini de pe cer nu le putea explica întru totul. În ciuda freneziei ca de furnicar, totul părea să decurgă conform planului. Deja începuse dezghețul calculat al blocului de gheață: putea vedea șiroaie ocazionale de apă rezultată din topire ieșind pe sub ușa de la seif. A doua zi, la ora 16 – care coincidea cu ora de maximă audiență pe Coasta de Est –, camerele vor rula și documentarul va fi transmis live. În cele din urmă, seiful va fi deschis. Și apoi – Marshall își dădu seama dintr-odată – echipa își va strânge catrafusele, pacea se va așterne din nou peste Mount Fear și, după aceea, pentru următoarele două săptămâni, cât va mai dura șederea lor, totul va reveni la normal.

Marshall abia aștepta să revină atmosfera aceea calmă. Chiar și așa, nu putea să nu fie de acord că noaptea aceasta era diferită, specială, ceva unic și entuziasmant, și că el se simțea, în mod absurd, mulțumit că participă la așa ceva.

Davis ieși din rulotă însoțită de Conti, de asistenta personală și de agenți. Se îndreptau către un mic platou, lângă o fostă cabină de pază, unde Fortnum, Toussaint, tehnicienii de lumini și sunet și șeful de echipă îi așteptau.

– Ești sigură că ți-e suficient de cald, îl auzi Marshall pe Conti întrebând-o slugarnic în timp ce treceau pe lângă ei.

– Mi-e *bine*, dragul meu, spuse Davis, cu o voce de martiră plină de resemnare stoică. Se schimbă de haina ei de blană și își puse pe ea o haină de puf Marmot foarte stilată.

– Filmarea nu durează mai mult de zece minute, maxim, spuse Conti. Avem deja fundalul și retroproiecțiile.

Trecură pe lângă Marshall și Ekberg fără să le arunce măcar o privire.

– Bun, cred că ar trebui să îmi ocup și eu timpul cu ceva, spuse Ekberg. Hai că vorbim mai încolo. Și se așează și ea la coada restrânsei procesiuni care alcătuia suita vedetei.

Carradine rânji și scutură din cap. Mesteca un rotocol imens de gumă care îi umfla un obraz ca la hamsteri.

– Ce zici? Rămânem și noi p’aici, să ne uităm la circ?

– Dacă reziști la frig, îi răspunse Marshall, făcând un semn din cap către cămașa înflorată a camionagiului.

– Fii serios, ăsta nu e frig. Hai să ne facem rost de bilete în rândul întâi.

Și omul puse mâna pe două lăzi de lemn și le așează în zăpadă, își alese una din ele și îi făcu semn lui Marshall cu o reverență să se așeze pe cealaltă.

Fură martori la ultimele vânzoleli din zona fostului punct de control; luminile se aprinseră, Ekberg testă teleprompterul; inginerii de sunet își finalizară reglajele; nasul lui Davis primi ultimele retușuri înainte de a-i face vânt fetei de la machiaj, gest însoțit și de o înjurătură. Se auzi pocnetul clachetei. Conti urlă: „Motor!“, și camerele începură să ruleze. Instantaneu, expresia de dispreț și dezgust de pe chipul lui Davis dispăru pentru a fi înlocuită de un zâmbet strălucitor, expresia unei persoane entuziasmate și pătrunse de dramatismul situației, având, în același timp, și o mină foarte persuasivă.

– Nu mai e mult, spuse ea, gâfâind în camera de luat vederi, ca și cum ar fi fost cu ei în tranșee încă de săptămâna trecută.

În mai puțin de douăzeci și patru de ore, seiful se va deschide, continuă ea, și misterul primordial va fi dezvăluit. Și, de parcă natura însăși ar fi înțeles solemnitatea acestui moment, am avut parte de cel mai neobișnuit spectacol oferit de aurora boreală, de un farmec și o măreție fără egal...

Chiar daca baza Fear deveni relativ liniștită – toată lumea se odihnea în așteptarea mării filmări de a doua zi – Marshall, ca de obicei, petrecu o noapte agitată, întorcându-se pe toate părțile în patul lui spartan. Oricât ar fi încercat, nu reușea să își găsească o poziție comodă. Dacă trăgea cearșafurile pe el, se încălzea prea tare. Dacă le dădea la o parte, i se făcea frig. Din când în când, mușchii brațelor și picioarelor se tensionau spasmodic, ca și cum ar fi fost incapabile să se relaxeze, și nu putea să scape de sentimentul că, în ciuda tuturor dovezilor care susțineau contrariul, ceva era în neregulă.

În sfârșit, reuși să se cufunde într-un soi de amortăală, în care o succesiune de imagini sinistre se mișcau cu încetinitorul pe câmpiile viziunii lui lăuntrice. Mergea pe permafrost, singur, sub niște lumini ale nordului ciudate și foarte agitate și furioase. În mintea lui, aurora era mai joasă decât fusese vreodată, atât de joasă încât părea să-i apese pe umeri, copleșindu-l. Mergând, se holbă la luminile de pe cer cu un amestec de groază și fascinație. Și apoi se opri, încruntându-se de uimire. Înaintea lui, pe pământul sfâșiat și înghețat, luminile cădeau, prelingându-se în stropi vâscoși precum ceara de pe o lumânare înclinată. Pe când se uita la ele, formele crescură în dimensiuni, căpătară contur, se materializară. Dintr-odată, le crescură mâini și picioare. Urmă un moment terifiant de stază. Apoi începură să se apropie de el – încet, la început, apoi din

ce în ce mai repede. Era ceva îngrozitor în felul în care se mișcau, trupurile fie umflându-se, fie scăzând în dimensiuni, retrăgându-se; era ceva îngrozitor în foamea evidentă cu care fiecare dintre ei își extindeau membrele încercând să ajungă la el. Se întoarse să fugă, dar își dădu seama, cu acea senzație oribilă de paralizie treptată pe care ți-o dă visarea, că picioarele îi erau de plumb și că nu se puteau mișca decât teribil de încet...

Marshall se trezi brusc și se ridică în capul oaselor. Era transpirat. Cearșafurile se răsuciseră sub el ca giulgiul în jurul unui cadavru. Se uită cu atenție în dreapta și în stânga lui, cu ochii cât cepele în întuneric, așteptând ca respirația să i se calmeze, ca vestigiile visului să dispară încet-încet.

După un minut, se uită la ceas: cinci fără un sfert.

– Fir-ar al dracu'! mormăi el, cufundându-se iar în perna umedă.

N-avea să mai doarmă – nu în noaptea asta, oricum. Se ridică iar în capul oaselor, se ridică în picioare, se îmbracă repede în semiîntunericul camerei lui și ieși tiptil în coridor.

Baza era atât de liniștită, încât îi aducea aminte de primele nopți pe care le petrecuse aici, când coridoarele labirintice și spațiile de mult abandonate aproape că îi copleșiseră pe cerce-tători. Pașii lui răsunară prelung pe pardoseala de oțel și simți nevoia imperioasă să meargă în vârful picioarelor. Părăsind zona dormitoarelor, trecu de laboratoare, de cantină, de bucătărie, ajunse apoi într-un coridor care traversa o zonă a bazei pe care nu o foloseau niciodată: un labirint de camere tehnice și centre de monitorizare. Se opri. Undeva, înaintea lui, auzea sunetul distant al unei melodii: un CD-player, presupuse el, pentru că nu prea erau posturi de radio care să emită pe o rază de câteva sute de kilometri, și până și acelea erau mai preocupate de prețul benzinei și de perioada de rut a elanilor.

Cu mâinile în buzunar, se avântă și mai adânc în labirintul de posturi de comandă și de monitorizare. Oricât ar fi încercat, nu reușea să scape de un sentiment oprimant și bolnav, ca un fel de premoniție. Ba mai mult, părea să crească în intensitate: o convingere perversă – dată de exaltarea stârnită de ziua care urma – că un lucru teribil avea să se întâmple.

Se opri din nou. Baza claustrofobă învăluită în tăcere, o tăcere care acapara totul, exacerbă starea lui de spirit din ce în ce mai sumbră. Dintr-un impuls, se întoarse, refăcu parte din drum înapoi, urcă scările la nivelul superior. Ajunse la intrare, în marele foaier, merse către punctul de control și securitate, trecu de zona de aclimatizare și-și luă *parka* din vestiar. Nu trecuseră mai mult de opt ore de când fusese afară, dar, dată fiind starea lui de spirit, nimic n-ar fi putut să-l țină nici măcar un minut în plus în baza aceea militară bântuită de penumbrele nopții. Apucă o lanternă la întâmplare, își trase fermoarul de la geacă, împinse ușile și ieși.

Nu mică îi fu mirarea când își dădu seama că spectacolul oferit de luminile aurorei boreale crescuse în intensitate: un roșu puternic, uleios, vibrând și pulsând constant. Întreaga platformă din fața bazei era transformată – cu barăcile și depozitele ei temporare, cu corturile și containerele ei – într-un peisaj monocrom, ireal, de pe un alt tărâm. Puse lanterna în buzunar. Vântul se porni violent, trăgând de prelatele și frânghiile prost legate, însă nici măcar vântul nu putea explica sunetele ciudate, gemetele și pocnetele care, ar fi jurat, veneau chiar de la auroră.

Și acesta nu era singurul lucru ciudat, numai că îi luă ceva vreme să-și dea seama ce altceva era în neregulă. Suflarea vântului era aproape caldă pe obraz. Era ca și cum peste Zonă ar fi venit brusc o falsă primăvară. Își desfăcu încet fermoarul de la haină; ar fi trebuit să verifice termometrul înainte să iasă.

Merse printre clădirile joase, jumătate din ele strălucind sângeriu, cealaltă jumătate cufundate în umbră. În tot acest timp, auzi un scrâșnet prelung de undeva din mijlocul pădurii de clădiri și barăci provizorii.

Se opri în lumina roșie ca sângele. Era cineva aici cu el?

Toată lumea – cercetătorii, echipa de filmare a documentarului și misteriosul nou-venit, Logan – era cazată în baza militară. Singurele excepții erau Davis, în megarulota ei, și Carradine, camionagiul. Aruncă o privire în direcția rulotei lui Davis: era întunecată; nicio lumină aprinsă nicăieri.

– Carradine? întrebă el încet.

Scrâșnetul se auzi din nou.

Marshall făcu un pas înainte, ieșind dintre două corturi de marfă. Acum vedea clar camionul imens al lui Carradine. Se uită înspre partea din spate a cabinei, unde era „dormitorul“. Ferestrele erau întunecate, asemenea rulotei.

Rămase tăcut, pironit locului, ascultând cu atenție. Auzi jela-nia vântului, mugetul constant și jos al motoarelor din centrala electrică, torsul generatorului de rezervă atașat rulotei lui Davis și – din când în când – șoaptele și vaietele bizare care păreau a veni chiar de la aurora boreală. Nimic mai mult de atât.

Scutură din cap, zâmbind fără să vrea. În ajunul unei zile care se anunța una dintre cele mai remarcabile din viața lui... el umbla de nebun, singur, zbatându-se isteric din cauza unui coșmar. Își propusese să ajungă la gardul de securitate, să se plimbe o vreme pe lângă el și apoi să se întoarcă în laboratorul lui. Chiar dacă n-avea să dea cine știe ce randament în noaptea asta, măcar avea să încerce. Își îndreptă umerii și făcu încă un pas înainte.

Din nou, același scrâșnet. Și, de unde stătea acum, Marshall, în sfârșit, înțelese de unde venea. Venea din direcția seifului frigorific.

Se îndreptă încet înspre el. Seiful trona singuratic, cu unul dintre pereți învăluit în lumina nefirească, ireală a aurorei, iar, în rest, cufundat în întuneric. Chiar și fără lanternă, Marshall reuși să distingă pelicula de apă de dedesubt: era clar că procesul automat de dezgheț se afla într-un stadiu destul de avansat. A doua zi, acest container de oțel – și conținutul lui – va fi vedeta spectacolului mediatic. Marshall își scoase lanterna din buzunar și o îndreptă spre structura argintie.

Apoi auzi iar scrâșnetul, și mai puternic de data asta. La lumina lanternei, Marshall identifică sursa zgomotului: o bucată de lemn care atârna desprinsă în spațiul de un metru de sub container.

Marshall se încruntă. „Meseriași, pe dracu’, gândi el. Cineva va trebui să rezolve problema înainte să intre Conti și circul lui televizat în direct.“ Sau poate că, pur și simplu, ceva din structură se desprinsese. Pendula în bătaia vântului, chiar deasupra unei bălți de apă murdară formate din gheața topită din container.

Însă altceva era în neregulă. Apa la care se uita nu era o baltă, era mai curând un lac. Un lac plin de bucăți de gheață murdară.

Se apropie și mai mult, se lăsă pe vine și îndreptă lanterna spre acumularea de apă. Încruntându-se, ridică fasciculul de lumină către bucata de lemn desprinsă. Aceasta scârțâi din nou, în bătaia vântului, iar capătul de jos era făcut așchii. Încet, lăsă raza de lumină să se plimbe în sus pe scândura de lemn, spre pânțele seifului.

O gaură – imensă, circulară și neuniformă – fusese tăiată în podeaua de lemn. Și, chiar și în lumina slabă a lanternei, Marshall observă cât se poate de clar că seiful era gol.

În treizeci de minute, somnolenta bază Fear era complet trează. Acum, Marshall – practic împreună cu toți cei aflați în bază – stătea pe un scaun pliabil în Centrul de Operațiuni, pe nivelul B. Era singura încăpere suficient de mare în care să încapă atât de mulți oameni. Aruncă o privire asupra chipurilor adunate acolo. Unii, ca Sully și Ekberg, păreau șocați. Alții aveau ochii injectați, chinuiți de somn. Fortnum, regizorul de imagine, ședea cu capul plecat, încleștându-și și descleștându-și pumnii.

Se adunaseră, la chemarea lui Wolff, reprezentantul televiziunii. De fapt, reflectă Marshall, nu prea sunase a chemare. Fusesse mai mult un ordin.

La început, când îi dădură vestea, Emilio Conti fu șocat, aproape paralizat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dar acum, sub privirile lui Marshall, bățând de-a lungul și de-a latul zona din fața semicercului de scaune, regizorul părea cuprins de o cu totul altfel de emoție – furie disperată.

– În primul și în primul rând, se răsti Conti, continuând să se plimbe prin fața lor, avem faptele, da? La un moment dat, în timpul nopții, cineva a spart seiful și *obiectul* dinăuntru a fost îndepărtat – mușca practic din cuvinte. A fost furat. Doctorul Marshall aici de față a făcut descoperirea. Conti îi aruncă o privire scurtă, ochii lui negri strălucind de neîncredere. Am vorbit, continuă el, cu conducerea Terra Prime și Blackpool. Date fiind circumstanțele, nu au de ales: transmisiunea în direct din seara aceasta va fi anulată. În locul ei, se va da o reluare

cu documentarul meu, *Mărturii de pe mările morții*. Rămase fără suflare, însă vorbe mai departe: Vor returna douăsprezece milioane de dolari primiți de la sponsori pentru dreptul la publicitate în prime-time. Și asta, pe lângă cele opt milioane cheltuite ca să facem ca tot ce vedeți aici să fie posibil.

Se opri pentru un moment, holbându-se la audiență, apoi continuă să mărsăluiască dintr-o parte în alta a sălii.

– Acestea sunt faptele. Apoi: ipotezele. În mijlocul nostru se află un spion. Cineva care e pe statul de plată al altei televiziuni. Sau, poate că vorbim de cineva care lucrează cu un „întreprinzător” – un negustor de bunuri de proveniență exotica, cineva care are relații pe la muzee sau cu marii colecționari de peste ocean.

Lângă Marshall, Penny Barbour pufni plină de dispreț.

– O tâmpenie, mormăi ea.

– Tâmpenie, se întoarse Conti către ea. S-a mai întâmplat și altă dată. Nu vorbim doar de un artefact – vorbim de un bun de valoare pe piață.

– Un bun de valoare? repetă Barbour. Ce tot spui acolo?

– Vorbim de un bun de valoare, interveni Wolff. Reprezentantul televiziunii stătea undeva în spatele rândurilor de scaune, lângă sergentul Gonzalez, cu brațele încrucișate, cu un băț din plastic de la acadea între dinți. E mai mult decât un subiect de emisiune. E o resursă a televiziunii care poate fi exploatată la infinit. Ceva ce poate fi refolosit de câte ori e nevoie, de fiecare dată altfel – poate să fie un exponat într-un turneu pe la muzee sau împrumutat universităților și instituțiilor de cercetare, folosit în documentare ulterioare etc. Poate chiar folosit pe post de imagine-simbol a trustului în sine. Sau, poate, chiar mascota televiziunii.

„Mascota”, gândi Marshall. Până acum nu-și dăduse seama de cât de ambițioase erau planurile trustului Blackpool pentru mâța lor înghețată.

Când Wolff se puse în fața lor, Conti încetă plimbatul isteric de colo-colo și veni lângă el.

– Ca televiziune, Terra Prime aparține unei comunități foarte restrânse, continuă Wolff. În ciuda eforturilor de a păstra discreția, știam foarte bine că vestea în privința cercetărilor noastre ar putea să se răspândească în această comunitate de care vă vorbeam. Dar eram încredințați că procesul nostru de filtrare a personalului avea să scoată la iveală pe oricine nu era sută la sută de încredere.

Își duse o mână la gură, scoase bățul de la acadea, apoi continuă:

– Se pare că am fost trădați.

Marshall observă că majoritatea personalului televiziunii îl asculta cu capetele plecate. Numai colegii lui cercetători păreau surprinși de acest discurs voalat, dar mușcător în același timp.

– Ce vreți să spuneți, mai exact? întrebă Sully.

– Stați puțin. Wolff se întoarse către sergent. Ați numărat pe toată lumea?

Gonzalez încuviință.

– Lipsește cineva?

– Unul singur. Nou-venitul, doctorul Logan. Oamenii mei îl caută în momentul de față.

– Nimeni altcineva? Din echipele de filmare sau de cercetare?

– Toată lumea e aici.

Numai în momentul acela, Wolff își întoarse privirea spre Sully.

– Vreau să spun că aici, printre noi, se află cineva plătit să pună mâna pe specimen și să-l înstrăineze unor terți. Fie s-au făcut aranjamente înainte de venirea noastră aici, fie contactul a fost stabilit ulterior. Vom verifica toate comunicările de la baza Fear, expediate sau primite, din ultimele șaptezeci și două de ore.

– Eu credeam că ai toate astea sub control, spuse Marshall. Procesul de dezgheț, paza și protecția, totul. Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

– Asta rămâne să stabilim, îi răspunse Wolff. Se pare că procesul de dezghețare s-a accelerat – a fost accelerat de persoana care și-a însușit specimenul. Era un proces absolut automatizat, cu un generator de rezervă – nimic n-ar fi putut merge prost fără o intervenție externă. Am cercetat zona din afara gardului care delimitează perimetrul. Nu există niciun semn să fi aterizat vreun avion sau să fi decolat un aparat de zbor în timpul nopții. Asta înseamnă că obiectul se află încă aici.

– Dar amprente în zăpadă? interveni cineva. Nu putem să luăm urma hoțului așa?

– În jurul containerului, unde gheața s-a topit, pământul a fost atât de mult călcat în picioare, încât e practic imposibil să distingi un set anume, spuse Wolff. Ba, mai mult, dincolo de zona aceea, permafrostul este atât de dur, încât pașii nu pot lăsa niciun fel de urme.

– Dacă l-a furat cineva, de ce nu s-au cărat cu Sno-Catul? întrebă Marshall. Țineți cheile în camera de aclimatizare, acolo ar fi putut să aibă acces oricine.

– Ar fi fost prea evident. Și prea încet. Hoțul ar fi trebuit să folosească un avion, spuse Conti, uitându-se în jur. Vom căuta prin bunurile personale ale fiecăruia. Prin dormitorul fiecăruia. Fără excepții.

Wolff își pironi ochii lipsiți de expresie asupra lui Gonzalez.

– Aveți planurile bazei Fear, domnule sergent?

– Pentru aripile centrală și de sud, da.

– Și pentru aripa a treia, aripa de nord?

– Acolo accesul e interzis, domnule. E sub restricție și e bine încuiată.

– Și nu poate să intre absolut nimeni acolo?

– Absolut nimeni.

Wolff rămase tăcut o vreme, uitându-se fix la sergent, ca și cum i s-ar fi năzărit pe loc un gând.

– Aduceți-mi tot ce se poate, vă rog, spuse el, privind în jurul camerei. De îndată ce această ședință se termină, vreau ca toată lumea să se retragă în camere. Vom încerca să facem o percheziție cât putem de repede. Între timp, fiți vigilenți. Dacă vedeți ceva care vă dă de bănuț – orice activitate, conversație, transmisie radio, *orice* –, veniți să-mi spuneți mie, personal.

Marshall se uită mai întâi la Wolff, apoi la Conti, apoi din nou la Wolff. Nu era sigur ce-l mira cel mai tare: suspiciunea implicită de trădare sau viteza cu care Wolff lua toate măsurile necesare ca să descurce ițele.

Ashleigh Davis stătea într-un scaun din rândul din față, nemângâiată, cu picioarele unul peste celălalt într-un unghi ascuțit. Purta o cămașă de noapte opulentă, din mătase, pe sub haina de blană, iar părul blond îi era răvășit.

– Distracție plăcută în jocul tău de-a hoții și vardiştii! spuse ea. Până una-alta, Emilio, te rog să faci pregătirile necesare să pleci spre New York imediat. Dacă toată chestia asta cu tigrul s-a răsuflat, atunci încă mai am o șansă să fac reportajul ăla cu decolorarea recifelor de corali de la Marele Recif de corali.

– Marea Barieră, o corectă Marshall.

Davis îi aruncă o privire.

– Marea Barieră de Corali.

– Am pus pe cineva să se ocupe de transport, spuse Wolff, aruncându-i o privire de avertizare lui Marshall. Apropo, domnișoară Davis, dumneavoastră și domnul... ăă... Carradine ați stat cel mai aproape de container aseară. Ați auzit sau ați văzut ceva neobișnuit?

– Nimic, răspunse Davis, părând deranjată de faptul că a fost menționată în aceeași frază cu șoferul de camion.

– Și dumneata?

Wolff se uită înspre Carradine.

Camionagiul, cu scaunul înclinat într-un unghi destul de periculos, se mulțumi să ridice din umeri.

– Aș vrea să stau de vorbă cu voi după ce se termină întâlnirea, spuse Wolff. Și cu dumneata, la fel.

– Cu mine? întrebă Marshall. De ce și cu mine?

– Dumneata ești cel care ai raportat furtul, replică Wolff, ca și cum simplul fapt îl plasa pe Marshall în poziția de suspect principal.

– Ia stați puțin, interveni Sully. Ce e cu tipul ăsta, doctorul Logan, care a apărut de curând? El de ce nu e aici?

– Vom cerceta.

– Una e să arunci ordine în dreapta și-n stânga și să-i trimiți pe toți în camerele lor și cu totul alta e să îmi interoghezi personalul fără aprobarea mea.

– Personalul dumitale – se răsti Marshall – va fi primul anchetat. Oamenii dumitale au fost singurii care nu au trecut prin filtrele de control ale companiei înainte de a veni aici.

– Nici Logan nu a fost autorizat, nu-i așa? Și, în afară de asta, ce treabă are autorizarea cu toate astea?

Se părea că faptul de a fi pierdut dintr-odată șansele de a accede la imortalizarea televizată – deopotrivă cu uzurparea birocratică a rolului de lider de echipă – retreziseră în Sully teritorialitatea profesională.

– Aretreabă, cum să nu aibă, îi replică Wolff. Magnitudinea acestui trofeu – nu numai în termeni științifici, ci și din perspectiva edificării unei cariere științifice...

Sully deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Fața i se făcuse roșie ca sfecla.

– Eu cred că am spus tot ce era de spus, zise Wolff, aruncând o privire piezișă către Conti. Vrei să mai adaugi ceva?

– Doar un singur lucru, spuse producătorul. Acum două minute am terminat o conversație la telefon cu președintele trustului de presă Blackpool Entertainment Group. A fost una dintre cele mai neplăcute conversații pe care le-am purtat vreodată în viața mea, zise el, sfredelind audiența cu privirea lui. Vorbesc acum cu persoana sau persoanele care au făcut asta. Știi cine ești. Blackpool consideră valoarea acestei descoperiri inestimabilă și, în consecință, consideră dispariția ei un act criminal de cea mai gravă natură.

Se opri din nou.

– Acest furt nu va pune, repet, *nu* va pune o pată neagră pe opera mea. Trofeul este aici și nu vei avea șansa să pleci de aici cu el. Îl vom *găsi*, vom *re-face* documentarul și opera va fi *cu atât mai măreață*.

Marshall urcă scările din metal cu viteza melcului. Scara era îngustă și întunecată, luminată doar de o singură lampă fluorescentă. Becurile erau puține și greu de obținut: chiar și cu o echipă de filmare în zonă, marea majoritate a bazei rămăsese cufundată în întuneric.

Se simțea mai obosit decât fusese vreodată în viața lui. Și totuși, nu era o oboseală fizică – era o epuizare emoțională totală. O văzuse și pe chipurile celorlalți. După atâta efort, după un sentiment de anticipare atât de copleșitor, dispariția inexplicabilă, din senin, a specimenului i-a lăsat pe toți stupefiați. Și asupra întregii baze plana întrebarea: cine a făcut-o?

Ajuns în capul scărilor, se opri în fața unei uși închise, fără geam. Se uită la ceas: opt și cinci minute. Trecuseră cincisprezece ore de când descoperise că felina dispăruse. Cincisprezece ore nesfârșite, cumplite, pline de neîncredere, suspiciune și incertitudini. Și acum, imediat după cină, un e-mail de la Faraday îl chema imperios: „Camera RASP, imediat“.

Marshall deschise ușa încet. Dincolo de ea, o încăpere lungă, joasă, care semăna cu turnul de control al unui aeroport. Pe toate cele patru laturi se aflau ferestre de la care se putea vedea întreaga întindere nesfârșită și înghețată a Zonei Federale. Încăperea era la fel de întunecată ca scările pe care tocmai le urcase, iar lumina slabă se reflecta de pe ecranele radiolocatoare ale duzinii de stații radar scoase din uz, de mult depășite, așezate în rânduri

ordonate. Ecrane vechi, fiecare înalt de un metru jumătate, erau înghesuite diagonal în colțurile încăperii. Înaintea fiecăruia stătea un aparat de proiecție, prăfuit și nefolosit de aproape o jumătate de secol.

Acesta era Centrul de Comandă și Cartografiere Radar și Supraveghere Spațiu Aerian, cunoscut sub numele de camera RASP, centrul sistemului nervos al bazei Fear și cea mai înaltă structură din perimetrul securizat. Uitându-se în jur, putea să distingă trei siluete așezate în jurul mesei de conferință: Sully, Barbour și Chen. Chen îi făcu nervos din mână, în loc de salut. Sully, cu coatele pe genunchi și bărbia sprijinită în palme, ridică privirea la zgometul provocat de ușa deschisă, numai pentru a o pironi din nou în podea.

Trei seri pe săptămână, fără excepție, echipa se aduna aici pentru o ședință de analiză. Nu mai ținea nimeni minte cine alesese camera RASP, dar întâlnirile în locul acela ciudat deveniseră un ritual în numai câteva zile de la sosirea expediției. Numai că, de data aceasta, nu era tocmai o întâlnire oficială: Faraday voia să le vorbească urgent.

Ca la comandă, ușa se deschise din nou și Faraday intră cu un dosar sub braț. De pe chipul biologului dispăruse acea expresie constantă de preocupare. Trecu repede pe lângă stațiile radar și se așeză între Sully și Chen.

O vreme nu vorbi nimeni. Apoi Barbour își dresе vocea.

– Deci. Avem de gând să dăm bir cu fugiții?

Nu-i răspunse nimeni.

– Asta mi-a spus, știți? Fanfaronul de Conti. El și echipa lui de șoc. Că o să ne cărăm dracu’.

– Mai avem încă două săptămâni de proiect, spuse Marshall. Chiar dacă ne închid șandramaua, birocrăția se mișcă greu. Avem timp să ne terminăm munca.

Barbour nu părea să-l audă.

– Și-au băgat labelle lor mizerabile în fiecare dintre sertarele mele. Mi-a zis că noi am făcut-o, pe bune. Mi-a zis că suntem toți complici în treaba asta. Că vrem specimenul numai pentru noi, pentru universitate.

– Penny, las-o baltă, se răsti Sully. Nu face decât să se răz-bune pe oricine îi iese în cale, atâta tot.

– M-a tot chinuit... și iar întrebări, și acuzații... iar și iar...
oh, doamne!

Și Barbour izbucni dintr-odată în plâns, suspinând violent. Marshall se aplecă repede spre ea și o cuprinse după umeri.

– Cretinul, mormăi Sully.

– Poate că îl putem găsi *noi*, spuse Chen. Sau poate găsim persoana care l-a furat. Nu cred că au ajuns departe, n-aveau cum. De fapt, s-ar putea să mai fie încă aici. Și atunci am scăpa de acuzații, iar ei ar putea să-și salveze documentarul.

Barbour pufni disprețuitor, desprinzându-se din îmbră-țișarea lui Marshall.

– Noi nu putem să facem mai mult decât face deja Wolff, spuse Sully. În plus de asta, e improbabil ca tipul să aibă încre-dere în noi. A spus-o cât se poate de clar. Nu știu de ce e atât de obsedat de noi – acel doctor Logan pare vinovat cât cu-prinde. Credeți că apariția lui din senin, alaltăieri, a fost doar o coincidență? Și de ce nu a participat la întâlnire?

– Da, chiar așa, răspunse Marshall.

În sinea sa, se gândise și el la același lucru.

– În timp ce încercam să mă calmez în cameră, am intrat pe net și am făcut niște săpături să aflu câte ceva despre acest Jeremy Logan. Pare a fi profesor de istorie medievală la Yale. Anul trecut a publicat o monografie despre dereglările genetice care au afectat familia regală egipteană. Cu un an înainte, o mo-nografie a unor fenomene spectrale în Salem, Massachusetts.

Fenomene spectrale, scuiă Sully cuvintele. Vouă asta vă sună a profesor de istorie?

Cum nu-i răspunse nimeni, Sully oftă și privi în jur.

– Eh, speculațiile astea n-o să ne ducă nicăieri. Wright, de ce ai vrut să ne vorbești? Ai cumva o nouă teorie pe ziua de azi?

Faraday îi aruncă o privire.

– Nu e vorba despre nicio teorie, spuse el. Doar despre câteva fotografii.

Sully mârâi de-a dreptul.

– *Iar* fotografii? De asta suntem aici? Sper că-ți dai seama că ți-ai ratat cariera, da?

Faraday îl ignoră.

– După ce Evan ne-a spus de furt – după ce s-au stins urletele de jale și a încetat smulsul părului din cap –, m-am dus la seif. Ușa era larg deschisă, nimeni nu părea preocupat de ce mai era pe acolo. Așa că am făcut niște fotografii.

Sully se încruntă.

– De cé?

– Păi din același motiv pentru care fac întotdeauna poze. Documentez totul. Se opri o clipă, apoi: Conti părea deja a da vina pe noi. M-am gândit că... ei bine, că am să găesc niște indicii, dovezi, ceva care să ne absolve de vină.

Deschise dosarul și scoase din el câteva cadre de opt pe zece și le înmână lui Sully.

Climatologul le răsfoi repede, apoi i le întinse lui Marshall, în mod clar neimpresionat.

Prima fotografie arăta interiorul întunecos al containerului. Bucăți de gheață zăceau aruncate peste tot, pe podea, dar, altfel, în afara încălzitorului și a găurii largi din podea, seiful era destul de gol. Marshall trecu la a doua fotografie. Aceasta era mai clară. Era un cadru de aproape al găurii în sine.

– Așa... și? îl pistonă Sully.

– Lumea zicea că hoțul trebuie să se fi strecurat pe sub container, spuse Faraday, apoi își scoase ochelarii și începu să-i șteargă cu mâneca de la cămașă. Că ar fi tăiat blocul de gheață cu un fierăstrău.

– Da, am auzit cu toții chestia asta. Și?

– Păi, n-ai văzut prim-planul cu gaura din podea? Uită-te cu atenție la modelul lăsat de zimți.

– Poftim?

– Modelul lăsat de zimți. Zimții fierăstrăului. Dacă cineva ar fi intrat în seif de dedesubt, semnele ar fi de jos în sus. Dar când am examinat marginile găurii de aproape, am văzut că semnele erau inverse. Că mergeau de sus în jos.

– Dă-mi să văd.

Sully smulse fotografiile din mâna lui Marshall și le examinează îndeaproape.

– Eu nu văd nimic, spuse el.

– Îmi dai voie? întrebă Marshall.

Luă fotografiile din mâna lui Sully și se uită din nou la prim-planul găurii. Deși vopseaua argintie a podelei reflecta lumina strălucitoare a seifului, văzu imediat urmele de care vorbea Faraday și-și dădu seama că avea dreptate: așchiile de lemn nu erau forțate în sus. În schimb, era clar că erau îndreptate în jos.

– Cine a făcut chestia asta nu a intrat pe dedesubt, spuse el. Ci a tăiat din interior.

Sully făcu un gest nerăbdător, dându-le de înțeles că refuza să accepte așa ceva.

– Wolff v-a intrat pe sub piele, la amândoi. Începeți să aveți vedenii.

– Nu. E chiar așa cum zice el.

Marshall aruncă o privire spre Faraday.

– Tu îți dai seama ce înseamnă asta?

Faraday dădu din cap afirmativ.

– Înseamnă că indiferent cine a fost persoana care a furat mâța știa combinația de la seif.

Până în acel moment, Marshall nu trecuse mai departe de pragul apartamentului spațios al lui Conti. Dar, cum regizorul îi făcu semn să intre, Marshall înțelese imediat de ce Conti își însușise nu numai apartamentul comandantului bazei, dar și pe cel al adjunctului. Cele două camere de pe nivelul C, complicate sub aspectul construcției, dar spartane, fuseseră transformate într-un salon larg și opulent. Canapele din piele și pluș și banchete din catifea erau așezate pe covoare persane scumpe. Draperiile și tablourile postmoderniste în rame discrete ofereau un camuflaj perfect pentru pereții cenușii și mohorâți din fier. Piesa centrală a spațiului era un ecran LCD imens, cu o diagonală de 120 cm, plasat în spatele camerei, cu baza ascunsă după un rând de scaune așezate în fața televizorului: un cinema privat pentru probele de filmare, filmele de sală și – Marshall era convins de asta – Capodoperele Uriășe ale lui Emilio Conti.

Regizorul era politicos, chiar vesel, și singurul indiciu că nu mai dormise de mai bine de treizeci și șase de ore erau pungile vineții de sub ochi.

– Bună dimineața! domnule doctor Marshall, spuse el, zâmbind. Bună dimineața! Intră, te rog, întră. E 7.30, excelent. Apreciez punctualitatea.

Era clar că înainte să apară Marshall, se uitase la ceva pe ecranul imens – ceva alb-negru, ușor granulat –, iar acum apăsa un buton pe telecomandă și opri filmul.

– Te rog, ia loc, îi spuse el.

Îl conduse în cameră. Printr-o ușă deschisă, Marshall putu să vadă o mică masă de conferință, înconjurată de scaune ergonomice. O Moviola¹ stătea într-un colț îndepărtat, iar din bobinele ei atârnau fâșii de film. Marshall se uită la ea mirat, întrebându-se dacă acest anacronism făcea parte din procesul de producție al lui Conti sau era pur și simplu un moft regizoral.

Conti luă un loc în fața ecranului și îi făcu semn lui Marshall să facă același lucru.

– Ce crezi despre mica mea cameră de proiecție? întrebă el, continuând să zâmbescă.

– I-am văzut aducând chestia aia, spuse el, arătând spre ecranul LCD, cu elicopterul. Am presupus atunci că era un soi de componentă esențială a tehnologiei filmului documentar.

– Chiar e esențială, să știi, răspunse Conti. Nu doar pentru compilarea filmului, dar pentru a-mi păstra sănătatea mintală. Făcu un semn către două vitrine pline cu DVD-uri care încădrau ecranul televizorului. Vezi astea? Asta e biblioteca mea de referință. Cele mai mari filme care au fost făcute vreodată: cele mai frumoase, cele mai inovatoare, cele care te provoacă cel mai mult la nivel intelectual. *Crucișătorul Potemkin*, *Intoleranță*, *Rashômon*, *Asigurare de moarte*, *Aventura*, *A șaptea pecete* – toate sunt aici. Nu călătoresc niciodată fără ele. Cu toate acestea, doctore Marshall, ele nu sunt doar sanctuarul meu – nu, sunt și oracolul meu, templul meu delfic. Unii se îndreaptă spre Biblie pentru sprijin spiritual; alții spre *I Ching*. Eu am filmele. Și nu mă lasă niciodată la greu. Uite, ia asta, spre exemplu. Și, apăsând din nou butoanele telecomenzii, aprinse iar televizorul.

Chipul lui Victor Mature², cu aceeași expresie de constantă îngrijorare, umplu ecranul.

¹ Mașină mecanică de editat filme

² Actor american (1913–1999) popular după al Doilea Război Mondial. Joacă, între altele, în *My Darling Clementine* (regia John Ford, 1946) și *Sărutul morții* (regia Henry Hathaway, 1947).

– *Sărutul Morții*. Îl știi?

Marshall scutură din cap.

Conti reduce sonorul, până când nu rămase mai mult de o șoaptă.

– O capodoperă din 1947, de mult uitată. Un film de excepție și care a făcut istorie cinematografică, regizat de Henry Hathaway – totuși, nu se poate să nu fii familiar cu opera lui Hathaway, *The House on 92nd Street, 13 Rue Madeleine*. Oricum, în film, eroul Nick Bianco – și Conti arată spre Mature, cu chipul văzut foarte de-aproape încadrat acum de bare de fier, la închisoare – este trimis la Sing Sing pentru o acuzație minoră. Acolo este trădat de avocatul lui fără scrupule. Pentru a ieși pe cauțiune, încheie o înțelegere cu procurorul: este de acord să depună mărturie împotriva unui criminal psihopat pe nume Tommy Udo.

– Sună interesant.

– Cel puțin. Nu numai că e un film genial – dar este exact soluția pentru problema mea.

Marshall se încruntă.

– Mă tem că nu pricep.

– Când am descoperit că felina a dispărut, am fost în pragul disperării. Mi-a fost teamă că documentarul meu – și, foarte posibil, cariera mea – erau în pericol. Îți poți închipui ce-am simțit în momentul acela. Ar fi trebuit să fie momentul meu *nec plus ultra*¹. M-ar fi pus pe același nivel cu Eisenstein.

„Un documentar transmis în prime-time?” gândi Marshall. Decise că e mai sănătos să-și țină gura.

– Am stat treaz jumătate de noapte, plimbându-mă de colo-colo, stresat, gândindu-mă ce e de făcut. Apoi m-am întors la astea – arată către rafturile pline de DVD-uri – și, ca întotdeauna, mi-au oferit răspunsurile de care aveam nevoie.

¹ Și nu mai mult dincolo, în latină. Se folosește cu sensul de performanță maximă, punct culminant al unei cariere etc.

Marshall așteaptă ascultând, în timp ce Conti făcu iarăși un semn către ecranul LCD.

– Vezi dumneata, *Sărutul Morții* este ceva care a primit numele de „docunoir”: un hibrid, ceva între documentar și film noir. Un concept foarte interesant. Foarte revoluționar.

Se întoarse către Marshall, iar strălucirea ecranului îi transpuse contururile feței în clarobscur.

– Ieri, în nebunia momentului, eram sigur că vorbim despre o tâlhărie. Acum am avut timp să mă gândesc. Și m-am răzgândit. Acum sunt convins că e vorba de sabotaj.

– Sabotaj?

Conti dădu din cap afirmativ.

– Oricât de valoroasă e felina aceea, pârghiile necesare pentru a o lua de pe bază – ale răpirii, practic – pur și simplu nu ar funcționa, spuse el și începu să enumere pe degete. În primul rând, hoții – căci trebuie să fi fost cel puțin doi, obiectul fiind, pur și simplu, mult prea greu să fie cărat de un singur om – ar fi avut nevoie de un mijloc de transport. Asta ar fi fost imposibil de ascuns de noi. Și dacă ar fi încercat cineva să plece de aici înainte de vreme, am fi știut.

– Și Carradine, camionagiul? Nu numai că are mijloc de transport, dar e și printre ultimii veniți.

– Camionul a fost percheziționat în amănunt și știm deja ce alibi are. Cum ziceam, a fura felina s-ar fi dovedit o treabă absurd de dificilă. Dar, dacă tot ce și-ar fi dorit cineva ar fi fost să oprească documentarul, să facă să dispară emisiunea pe care o pregătiserăm... Conti ridică din umeri, atunci n-ar fi trebuit să facă mai mult decât să arunce carcasa într-o crevasă, undeva. Nimeni nu și-ar fi dat seama de nimic.

– Cine să vrea să facă așa ceva? întrebă Marshall.

Conti se uită la el.

– Dumneata.

Marshall se uită la el șocat.

– Eu?

– Păi... voi, cercetătorii. S-ar putea să fii chiar dumneata, personal. Numai că, la o examinare mai atentă a posibilităților, e mai probabil să fi fost doctorul Sully. Părea să fie de-a dreptul iritat de faptul că nu l-am făcut vedeta documentarului.

Marshall scutură din cap.

– Asta e nebunie curată. Documentarul era pregătit să intre în emisie ieri – azi ați fi fost plecați. De ce să se chinuie să vă saboteze?

– E adevărat. Aș fi fost plecat deja. Dar postproducția pentru o filmare reușită ar fi durat încă vreo câteva zile. Ca să nu mai zic de demontarea platoului de filmare, îndepărtarea echipamentelor. Când i-am dat un termen aproximativ lui Sully, n-aș putea spune că a fost foarte mulțumit.

Conti se uita la el cercetător. Zâmbetul îi dispăruse de pe față.

– Sully pare a fi genul impulsiv. Dumneata, nu. De asta m-am oprit la dumneata. În ciuda disensiunilor noastre de ieri, sunt convins că ești un om rațional. Dumneata, poate chiar mai mult decât colegii dumitale, înțelegi care este miza. Deci: *Unde, mama dracu', este mâța aia?*

Marshall îi întoarse privirea fixă. În ciuda expresiei foarte controlate de pe chipul regizorului, era clar că Emilio Conti juca o carte a disperării, căutând ceva, *orice*, care să-l ajute să se salveze din situația în care se afla.

– Dar Logan? întrebă Marshall, amintindu-și de discuția avută cu o seară înainte în camera RASP. A venit aici de nicăieri. Nimeni nu știe ce vrea. Mi s-a spus că e profesor la Yale – profesor de istorie. Nu ți se pare ciudat – și foarte dubios?

– Este ciudat. Atât de ciudat, de fapt, încât trebuie să-l scot din calcul ca suspect. Este prea evident. În plus, ți-am spus

deja: eu pariez că e sabotaj, și nu furt. Și doctorul Logan nu are niciun motiv să îmi saboteze documentarul. Deci: unde este felina? Sully ar fi trebuit să-ți spună, cred. Se poate recupera?

– Sully nu mi-a spus nimic. Să știi că nu bați la ușa care trebuie. Ar trebui să cauți printre membrii propriei echipe.

Conti îl privi cu atenție, expresia feței dizolvându-i-se încet în ceva ce semăna foarte mult a regret.

– Asta e treaba lui Wolff, spuse el, oftând. Ascultă. Am stat mult și m-am gândit, și pot să fac chestia asta în două moduri. Dacă e să găsim felina, fac filmul așa cum am intenționat de la bun început. Cu talentul și experiența mea, pot să transform până și această întârziere într-un atu: să fac lucrurile și mai pasionante, să sporesc audiența. Toată lumea câștigă. Sau – aș putea să transform documentarul într-o poveste cu investigații detectivistice.

Arată cu degetul spre ecranul televizorului.

– Întotdeauna am vrut să fac un film noir. Acum pot – numai că acum chiar am o poveste *adevărată* de spus. O poveste uriașă, documentată în timp real: sabotajul, ancheta, triumful suprem al dreptății. O astfel de poveste nu moare niciodată, doctore Marshall. Imaginează-ți ce publicitate – pozitivă sau negativă – pentru personaje. Tot ce trebuie să fac e să-mi gădesc protagoniștii... și personajul principal *negativ*.

Pe marele ecran, Victor Mature traversa o stradă aglomerată, iar în spatele lui se contura linia de orizont a orașului.

– Uită-te la el, spuse Conti. Un ins oarecare, prins în ceva mai mare decât el. Îți aduce aminte de cineva?

Marshall nu-i răspunse.

Conti se întoarse din nou.

– Deci, doctore Marshall, ce alegi: să faci ceea ce trebuie și e corect, să treci de partea poliției și să depui mărturie împotriva personajului rău? Sau vei face altceva... ceva mult mai prostesc?

Mature părăsi cadrul, iar camera se concentrează pe o altă siluetă, care se ascundea pe-o alee întunecată: palid, uscat, îmbrăcat în întregime în negru, cu excepția unei cravate albe, cu ochii complet goi. Tommy Udo. Ieșind din ascunzătoare, se uită precaut în jur, apoi dispăru în spatele unei uși.

– Mi-a plăcut întotdeauna Richard Widmark în acest rol, spuse Conti. Joacă magistral rolul de psihopat. Ciudățeniile lui, râsul nervos, de hienă – geniu pur.

Acum criminalul se strecura cu agilitate pe o scară îngustă.

– Speram să te distribui pe dumneata în rolul lui Mature, spuse Conti. Dar acum nu mai sunt așa de sigur. Începi să semeni puțin mai mult cu Widmark.

Criminalul intră într-un apartament și se trezi față în față cu o femeie într-un scaun cu roțile.

– Ea e mama lui Nick Bianco, îi explică regizorul.

Camera rulează, cu indiferență monocromatică, în timp ce femeia este interogată, scuturată, bruscată. Widmark zâmbește acum, un zâmbet în colțul gurii, apucând în același timp de mânerul scaunului cu roțile, scoțându-l din apartamentul delapidat, în hol.

– Privește ce se întâmplă, spuse Conti. Un moment cinematografic nemuritor.

Widmark – încă zâmbind, o mască palidă, rânjită, a morții în costum negru – așează scaunul cu roțile în capul scărilor. Urmă o pauză infinitesimală. Apoi, dintr-odată, dându-i un brânci puternic, aruncă scaunul pe scări la vale și, odată cu el, pe ocupanta lui, într-un tăvălug cu o singură destinație finală: moartea.

Conti apăsă butonul de pauză și îngheță imaginea pe chipul contorsionat al lui Widmark.

– Televiziunea mă va suna peste șase ore. Ți dau patru ca să îmi spui care e decizia dumitale.

Marshall se ridică în tăcere.

– Și, nu uita, doctore Marshall, într-un fel sau altul, te voi distribui în producția asta.

În trecut, cantina ofițerilor fusese cât se poate de zgomoasă, plină de agitație și radiind de genul acela de bucurie neînfrânată care era comună mai curând petrecerilor studențești decât unei baze militare pierdute în pustietate. În schimb, în dimineața aceasta părea să aibă mai curând aerul unei morgi. Oamenii stăteau câte doi sau câte trei, jucându-se cu micul dejun, purtând mâncarea prin farfurie, abia schimbând câteva cuvinte. Se schimbau priviri pe furiș, pline de suspiciune, ca și cum oricine ar fi putut fi vinovatul. Stând în ușă, Marshall își dădu seama că, de fapt, chiar așa și era: oricine din cantina aceea putea să fie vinovatul.

Fixă, în cele din urmă, o masă mai îndepărtată, la care stătea un bărbat singur, citind o carte. Avea părul deschis la culoare și era slab. Cu o barbă atent tunsă. Logan, profesorul de istorie.

Marshall luă de pe bufet o felie de pâine integrală din grâu și o ceașcă de ceai și apoi – din impuls – se așeză în fața lui Logan, la aceeași masă.

– Bună dimineața! spuse el.

Logan puse cartea jos – *Iluminări*, de Walter Benjamin – și îl privi peste masă.

– Rămâne de văzut, spuse el.

– Foarte adevărat.

Marshall îndepărtă folia de pe o cutiuță de marmeladă și întinse conținutul pe felia de pâine.

– Bănuiesc că e mai rău pentru ei decât pentru noi, spuse Logan, făcând un gest din cap către masa alăturată, unde cei doi directori de imagine, Fortnum și Toussaint, care stăteau rigizi pe scaune, plimbându-se colo-colo în farfurie ouăle jumări, arătau de parcă tocmai ar fi scăpat din mijlocul unui bombardament. Majoritatea celor din echipele de filmare fuseseră trimiși să cerceteze baza și împrejurimile pentru a găsi felina dispărută.

– Da, așa e. Nu e ca și cum cineva s-ar fi cărat cu obiectul muncii *mele*. Marshall era atent să păstreze un ton al conversației calm și lejer. Dumneata?

Logan amestecă în cafea.

– Neafectat de evenimente.

– Mă bucur să aflu asta. Profesor, nu? De istorie medievală?

Logan amesteca acum mai încet.

– Corect.

– Sunt fascinat de subiect. Ba, chiar am citit de curând o monografie a Contrareformei.

Era doar pe jumătate adevărat – lectura de seară a lui Marshall chiar era o carte despre contrareforma religioasă: dar asta numai în speranța disperată că lectura aridă și plicticoasă îi va induce starea de somn.

Logan ridică din sprâncene. Avea ochi albaștri care, chiar dacă la prima vedere păreau leneși, erau, în fapt, subtili și pătrunzători.

– Tocmai am terminat un capitol despre Conciliul de la Trento. E incredibil ce impact a avut asupra liturghiei catolice.

Logan încuviință.

– Și, de când s-au adunat pentru a patra oară – în 1572, nu? –, nu a mai fost niciun conciliu cu o asemenea influență.

Logan se opri din amestecatul în cafea. Luă o înghițitură și se strâmbă.

– Oribilă cafea.

– Ar trebui să treci la ceai. Eu, unul, așa am făcut.

– Poate că așa am să fac, răspunse Logan, lăsând jos cana de cafea. Au fost trei concilii la Trento, nu patru.

Marshall nu răspunse nimic.

– Și ultimul a fost în 1563. Nu în 1572.

Marshall scutură din cap.

– Cred că eram mai obosit decât mi-am închipuit, de vreme ce am greșit atât de mult.

Logan zâmbi ușor.

– Eu cred că te-ai descurcat foarte bine.

Urmă un moment scurt de tăcere incomodă. Apoi Marshall râse fără prea mult umor.

– Ai dreptate. Îmi pare rău. Am fost foarte lipsit de tact.

– Nu pot să spun că te învinuiesc. Vin aici de nicăieri, cu o fișă a postului destul de bizară și niciun motiv să fiu aici – și imediat toate încep să se petreacă de-a-ndoaselea.

– Chiar și așa, nu aveam niciun drept să mă joc astfel cu dumneata. Marshall ezită, apoi: Nu că aș putea să mă scuz în vreun fel față de dumneata, dar tocmai vin de la o întâlnire destul de neplăcută cu Conti.

– Regizorul? El și Wolff, pitbullul de la televiziune, m-au descusut ca la carte ieri-seară. Nu am cunoscut niciodată pe nimeni atât de paranoic.

– Mda. Și cel mai rău lucru e că e molipsitor. Iar eu tocmai m-am molipsit, și încă bine de tot.

Încă mai răsunau în mintea lui unele chestii pe care le spusese Conti despre Sully, mai ales, erau mai convingătoare decât era Marshall pregătit să accepte. Se uită la ceas: mai avea trei ore și jumătate să se decidă.

Mușcă din pâinea prăjită.

– Până la urmă, de ce ești aici, dacă nu te superi că te întreb?

Logan împinse cana de cafea mai încolo.

– Recomandarea medicului. Climatul... știi dumneata.

Marshall clătină din cap.

– OK, am meritat asta.

Urmă încă o tăcere, numai că, de data asta nu era nici incomodă, nici jenantă în vreun fel sau altul. Marshall termină de mâncat pâinea prăjită. Simțea încet-încet că suspiciunile lui în privința lui Logan se risipeau. Nu exista, evident, niciun motiv pentru așa ceva decât că profesorul era, aproape sigur, ceea ce susținea că e. Mai degrabă era ceva la omul în sine – un fel de abordare directă, cinstită – care îl făcea greu de suspectat.

Logan oftă.

– OK, hai să mai încercăm o dată. Jeremy Logan, spuse el și îi întinse o mână prietenească peste masă.

Marshall îi strânse mâna.

– Evan Marshall.

Logan se lăsă pe spătarul scaunului și vorbi încet.

– Când vine vorba despre cercetările mele, am tendința să joc cu cărțile mai aproape de buzunarul de la piept decât cu ele pe masă. În felul acesta reușesc să am mai multe rezultate. Dar nu văd de ce nu aș discuta cu dumneata. De fapt, ai putea chiar să mă ajuți – atâta vreme cât nu discuți asta și cu ceilalți.

– Sunt de acord.

– De fapt, cred că îți vei da seama și singur de ce e important să nu scoți niciun cuvânt față de ceilalți.

– Cineva mi-a spus că ești un enigmatolog. N-am mai auzit până acum de această... disciplină.

– Nimeni n-a auzit de așa ceva. Nevastă-mea mi-a dat, la un moment dat, titlatura asta, în glumă, spuse Logan, ridicând din umeri. Îmi aduce aminte de ea.

– Ce are a face cu istoria medievală?

– Nu prea are. Numai că îmi vine foarte la îndemână faptul că sunt profesor de istorie. Îmi deschide anumite uși, descurajează întrebările – mă rog, în majoritatea timpului. Ezită o clipă, apoi spuse: Rezolv mistere. Explic inexplicabilul – cu cât mai bizar și mai incredibil, cu atât mai bine. Câteodată, o fac profesionist, pentru un comision. Alteori – ca acum – o fac pe barba mea.

Marshall sorbi din ceai.

– Predatul istoriei nu ți-ar aduce un venit lunar mulțumitor?

– Banii chiar nu sunt o problemă. În plus, chestiile pe care le fac pentru alții sunt, în genere, foarte bine plătite – mai ales cele despre care nu am voie să scriu în publicațiile de specialitate. Scuză-mă, spuse el, ridicându-se, cred că am să încerc totuși ceaiul.

Marshall așteptă ca Logan să-și pregătească ceaiul și să se întoarcă la masă. Avea un mers grațios care se potrivea mai curând unui sportiv decât unui profesor.

– Cât de multe știi despre baza Fear, întrebă el, așezându-se din nou.

– Cât știe toată lumea, bănuiesc. O stație de avertizare timpurie, proiectată să asigure defensivă împotriva unor posibile atacuri rusești. A fost scoasă din funcțiune la sfârșitul anilor 1950, când sistemul SAGE a fost deconectat.

– Știai, de exemplu, că pe vremea cât mai era încă în funcțiune avea o echipă de cercetători în regim permanent?

Marshall se încruntă.

– Nu.

Logan luă o gură de ceai.

– Săptămâna trecută am obținut permisiunea să consult o arhivă de documente guvernamentale proaspăt desecretizate. Cercetam altceva – chiar ceva legat de istoria medievală – și

căutam niște documente militare relevante pentru perioada Primului Război Mondial. Le-am găsit. Dar am mai găsit și altceva.

Luă încă o gură de ceai.

– Mai exact, am pus mâna pe un raport al unui colonel Rose adresat unei comisii de anchetă. Rose era comandantul bazei Fear la vremea respectivă. Era vorba de un raport scurt – un rezumat, mai bine-zis. Urma să zboare la Washington câteva săptămâni mai târziu pentru un raport mai detaliat pe care să-l dea personal.

– Mai departe?

– Raportul a fost clasificat greșit. A fost băgat în spatele dosarului pe care îl căutam eu, unde a stat necitit și, evident, uitat pentru o jumătate de secol. Cum am mai zis, era doar un rezumat. Dar menționează faptul că echipa de cercetători atașată bazei Fear a murit dintr-odată, în decurs de două zile, în aprilie 1958.

– *Întreaga* echipă?

Logan făcu un semn cu mâna că nu.

– Nu, nu e tocmai corect. Au existat opt membri în acea echipă, șapte dintre ei au murit.

– Și al optulea? întrebă Marshall mai încet.

– Raportul lui Rose nu spune ce s-a întâmplat cu el – sau cu ea.

– Ce făceau aici?

– Nu cunosc detaliile. Tot ceea ce spune Rose este că analizau un soi de anomalie.

– Anomalie?

– Așa a numit-o. Și recomandarea lui a fost aceea de a suspenda cercetarea imediat și de a nu mai fi trimisă o a doua echipă să o continue.

Marshall se uită gânditor la cana lui.

– Ai mai aflat și altceva? Numele cercetătorului care a supraviețuit, de exemplu?

– Nimic. Nu există nicio înregistrare, oficială sau neoficială, care să confirme existența unei echipe de oameni de știință pe baza Fear. Am căutat cu atenție multă – și, crede-mă, Evan, am mulți ani de experiență în spate în descoperirea lucrurilor ascunse sau pierdute, spuse Logan și veni și mai aproape de Marshall. În primul rând, existau *două* copii ale aceleiași raport înghesuite în spatele dosarului de care îți spuneam – și nu pot decât să presupun că una era destinat arhivei, iar cealaltă ar fi trebuit să ajungă la Pentagon. În al doilea rând, tonul colonelului Rose în raportul lui. Deși nu era nimic mai mult decât o dare de seamă în stilul documentelor guvernamentale, aproape că puteai să simți isteria din tonul lui. Când scrie despre recomandarea urgentă de a nu mai fi trimiși alți cercetători, chiar că nu glumea: era *urgent*.

– Dar ce s-a întâmplat cu raportul urgent pe care trebuia să-l dea în Washington? Trebuie să fi fost arhivat pe undeva.

– Nu a mai dat niciodată niciun raport. A murit zece zile mai târziu, într-un accident aviatic în drum spre Fort Richardson.

– A doua copie de pe raport... începu Marshall. Apoi se opri. Deci, toată chestia a fost pur și simplu uitată.

– Secretul a murit odată cu cercetătorii. Și cu colonelul Rose.

– Dar ești sigur? Că nimeni altcineva n-a mai știut?

– Dacă a mai știut cineva, și-a ținut gura, și acum e mort de mult. Altfel, chiar crezi că armata ți-ar fi permis ție și echipei tale să folosiți baza Fear?

Marshall clătină din cap.

– Nu m-am gândit la asta.

Logan zâmbi ușor.

– Acum înțelegi de ce spun că e bine să păstrezi tăcerea?

Marshall rămase tăcut o vreme. Apoi îl privi în ochi.

– Deci, de ce ești de fapt aici, Jeremy?

– Să fac ceea ce știu eu cel mai bine: să rezolv misterul. Să aflu ce s-a întâmplat cu acei cercetători. Ai dreptate, continuă el, după ce își goli cana de ceai, ceaiul ăsta nu e rău deloc. Vrei încă o ceașcă?

Însă Marshall nu-i răspunse. Se gândea.

20

Zgomotul puternic al unei uși trântite; o saltea zdruncinată; un ghiont puternic în umăr. Josh Peters se întinse și apoi își scoase căștile din urechi. Visul lui și meditațiile muzicale ale pianului lui McCoy Tyner se pierdură ușor în ceața memoriei, sunetele realității – și ale bazei Fear – reveniră: zăngănitul distant, pocnetele constante ale țevelor de apă caldă și vocea nerăbdătoare a colegului de cameră, Blaine.

– Josh. Hei, Josh! Trezește-te naibii odată!

Peters trânti o mână pe playerul lui să-l închidă și clipi des din ochi. Chipul roșu, bătut de vânt al lui Blaine îi apăru în fața ochilor.

– Ce e? mormăi Peters?

– Cum adică „ce e”? E rândul tău, frate. Am stat afară, în mizeria aia, vreo oră.

Peters se chinui să se ridice, apoi se prăbuși iar în patul de campanie.

– Ai face bine să te grăbești. E trecut de nouă și n-ai vrea să dea Wolff peste tine trăgând la aghioase.

Asta a fost de-ajuns să-l convingă. Peters se dădu jos din pat și își frecă viguros fața cu mâinile.

– Toată chestia asta e o nebunie, spuse Blaine, bosumflat. Am căutat deja o zi întreagă. Nimeni n-o să găsească nimic în asemenea furtună. Fă ce fac și eu: învârte-te în cerc, arată-le că ești ocupat și încearcă să nu îngheți dracu’.

Peters nu-i răspunse. Își trase pe el o cămașă, o băgă în pantaloni și se încălță. Poate că va reuși să rămână pe jumătate adormit în timpul căutărilor, apoi să se întoarcă în patul lui și să-și reia visul de unde îl lăsase: o reverie nemaipomenită în care Ashleigh David dădea cu un ulei de masaj cu esență de alun – din acela comestibil – peste tot pe...

– Când ne întoarcem, o să raporteze totul la sindicat. Adică treaba mea e să mențin o bibliotecă digitală și să arhivez dubbele, nu să mă duc de nebun și să-l caut pe îngrozitorul om de zăpadă. Și încă o chestie. De ce ne pun *pe noi* să mergem să căutăm pe afară? De ce nu putem să facem ca Fortnum sau Toussaint și să căutăm în vestiare?

– Pentru că noi suntem asistenții personali, de-aia. Nu e nevoie să fii cine știe ce geniu să-ți dai seama de ce.

Și cu asta, Peters ieși în trombă, cu șireturile de la cizme nelegate, lăsând ușa larg deschisă.

Își croi drum, ca un somnambul, pe coridoare, urcă o scară care dădea în foaierul de la intrare, iar pașii lui răsunau puternic. Holul era părăsit, cu excepția inginerului militar care asigura paza bazei.

Peters îi făcu ametețit din mână ofițerului, târându-și picioarele spre camera de aclimatizare unde își deschise vestiarul și scoase de acolo haina de iarnă cu care se și îmbracă. Blaine avea dreptate: chestia asta era un mare rahat. În primul rând, accesul în jumătate din bază le era interzis. Dacă el ar fi furat carcasa, ar fi găsit o modalitate s-o dosească undeva unde ceilalți n-ar fi avut ce să caute. Sau poate în cabinele militarilor – probabil că băieții n-ar fi fost chiar așa de dispuși să lase niște pământuri din echipele de filmare să le umble prin lucruri. Ideea era că numai un idiot ar fi ascuns creatura în interiorul bazei. Nu numai că sunt prea multe perechi de ochi pretutindeni, dar acest loc este destul de cald și umed să crești

orhidee. O carcasă ascunsă undeva – mai ales una veche de zece mii de ani – va începe să pută în câteva ore. Nu: cineva cu jumătate de creier măcar ar fi ascuns-o afară.

Adică exact unde se ducea el.

Peters se opri să-și scrie numele și ora în registrul pe care Wolff îl plasase în încăpere. Apoi trecu de zona de tranzit, deschise ușile principale și ieși. Cu prima suflare înghețată a vântului, ultimele vestigii ale somnului fură smulse fără milă de pe ochi și din oase. Orice speranță mai nutrea că se va întoarce iar la somn după tura lui de o oră se dovedea deșartă. Auzise de situații în care vremea rea paraliza totul, făcând imposibile aterizările și blocând la sol toate avioanele. Dar să audă despre o așa calamitate era una – și s-o simtă pe propria piele era cu totul altceva. Se clătină și căută sprijin în ușile de la intrare, își coborî capul și se avântă în mijlocul furtunii. Ace de gheață i se împlântau în obraji și amenințau să treacă de marginea glugii sale de blană. Prin vălurile fremătânde de gheață și zăpadă reuși să distingă siluetele vagi ale clădirilor temporare. Încercă să facă încă un pas, apoi încă unul. Vedea așa de puțin înainte, încât i se părea că e mai degrabă noapte decât zi. Schelele pe care le înălțaseră tehnicienii se clătinau în vânt ca niște construcții uriașe din bețe de chibrit, scârțâind din toate încheieturile sub forța rafalelor necruțătoare.

Căutări în ture: câte o oră de fiecare, apoi unsprezece ore pauză. Șase oameni înăuntru, șase afară – cei din urmă fuseseră reduși la trei din cauza furtunii. Chiar și așa, era greu de crezut că mai erau încă doi fraieri afară, odată cu el, căutând de nebuni pe rahatul ăsta de vreme. Era dincolo de nebunie. Oare ce naiba fumau Conti și Wolff?

Întorcându-se din calea rafalelor, încercă să mai facă vreo câțiva pași până la o baracă din apropiere, a cărei ușă se zguduia violent în cadrul ei. Se opri un moment, apoi își croi

drum spre clădirea unde improvizaseră un atelier de reparații pentru platourile de filmare. Se uită prin fereastră să vadă ce e înăuntru. Era goală, evident. Chiar să fi trecut numai două zile de când lenevise aici, înăuntru, mestecând de zor la o bucată de pastramă de vită iute și făcând mișto de militarii și cercetătorii ăia fraieri care erau prinși în locul ăsta uitat de Dumnezeu? Acum soldații și cercetătorii erau înăuntru, la căldurică – și el era afară, înghețând.

Înjurând printre dinți și mișcându-se iar din loc, numără pașii – zece, douăzeci, treizeci – până când ajunse la cabina camionagiului. Se adăposti în spatele uneia dintre roțile gigantice, ferindu-se din calea vântului și a zăpezii. Era afară de mai puțin de cinci minute și era deja complet înghețat.

Se gândi iar la ceilalți doi care se presupunea că erau pe aici, căutând. Îi venea să-și dea palme pentru că, atunci când se semnase în registru, nu se uitase să vadă cine sunt. Dacă ar mai fi fost cineva să-i țină companie, timpul ar fi trecut mult mai repede. Deschise gura să țipe după ei, apoi – simțind imediat cum vântul îi îngheață respirația înainte să-i iasă din plămâni – se răzgândi. De ce să-și consume energia aiurea, de vreme ce nimeni n-avea cum să-l audă?

Se târî cu greutate înainte până când, de nicăieri, din supa cenușie care îl învăluia, în fața lui se materializă gardul de securitate. Se opri, întinse o mână și atinse gardul. Fusese avertizat să nu se îndepărteze de bază pe o asemenea vreme și, cu urșii polari care rățăceau permanent prin tundră, plănuia să urmeze sfatul primit cu sfințenie. Mai făcu vreo câțiva pași până la pereții ruginiți de metal ai fostului post de securitate, apoi trecu mai departe. Avea de gând să dea un tur al bazei, ținându-se la distanță de un braț de gardul exterior. Nimeni nu se putea aștepta la mai multe de la el. Apoi, pentru restul orei,

avea să se ascundă într-una dintre clădirile temporare, încercând să se încălzească.

Mergând în jurul postului de securitate, părăsi platoul de ciment și pași pe permafrost. Vântul părea să-și înnoiască furia. Își târî picioarele înainte, ceva mai repede acum, un pas, apoi altul și apoi încă unul... Se clătină, mergând înainte, asemenea unui orb, cu o mână simțind în permanență gardul și cu ochii aproape închiși, ca să nu îi intre așchii de gheață. Șuieratul strident al vântului îi umplea capul și-i făcea urechile să țiuie într-un mod foarte ciudat. Deja simțea că era afară de o veșnicie. Hristoase, era îngrozitor. Blaine avea dreptate: va face și el o plângere, nu numai la sindicat, dar și la canalul de televiziune. Va face asta imediat ce va intra pe internet; nu voia să aștepte până se întorceau în New York. Nu conta că era doar un asistent de producție: fișa postului lui nu includea nimic de felul ăsta și toată pledoaria lui Wolff despre „măsurile de urgență“ nu era altceva decât un mare că...

Se opri brusc. Mâna îi căzu de pe gard și Peters rămase privind în jur, uitând pe moment de frigul brutal și vântul tăios.

De ce se opri? Nu vedea nimic. Și, cu toate acestea, toate simțurile lui erau într-o stare teribilă de alertă, inima îi bătea să iasă din piept. Locuind la est de Parcul Central Tompkins, își ascuțise mult simțul de autoconservare – numai că aici nu era în New York City, ci în mijlocul pustietății, la mama dracului.

Scutură din cap și merse înainte – apoi se opri din nou. Ce era zgomotul acela care părea să vină de nicăieri și de peste tot, care îi dădea senzația că avea un roi de albine în cap? Și ce era forma aceea neagră și cu contururile șterse în vârtejul de zăpadă din fața lui?

– Cine e acolo? strigă el, însă vântul înghiți cuvintele în clipa în care fură rostite.

Clipi, se uită mai cu atenție să distingă ceva în furtuna de zăpadă – apoi, cu un urlet de groază care străpunse zărilor, se aruncă înainte, se întoarce și, jumătate de-a bușilea, jumătate clătinându-se, fugi în direcția postului de securitate. Țipând și mormăind isteric, cuprins deodată de o panică debilitantă, Peters reuși să mai facă încă doi pași până ce o lovitură devastatoare din spate îl aruncă în genunchi, cu respirația șuierândă în piept, cu ochii ieșiți din orbite – urmă o durere violentă, inimaginabilă, care erupse abrupt dintre omoplați. Apoi, abisul se căscă negru dinaintea lui și îl cuprinse în ghearele sale.

Laboratorul de fizică și științe naturale era un fost atelier de prelucrare a metalului transformat de pe nivelul B. Nu era cine știe ce laborator, gândi Marshall, stând în ușă, cercetând cu o privire cuprinzătoare laptopurile, microscopurile și celelalte echipamente împrăștiate pe vreo șase mese: practic, era destul doar pentru analizele și observațiile esențiale, de fiecare zi, până aveau să transporte datele și probele la laboratorul lor din Massachusetts.

În fundalul laboratorului, Faraday și Chen erau aplecați asupra a ceva, cu spatele la el, cu capetele aproape atingându-li-se. Marshall își croi cu greu drum printre mesele de laborator, îndreptându-se spre ei. În momentul în care se apropie destul de mult, Marshall reuși să-și dea seama ce studiau așa de absorbiți: un rastel pe care erau în jur de zece sau douăsprezece eprubete cu probe.

– Deci aici vă ascundeți, spuse el.

Cei doi se îndreptară de spate și se întoarseră spre el cu mișcările bruște și vinovate ale unor copii care au fost prinși făcând ceva interzis. Marshall se încruntă.

– Ce puneți la cale? întrebă el.

Faraday și Chen schimbă priviri între ei.

– Analizam ceva, spuse Faraday după un moment.

– Asta văd și eu, răspunse Marshall, privind spre eprubete. Erau pline cu lichide de culori diferite: roșu, albastru, galben pal. Se pare că v-au acaparat întreaga atenție.

Faraday nu spuse nimic. Chen ridică din umeri.

– Ce e? întrebă Marshall cu asprime.

În pauza care urmă, se uită pe rând la mesele din apropiere, de data aceasta cu mai multă atenție. Fotografiele lui Faraday reprezentând interiorul containerului erau împrăștiate pe toată suprafața uneia dintre mese și erau acum acoperite cu cercuri, adnotări și săgeți desenate cu un creion cerat. Pe o altă masă, lângă un stereomicroscop era așezat un coș de plastic plin cu ceea ce păreau a fi așchii de lemn.

Faraday își dresе vocea.

– Analizăm gheața.

Marshall îi aruncă o privire cercetătoare.

– Care gheață?

– Gheața în care era închisă felina – creatura.

– Cum? Gheața s-a topit de mult. Toată apa rezultată e contaminată, fără nicio relevanță ca probă științifică.

– Știu. De asta am luat o probă de la sursă.

– De la sursă? Marshall se încruntă. Vrei să spui, din peșteră?

Faraday își împinse ochelarii pe nas și încuviință.

– V-ați dus înapoi în peșteră pe furtuna asta? Sunteți nebuni.

– Nu, am fost aseară. După întâlnirea noastră din camera RASP.

Marshall își încrucișă brațele pe piept.

– Tot *nebun* se cheamă că ești. La miezul nopții? Peștera aceea e periculoasă și în cele mai bune momente.

– Parcă ai fi Sully, îi spuse Faraday.

– Ați fi putut da peste urșii polari care rătăcesc la ora aceea.

– Am mers și eu cu el, interveni Chen. Am luat și o pușcă.

Marshall oftă și se rezemă de o masă.

– OK. Nu vreți să-mi spuneți și mie de ce?

Faraday clipi des, uitându-se la el.

– E vorba despre ceea ce am discutat la întâlnire. Pur și simplu, ceva e în neregulă în toată povestea asta.

– De acord! Avem un hoț printre noi.

– Nu e vorba de asta. Pur și simplu, ceva nu se pupă. Faptul că a început să se dezghețe deodată în container, că a dispărut, urmele ascuțite, ca niște tăieturi de zimți... Arată înspre coșul de plastic de lângă microscop. Am luat niște probe din jurul găurii tăiate în seif și le-am examinat la o rezoluție de 40x. Nu există nicio urmă de îndoială: aceste semne au fost făcute dinăuntru, nu de cineva care și-a făcut loc cu fierăstrăul pe dedesubt.

Marshall dădu din cap afirmativ.

– Acum un minut mi-ai spus că parcă aș fi Sully. Ce-ai vrut să spui cu asta?

– Când a auzit că am fost în peșteră, Sully mai-mai să se urce pe pereți. Zicea că e o pierdere de vreme și că, de asemenea, pot să arunc probele la gunoi.

Marshall nu-i răspunse imediat. Își aduse aminte cât de rezervat și vag fusese Sully în privința teoriei acesteia – și în privința fotografiilor în general. Chiar dacă Faraday fusese nesăbuit să se ducă să colecteze probe din peșteră, părea un fapt absolut evident din punct de vedere științific că, odată obținute, aceste probe trebuiau analizate. Se gândi din nou la ceea ce îi spusese Conti despre Sully.

Chen se uită la Faraday, apoi făcu un semn către probe.

– Spune-i de cealaltă chestie.

Faraday își netezi poalele halatului.

– Când am examinat bucățile de lemn la microscop, am găsit și probe de păr încâlcit și o cantitate mare de materie

închisă la culoare, uscată, închegată pe părțile mai ascuțite ale așchiilor.

– Închegată? repetă Marshall. Sânge?

– N-am analizat încă probele, spuse Faraday. Deschise gura să mai spună ceva, dar o închise la loc, ca și cum s-ar fi răzgândit.

– Hai, dă-i drumul, zise Marshall. Spune-mi totul.

Faraday înghiți un nod.

– Urmele acelea de zimți... începu el. Nu știi ce să zic. Sub microscop nu mai par a fi făcute de un fierăstrău.

– Dar de ce, atunci?

– Par a fi de origine ceva mai... naturală.

Marshall se uită la Faraday, apoi la Chen, apoi iar la Faraday.

– Naturală? Nu pricep.

De data aceasta, Chen fu cel care explică.

– Gaura n-a fost făcută cu fierăstrăul. Pare mai curând că cineva a *mușcat* din lemn.

Tăcerea care a urmat a fost mult mai lungă.

– Cum Dumnezeu vrei să cred așa ceva, Wright? întrebă Marshall în cele din urmă, încercând să nu-și lase vocea să-i trădeze profundul scepticism.

Faraday își drese iar vocea.

– Ascultă, spuse el, cu glas scăzut. Când am să știu ceva sigur – *dacă* am să știu ceva sigur – am să-ți spun. N-am să țin numai pentru mine. Numai că, momentan, nu mai am chef de critici din partea lui Sully.

– Sully, repetă Marshall gânditor. Știi unde e?

– Nu l-am mai văzut de ore întregi.

– Bine. Marshall se îndepărtă de lângă masă. Dacă aflați ceva, dați-mi de știre, OK?

Faraday încuviință, dând încet din cap. Uitându-se încă o dată, iscoditor, la cei doi, Marshall se întoarse și ieși încet din laborator.

Jeremy Logan se aventură precaut de-a lungul coridoarelor înguste de pe nivelul E. Îi luase aproape nouăzeci de minute de explorare să ajungă până aici, cel mai jos nivel al secțiunii centrale a bazei Fear. Pătrunzând din ce în ce mai adânc în baza militară, descoperi că pasajele erau aglomerate cu cantități crescânde de lucruri uitate de vreme, învăluite în umbre: birouri puse unele peste altele, unelte, bucăți din dispozitive electrice vechi de când lumea, cutii descompuse pline cu tuburi electronice cu vid. Era ca și cum întregul talmeș-balmeș de obiecte nefolosite s-ar fi scufundat, efectiv, de-a lungul anilor, la fundul bazei.

Nivelul C consta, cu precădere, din servicii de asistență pentru personalul care fusese inițial alocat bazei: zone de pregătire a mâncării, spălătorii, croitorii. Pe nivelul D se găseau biroul comandantului bazei și nenumărate spații de depozitare, precum și atelierele de reparații, destul de multe la număr. Spre deosebire de nivelurile superioare sufocant de calde, aici domina aerul înghețat. Mirosul neplăcut al bazei – de care nu puteai scăpa nici măcar la nivelurile superioare – era semnificativ mai pronunțat. Logan strâmbase din nas de multe ori, simțind mirosul de mucegai.

Nivelul E era un amalgam de spații secundare și sisteme mecanice. Până și tavanele, mai joase aici decât pe celelalte niveluri, erau puternic vascularizate de țevi, conducte și cabluri.

Majoritatea becurilor fuseseră scoase din dulii și cele care rămăseseră nu mai funcționau. Logan se mișca încet, din încăpere în încăpere, împungând întunericul cu lanterna, când în dreapta, când în stânga. Multe dintre obiectele pe care reușea să le prindă în lumina lanternei erau acoperite cu prelate vechi, bine conservate în aerul uscat și rece. Se întreba când a pătruns cineva ultima dată atât de adânc în bază. Era ca și cum ai fi intrat într-o capsulă a timpului.

Se opri în ceea ce părea a fi o cameră auxiliară de control, o stație de rezervă în cazul în care sistemele principale de deasupra deveneau neoperative. Ecranele negre ale monitoarelor și osciloscoapelor clipeau întunecat în fasciculul de lumină care trecea peste ele. Liniștea era completă. Dintr-un impuls, stinse lanterna. Dintr-odată, un întuneric perfect, neștirbit de niciun grăunte de lumină, îl învălui cu totul. Aprinse lanterna din nou, în mare grabă. Ieși din camera de control, ajungând înapoi în coridor, dorindu-și să fi adus cu el niște baterii de rezervă sau chiar o lanternă de rezervă, dacă stătea mai bine să se gândească: nu-și putea închipui ce s-ar fi întâmplat dacă lanterna lui s-ar fi stricat.

Trecu pe lângă alte încăperi, la fel de aglomerate cu deșeuri de tot felul, cu ușile ca niște dreptunghiuri negre desenate pe pereți, apoi ajunse la capătul coridorului, care se termina într-o intersecție în formă de T. Se opri, încercând să-și dea seama unde se află în acest labirint militar care îl deruta pe deplin. Dacă avea dreptate, coridorul din stânga lui ducea, mai mult sau mai puțin, spre sud. Făcu dreapta și continuă să meargă.

La mai puțin de douăzeci de metri, pasajul se termină cu o ușă grea de metal – o trapă, mai curând – fără fereastră și baricadată. Deasupra ușii era instalat un bec roșu într-o cușcă de metal – stins, ca toate celelalte de pe nivelul E – și un semn prins în șuruburi pe peretele alăturat: ATENȚIE! ACCESUL

PERMIS NUMAI PERSONALULUI AUTORIZAT. F-9.
NUMAI PE BAZĂ DE AUTORIZAȚIE.

Logan citi inscripția o dată și încă o dată. Apoi lăasă lumina să alunece pe ușa de metal. Făcând un pas mai departe, puse o mână pe una dintre clemele de siguranță și trase o dată, de încercare. Nu cedă niciun milimetru. Uitându-se mai îndeaproape, văzu că, și dacă ar fi putut desface clemele, n-ar fi contat prea mult: un zăvor imens fusese împușcat într-una din părțile laterale ale trapei metalice.

Dintr-odată, Logan se întoarse. Se puse cu spatele la ușa metalică și mătură întunericul cu lanterna. Baza era cufundată într-o liniște mormântală. Nimic nu se mișca nicăieri. Și cu toate acestea era sigur – absolut sigur, fără niciun dubiu – că auzise ceva.

– Cine e acolo? strigă el.

Niciun răspuns.

Rămase acolo, nemișcat cu excepția mâinii care împungea întunericul cu lanterna. Să fie unul dintre tehnicienii din echipa de filmare, căutând carcasa? Nimeni n-ar fi fost atât de nebun încât să târâie animalul până aici – și nimeni n-ar fi fost atât de nebun să caute aici.

– Cine e? strigă el din nou.

Tăcere.

Ar fi fost cazul să se întoarcă de unde venise. Găsise ceea ce căutase, dar n-avea cum să meargă mai departe. Trapa era sigilată. Trase adânc aer în piept, începu să meargă, apoi se opri iar, conștient de faptul că se afla într-o fundătură. Nu avea cum să se întoarcă la suprafață decât dacă o lua iar pe coridor.

Apoi îl auzi iar: un zgomot de pași. Din ce în ce mai clar. Și apoi o siluetă ieși din întuneric și apăru pe culoar. Lumina lanternei lui Logan se lipi de ea ca un magnet. Era Gonzalez, sergentul responsabil cu paza și securitatea bazei militare.

Logan înghiți, simțindu-și membrele tensionate relaxându-se puțin. Se stăpâni, luând masca indiferenței.

Gonzalez veni înspre el încet, cu lanterna lui Maglite ținută lejer într-o mână carnoasă și masivă.

– Ați ieșit la gimnastica de dimineață? întrebă el, apropiindu-se.

Logan zâmbi.

Gonzalez își plimbă raza de lumină pe chipul lui Logan.

– Dumneavoastră sunteți doctorul Logan, așa e?

– Așa e.

– Ce faceți aici, domnule doctor? Și dumneavoastră căutați creatura?

– Nu. Mă urmăreați?

– Haideți să spunem că sunt curios să aflu de ce ar coborî cineva aici.

Logan se gândi o vreme dacă să-l întrebe sau nu cum de aflate că e acolo. Decise că sergentul n-avea să-i spună oricum.

– Deci, ce anume căutați aici? întrebă Gonzalez din nou.

Logan arătă cu degetul ușa din spatele lui.

– De ce? întrebă Gonzalez, încruntându-se.

– Aia e aripa de nord, nu? Secțiunea științifică?

Expresia de pe chipul lui Gonzalez deveni mai atentă și mai precaută.

– Ce știți despre asta?

– Nu cine știe ce. De asta sunt aici, răspunse Logan, făcând un pas înainte. Nu aveți o cheie la dumneavoastră, din greșală, nu-i așa?

– Chiar dacă aș fi avut una la îndemână, n-aș fi folosit-o. Nu am autorizație. Accesul este interzis. Chiar și pentru mine.

– Dar acolo se conduceau experimente științifice, nu?

– Mi-e teamă că nu am autorizarea să vă răspund la întrebare.

– Ascultați-mă, domnule sergent, am bătut atâta drum anume ca să aflu mai multe despre ce s-a întâmplat în spatele acelei uși. Am aflat despre existența bazei dintr-o grămadă de documente recent desecretizate. Mi-au stârnit interesul. Nu sunt nici spion și nici jurnalist. Nu puteți să-mi spuneți chiar nimic?

Gonzalez nu-i răspunse.

Logan oftă.

– OK. Ce-ar fi să vă spun ce am aflat eu până acum? În anii 1950, această bază nu era folosită doar ca sistem de avertizare timpurie. Aici aveau loc și lucrări cu caracter științific. Dacă erau experimente sau doar cercetare, n-am cum să știu. Dar ceva foarte grav s-a întâmplat – ceva care a pus capăt cercetărilor înainte de vreme. Se potrivește cu ce vi s-a spus dumneavoastră?

Gonzalez îl privi din spatele lanternei lui – o privire lungă, pătrunzătoare.

– Eu nu am auzit decât zvonuri, spuse el. De la cei care au fost detașați aici înaintea mea.

Logan dădu din cap, așteptând.

– Aripa de nord este construită înăuntrul declivității naturale formate aici, inițial cu scopul de a crea o structură de sprijin pentru restul bazei. Trapa aceea duce spre nivelul superior al aripii.

– Nivelul *superior*?

– Exact. Aripa de nord este complet subterană. Nu știu ce era înăuntru. Știu doar că era strict secret. Gonzalez ezită un moment, apoi – în ciuda faptului că se aflau la distanță mare de restul lumii – începu să șoptească: Însă se zvonea că acolo se petreceau niște lucruri foarte ciudate.

– Ce fel de lucruri ciudate?

– N-am nici cea mai vagă idee. Nici tipii care au fost detașați aici înaintea mea nu știa. Unul dintre ei auzise că niște cercetători au fost sfârtecați de un urs polar.

- Sfârtecați? repetă Logan ca un ecou. În aripa de nord?
- Asta mi-a spus.
- Cum a ajuns un urs polar în aripa de nord?
- Exact.

Logan își strânse buzele gânditor.

- Nu știi dacă cineva a vorbit cu cercetătorii respectivi?
- N-am idee.
- Unde erau cazați?

Gonzalez ridică din umeri.

- Nivelul C, cred. Oricum, sunt destule dormitoare pe care nu le-a folosit niciodată armata.

Tăcură preț de un minut înainte ca Logan să vorbească din nou.

- Din cercetările pe care le-am făcut până acum, a rezultat că niciuna din cele două baze de avertizare timpurie nu ar fi avut echipe de cercetători.

În loc de răspuns, Gonzalez arată spre panoul de avertizare prins în perete.

- Ce e autorizarea F-29? întrebă Logan.
- N-am auzit de ea. Acum, domnule doctor, nu credeți că e cazul să ne întoarcem?
- Mai am o întrebare. Cât de des veniți aici?
- Cât de rar pot. E frig aici, e întuneric și pute.
- Atunci îmi pare rău că v-am deranjat să veniți până aici.
- Și mie îmi pare rău că ați venit aici degeaba.
- Asta rămâne de văzut, spuse Logan și îi făcu semn să meargă înainte. După dumneavoastră, domnule sergent.

Marshall mergea pe coridorul spre apartamentul lui Conti împreună cu Barbour. Voise să aducă mai mulți colegi cu el, fie și numai pentru spectacolul propriu-zis pe care l-ar fi oferit – o demonstrație de solidaritate care, în fapt, nici nu exista –, dar asta se dovedise imposibil de realizat. Nimeni nu știa încă unde se afla Sully. Iar Marshall nu voia să-i deranjeze pe Faraday și pe Chen din studiul lor. Prin urmare, rămăsese să meargă el și specialistul în calculatoare.

Oprindu-se înaintea ușii, Marshall își dădu seama că dinăuntru venea un murmur de conversație. Se uită la Barbour.

– Ești pregătită?

– Scumpete, tu ești ăla care o să vorbească, nu eu, răspunse ea, privindu-l pieziș.

– Dar ai fost cinstită cu mine, nu?

– Evident, spuse ea.

– OK. Marshall ridică mâna să bată la ușă.

În momentul în care bătu, una dintre voci deveni dintr-odată mai puternică și mai stridentă.

– Depășește orice urmă de decență! îl auzi Marshall pe Wolff. Îți interzic asta în mod absolut!

Marshall bătu în ușa de metal.

Dintr-odată, tăcere. Zece secunde mai târziu, vocea lui Wolff se auzi din nou, de data asta mult mai calmă.

– Intră.

Marshall deschise ușa pentru Barbour, apoi intră și el după ea. Trei oameni stăteau în picioare în mijlocul elegantei camere: Conti, Wolff și Ekberg. Marshall se opri să-i privească pe fiecare în parte. Conti era foarte palid, iar ochii lui Ekberg erau roșii și umflați. Ambii aveau privirile în pământ. Numai Wolff îl privi în ochi pe Marshall, însă chipul lui îngust era de nepătruns.

Marshall trase adânc aer în piept.

– Domnule Conti, mai am încă o oră până la termenul limită pe care mi l-ai impus. Dar nu mai am nevoie de timp de gândire.

Conti se uită o clipă la el, apoi își feri privirea.

– Am vorbit cu colegii mei. Și sunt convins că niciunul dintre ei nu a avut ceva de-a face cu dispariția specimenului, spuse Marshall, deși era numai în parte adevărat: Barbour aproape că îi sări la beregată în momentul în care o întrebase dacă știa ceva despre cum dispăruse felina, iar Faraday, dacă ar fi luat-o el, n-ar fi stat acum în laborator, studiind de zor circumstanțele dispariției. Însă Marshall nu-l găsisese încă pe Sully – și climatologul se purtase cam bizar în ultima vreme –, dar nu se poate ca el să fi acționat singur dacă era vinovat.

Conti nu-i răspunse, astfel că Marshall continuă:

– Ba mai mult, găsesc tacticile dumitale de intimidare și atac la persoană ofensatoare. Și această insistență a dumitale că ți-a sabotat cineva emisiunea – că a existat nu știu ce conspirație care să te forțeze să părăsești situl – mie îmi miroase a paranoia. N-ai decât să te apuci să-ți faci documentarul dumitale revăzut, dacă asta te face să te simți mai bine și îți alină orgoliul. Dar, dacă afirmi sau insinuezi ceva despre mine sau despre colegii mei care în vreun fel sau altul deviază de la purul adevăr, dumneata și Terra Prime puteți să vă așteptați în secunda următoare să primiți vizita unui grup de avocați foarte nervoși.

– Bine, spuse Wolff. Ți-ai spus punctul de vedere.

Marshall nu răspunse. Se uită la Conti, apoi la Wolff și iar la Conti. Își dădu seama atunci că inima îi bătea să iasă din piept și gâfâia de nervi.

Wolff continuă să se uite la el.

– Acum, dacă nu mai e nimic altceva și dacă nu vă deranjează, am să vă rog să plecați.

Marshall își întoarse iar privirea către Conti. Regizorul catadicsi, în cele din urmă, să se uite la el și îi făcu un semn din cap aproape imperceptibil. Nu era clar dacă auzise măcar un singur cuvânt din cele spuse acolo.

– Nu aveți de gând să le spuneți? întrebă Ekberg foarte încet.

Marshall se uită la ea. Producătorul de teren se uita în schimb la Conti și la Wolff, afișând pe chip o expresie bolnavă.

– Ce să ne spuneți? întrebă Marshall

Wolff se încruntă, făcându-i semn să tacă.

– Nu poți să ții secret chestia asta, spuse Ekberg, de data asta mai hotărâtă, mai sigură pe ea. Dacă nu le spui tu, le spun eu.

– Ce să ne spuneți? întrebă Marshall din nou.

Urmă un scurt moment de liniște. Apoi Ekberg se întoarse către el.

– Josh Peters. Unul dintre asistenții noștri... asistentul editorului principal. A fost găsit acum zece minute lângă gardul de securitate. Mort.

Marshall rămase șocat.

– Înghețat?

– Sfâșiat în bucăți, spuse Conti, care în sfârșit își regăsi vocea.

Infirmeria bazei Fear, o rețea debusolantă și sufocant de înghesuită de camere mici și cenușii era localizată în inima zonei militare a aripii de sud. Marshall mai fusese acolo doar o singură dată, pentru un bandaj și un vaccin antitetanos, după ce se rănisese la mână într-un carenaj ruginit. Ca mai toată baza, infirmeria arăta ca un decor dintr-un film vechi. Fișe vechi de vaccinare și postere care avertizau împotriva micozei piciorului era prinse pe pereți în piuneze. Câteva sticle de betadină și peroxid de hidrogen fuseseră depozitate în grabă în dulapuri cu geamuri de sticlă, așezate lângă pahare vechi de laborator, semifosilizate, pline cu iod și alcool pentru frecții. Și, peste toate, un aer ponosit care plana asupra aparaturii și mobilei aproape ca o manta de praf.

Marshall privi în jur. Spațiul, și așa strâmt care fusese cândva folosit pe post de birou și sală de așteptare, era acum plin de oameni – Wolff, Conti, Ekberg, Gonzalez și subcaporalul cu părul ca morcovul, pe nume Phillips –, făcându-l să pară și mai înghesuit. Sully își făcuse, în sfârșit, apariția – plecase, după spusele lui, să studieze niște fișe meteo undeva într-un laborator izolat –, aducând cu el și informația nefericită că viscolul nu avea să se domolească în următoarele patruzeci și opt de ore. Stătea într-unul dintre colțurile îndepărtate ale încăperii, iar chipul lui roșu ca racul trăda o stare de mare agitație. Nimeni, se părea, nu voia să se uite pe ușa deschisă, în camera

care dădea spre sud. Spațiul de dincolo de acea ușă, cândva o sală de consultație, fusese transformat acum în morgă.

Sergentul Gonzalez îl interoga pe nefericitul asistent de producție care descoperise cadavrul: un băiețandru greoi, puțin peste douăzeci de ani, cu un cioc rar. Marshall nu știa altceva despre el decât că îl chema Neiman.

– Ai mai văzut pe cineva în zonă? îl întreabă Gonzalez.

Neiman scutură din cap. Avea o expresie șocată, cu ochii sticloși, de parcă ar fi fost lovit cu o bătă în moalele capului.

– Ce făceai afară?

Urmă o tăcere prelungă.

– Era tura mea.

– Tură pentru ce?

– Trebuia să căutăm felina dispărută.

Gonzalez își dădu ochii peste cap și se întoarse furios către Wolff.

– Chestia asta se întâmplă și acum?

Wolff scutură din cap.

– Bun așa, pentru că altfel ți-aș fi ordonat să întrerupi orice căutări. Dacă nu ți-ai fi trimis oamenii să caute cai verzi pe pereți, Peters n-ar fi fost mort.

– Nu ai de unde să știi asta, replică Wolff.

– Cum să nu? Peters n-ar fi avut ce căuta afară. N-ar fi dat nas în nas cu un urs polar.

– E o presupunere de-a dumitale, spuse Wolff.

Gonzalez se holbă la el cu furie.

– Dumneata presupui, continuă Wolff, că a fost un urs polar. E posibil ca omul acesta să fi fost omorât cu premeditare.

Gonzalez pufni dezgustat și – refuzând să-i răspundă la provocare – își întoarse atenția spre Neiman.

– Ai auzit ceva? Ai văzut ceva, poate?

Neiman scutură din cap.

– Nimic. Numai sânge. Sânge peste tot.

Arăta de parcă urma să i se facă rău.

– Bine. Ajunge pentru moment.

– Cine a transportat cadavrul aici, îl întrebă Marshall pe Gonzalez.

– Eu. Împreună cu Fluke, unul dintre soldați.

– Unde e Fluke?

– În cabina lui. Nu se simte foarte bine momentan, spuse sergentul și făcu un semn din cap către Phillips. Ce-ar fi să-l însoțești pe Neiman înapoi în cabina lui?

Ekberg făcu un pas înainte.

– Merg și eu cu tine.

– Nu vorbi cu ceilalți despre asta, o avertiză Wolff. Nu e încă momentul.

Ekberg îi aruncă o privire.

– Trebuie s-o fac.

– Nu faci decât să stârnești inutil neliniște în rândul oamenilor, spuse Wolff.

– Ce va stârni într-adevăr neliniște vor fi bârfa și zvonurile, replică ea. Și se împrăstie deja.

– Are dreptate, spuse Gonzalez. Cel mai bine e să vorbim cu oamenii și să le spunem ce s-a întâmplat.

Wolff îi privi pe fiecare în parte.

– Foarte bine, atunci. Dar nu vreau să se afle până la capăt de gravitatea rănilor provocate.

– Și avertizează-i pe toți să stea în bază, să nu se ducă pe afară, adăugă Gonzalez.

Ekberg ieși, urmată de Neiman și Phillips. Uitându-se în urma ei, Marshall își dădu seama că ceva se schimbase în ceea ce o privea. Până acum, fusese cât se poate de respectuoasă față de Conti și Wolff. Dar, în momentul în care s-a aflat de moartea lui Peters, ceva în atitudinea ei părea diferit. Nu numai că se

pusese de-a curmezișul în fața șefilor săi, insistând să fie informați cercetătorii despre moartea asistentului, dar acum le sfida ordinele direct, fără ocolișuri.

Își dădu seama, dintr-odată, că Wolff se uita fix la el.

– Ce e? întrebă el.

– Dacă tot ești aici, nu ai de gând să faci o examinare?

– O examinare?

– Ești biolog, nu?

Marshall ezită.

– Paleoecolog.

– Destul de aproape. Până se potolește furtuna și putem să aducem un avion aici, vom ține cadavrul la rece. Dar, înainte de asta, de ce nu-l examinezi dumneata, să ne spui și nouă concluziile dumitale?

– Nu sunt medic legist. Și nu am o diplomă de absolvire a unei școli medicale. Ar trebui să-l aduceți pe Faraday aici – măcar el chiar e biolog.

Wolff deveni agitat.

– Nu vreau o autopsie. Vreau ca dumneata să examinezi rănila și să ne spui o părere.

– O părere cu privire la ce? interveni Sully, vorbind pentru prima dată.

– Vreau să-mi spui dacă rănila puteau sau nu să fie cauzate de un om.

Gonzalez se încruntă, iritat.

– Ce pierdere de vreme. Știm bine că un urs polar a făcut asta.

– Ba nu știm nimic. Oricum, Peters a fost un angajat al Terra Prime – noi decidem în privința lui, spuse Wolff, apoi se uită cu atenție la Marshall. Suntem prinși aici, continuă el – cel puțin câteva zile de acum înainte. Dacă există un sociopat printre noi, nu crezi că ar trebui să știm, pentru siguranța noastră?

Marshall privi spre ușa deschisă. Nu voia defel să intre în camera aceea și să fie pus față în față cu ce se afla acolo. Dar era conștient, în același timp, de cele patru perechi de ochi ațintiți asupra lui. Dădu din cap fără tragere de inimă.

– OK, de acord.

Wolff îl conduse în camera de examinare. Înăuntru găsi un scaun simplu din lemn, o chiuvetă, o băncuță pe care erau depozitate prosoape, două truse medicale militare portabile și câteva dulapuri pline cu medicamente vechi și noi. O masă de consultație domina încăperea; era perfect orizontală, iar pe ea era o siluetă acoperită de un cearșaf. Cearșaful era îmbibat de sânge, iar în jurul siluetei erau așezate prosoape făcute sul, ca niște saci de nisip de-a lungul unui dig, pentru a împiedica sângele să se scurgă pe jos.

Marshall înghiți cu greu. Disecase în tinerețe, la cursurile de biologie, câteva cadavre. Dar acele cadavre erau perfect curățate: drenate de sânge, spălate, anonime, părând mai curând sintetice decât umane. Josh Peters nu intra în niciuna dintre categoriile de mai sus.

Aruncă o privire către ceilalți care stăteau în jurul mesei. Wolff avea o expresie neutră foarte studiată. Gonzalez se uita insistent la cearșaful însângerat, strângând din dinți. Sully arăta din ce în ce mai neliniștit. Iar Conti când se uita la cearșaf, când își ferea privirea, când se uita iar, cu o expresie ciudată pe față, un amestec bizar de agitație, nerăbdare și dorința de a vedea un cadavru adevărat.

– Am nevoie de două găleți și un burete, spuse Marshall.

Gonzalez dispăru într-o debara și se întoarse cu două ligheane albe din plastic. Marshall puse unul pe podea, lângă masă, și îl umplu pe celălalt pe jumătate cu apă de la chiuvetă. Un halat prăfuit de laborator era agățat într-un cuier de pe ușă și Marshall îl puse pe el. Deschise una dintre trusele medicale

portabile, scoase o pereche de mănuși din latex și le trase pe amândouă pe mâini. Apoi se întoarse către Sully.

– Gerry? spuse el.

Sully nu-i răspunse. Se uita la prosopul făcut sul și pus sub capul acoperit de cearșaf al lui Peters. Era atât de îmbibat, încât sângele începuse să se scurgă picătură cu picătură pe pardoseală.

– Gerry, repetă Marshall, ceva mai tare.

Sully tresări și se uită la el.

– Te deranjează dacă iei niște notițe?

– Poftim? Oh. Nu, deloc.

Și Sully băgă mâna în buzunar, căutând un pix și o bucată de hârtie.

Marshall trase adânc aer în piept. Apoi luă prosoapele de lângă cadavru și le lăsă să cadă în lighean. Se auzi un zgomot dezgustător de umed în momentul în care se lovira de plastic. Oftă din nou, trăgând adânc aer în piept. Apoi, apucând de colțurile cearșafului, îl dezlipi ușor de pe cadavru.

Un geamăt colectiv, involuntar se desprinsese de pe buzele participanților. Marshall auzi icnetul ridicându-se din propriul gât-lej. Singura persoană care nu scoase niciun sunet fu Gonzalez, care, în schimb, scrâșnea viguros din dinți.

Era chiar mai rău decât își închipuise. Peters arăta de parcă ar fi trecut prin mașina de tocat carne. Hainele erau fâșii și aproape întreaga suprafață a trupului era acoperită de tăieturi, niște linii drepte, subțiri, ca de lamă, care brăzdau pielea palidă. De-a lungul pieptului era sfâșiată o rană imensă, verticală, prin care ieșeau coastele rupte ca niște arcuri stricate. Capetele lor erau dezgolite, curățate de carne, ca și cum ar fi trecut prin mâinile unui măcelar. Rana se deschidea tot mai mult spre regiunea abdominală, expunând funiile roșii și cenușii ale măruntaielor. Însă, mai înspăimântătoare chiar decât rana de pe trup, era cea de la cap, un atac care, practic, îi sfâșiasse întregul

chip, făcându-l de nerecunoscut: un craniu distrus, sfărâmat, atârânăd flacid, în bucăți, expunând creierul, materia cenușie scurgându-i-se în ce mai rămăsese din cavitățile sinusoidale.

Marshall își întoarse capul și clipi de câteva ori. Apoi luă câteva prosoape curate de pe bancă și le făcu sul, punându-le iar în jurul trupului pentru a împiedica ce mai rămăsese din sânge să se scurgă din sutele de tăieturi. Scoase din trusa medicală un cateter metalic. Apoi își îndreptă atenția către Peters.

– Trupul pare a fi complex exsangvinat, spuse el. Pe toată suprafața corpului prezintă excoriații, la care se adaugă numeroase, poate chiar sute de răni înguste, cu marginile nestriate. Nu pot să explic cum au fost făcute aceste răni mici. Cel puțin două dintre celelalte, cele mari, ar fi putut fi fatale, fiecare în parte. Prima dintre ele a fracturat și a expus – să vedem – de la a opta până la a douăsprezecea coastă de pe partea stângă, penetrând pleura și cauzând o hemoragie masivă, apoi se continuă în zona abdominală unde pătrunde în cavitatea peritoneală. În interiorul leziunii există indicații de vătămare a ventriculelor cardiace. Cea de-a doua rană principală nu are nevoie de prea multă descriere. Vătămare masivă a întregii regiuni a gâtului și capului, de la vena jugulară internă din partea dreaptă până la creierul mare și lobul parietal, apoi lobul frontal, de-a lungul ambelor laturi ale fisurii longitudinale. Apoi, rotula și alte oase ale genunchiului stâng sunt sfărâmate, iar artera femurală este sfârtecată.

Marshall se opri o clipă.

– Hainele sunt sfâșiate în aceleași zone care corespund și rănilor corporale. Ca să știm mai mult, va trebui să așteptăm analizele toxicologice și legale de specialitate, spuse el și se îndepărtă de cadavru.

Pentru un moment, nimeni nu vorbi. Apoi Gonzalez își drese vocea.

- E exact cum am zis. Un urs polar. Acum, putem să-l aco-
perim și să-l punem în camera frigorifică?
- Rănile ar putea să fie provocate de un om, spuse Wolff.
Vocea îi era joasă, dar calmă și hotărâtă.
- Ești nebun, sări Gonzalez. Uită-te la rănille astea!
- Se știe că oamenii care consumă anumite droguri ilegale
au intrat în astfel de transe, devenind feroce, cuprinși de o furie
criminală. Aceste răni ar putea fi provocate cu instrumentele
necesare – armele necesare. Se întoarse spre Marshall: Am
dreptate sau nu?

Marshall aruncă o privire către cadavru.

- Rana de pe piept e de aproximativ zece centimetri lățime,
cu o adâncime totală de aproape opt centimetri. Presiunea
necesară pentru a provoca o astfel de rană trebuie să fi fost
masivă, necesitând o forță extraordinară.
- Cum ar fi cea a unui urs polar, interveni Gonzalez.
- Sincer, m-aș mira ca un urs polar să provoace astfel de
răni, replică Marshall.
- Un criminal ar putea s-o facă, insistă Wolff. Dacă are
destul timp să aplice suficiente lovituri.
- Atunci ce zici de asta? întrebă Marshall care, cu ajutorul
cateterului, ridică piciorul stâng de la genunchi. Laba picio-
rului se balansa lejer – prea lejer – și atârna, formând un unghi
ciudat. Aproape că e desprins de picior, în așa hal a fost muș-
cat. Se ține numai în câteva tendoane.
- Mușcăături simulate, replică Wolff. Create pentru a stârni
panică și frică.
- Cu ce scop? întrebă Sully.
- Pentru a-i ține pe curioși departe de locul unde a fost
ascunsă felina.

Marshall oftă.

– Deci, dumneata vrei să ne spui că cine a furat felina e dispus să ucidă – să ucidă în cel mai violent și sălbatic mod imaginabil – ca să-și apere trofeul?

– A fost dispus să vină până aici, să pretindă că e unul dintre noi, comentă Wolff. A fost dispus să petreacă timp și să cheltuiască bani, să-și asume un risc teribil. De ce nu?

Marshall se uită lung la el.

– Eu nu văd de ce refuzi să accepți o explicație mult mai rațională și mai simplă: acest om s-a rătăcit, a nimerit în calea unui urs polar și, drept urmare, a fost ucis. Urșii polari pot fi feroce, sunt cunoscuți pentru felul în care omoară oameni. De ce nu poți să crezi chestia asta?

Ochii lui Wolff străluciră în lumina artificială foarte puternică.

– Doctore Marshall, dumneata vorbești de explicații simple, raționale. Eu, unul, nu pot să accept că un urs polar a făcut asta, dintr-un motiv foarte simplu și foarte rațional: dacă nu există niciun hoț – dacă un urs polar l-a omorât – atunci unde e felina... și de ce lipsește?

Pe tot parcursul întâlnirii de la infirmerie, Conti rămăsese tăcut, preferând să-și țină comentariile și observațiile pentru el. Când grupul se destrămă, Conti rămase în urmă o clipă, privind-i pe Gonzalez și pe soldatul acela, Phillips, cum înveleau cu grijă cadavrul, pregătindu-l să-l pună în congelator. Din sporovăiala soldaților, aflate că, pentru a izola cadavrul de restul personalului, va fi folosită o cameră frigorifică pentru carne, situată undeva în aripa de sud. Se îndrepta acum spre zona centrală a bazei, mergând agale, căzut pe gânduri.

Când ajunse în holul central al bazei, îi văzu pe Fortnum și pe Toussaint apropiindu-se.

– Emilio, spuse Fortnum. Am auzit că voiai să ne vezi.

Înainte să le răspundă, Conti se uită repede de jur împrejur. Holul era pustiu, iar cabina de pază, momentan neocupată. Conti însă își coborî vocea ca să se asigure că nu e auzit.

– Am o treabă pentru voi, le spuse el. Am nevoie de niște cadre mai speciale.

Cei doi încuviințară.

– Considerați aceste mici proiecte un secret. Vor fi niște segmente surpriză, pe care am de gând să le inserez pentru un plus de efect. Nu mai luați și pe alții cu voi. Și nu trebuie să mai știe nimeni – nici Kari, nici Wolff.

Regizorii de imagine se uitară unul la celălalt, apoi dădură din nou din cap, ceva mai încet de data asta.

– Ați auzit veștile?

– Care vești? întrebă Fortnum.

– Josh Peters a murit.

– Josh? întrebă cei doi la unison.

– Cum? întrebă Toussaint.

– Cercetătorii cred că a fost un urs polar – s-a întâmplat afară. Wolff crede că autorul e cel care a furat felina.

– Dumnezeu! izbucni Fortnum.

Se făcuse alb la față.

– Da. Și noi trebuie să profităm de situație acum, cât mai putem.

Cei doi se uitară la el, lipsiți complet de expresie.

– Kari bântuie acum prin bază, răspândind vestea morții lui Josh, spuse Conti, apoi se întoarse spre Fortnum. Allan, trebuie s-o găsești. Vreau să prinzi cadre cu reacțiile echipei. Cu cât mai excesive, cu atât mai bine. Dar să fii subtil și să încerci să nu-i dai de înțeles lui Kari ce încerci tu să surprinzi pe film. Dacă nu reușești să prinzi imaginile pe care le vrei, așteaptă până când Kari pleacă și apoi adăugă și mai multe amănunte la ceea ce a spus ea în timp ce camera rulează. Vreau să văd frica în stare pură. Lacrimi de isterie ar fi cel mai bine.

Fortnum, palid la față, se încruntă, din ce în ce mai nedumerit.

– Vorbești despre propria echipă acum, îți dai seama, nu? Vrei să-ți filmezi propria echipă!

– Evident. Sunt singurii de pe aici care încă nu știu despre moartea lui Peters, spuse Conti, făcând un semn cu mâna, nerăbdător. Trebuie să te grăbești, pentru că Ekberg este deja pornită să-și joace rolul de mesager al morții.

Fortnum deschise gura să spună ceva, să obiecteze iar, poate. Însă o închise la loc și – uitându-se din nou la Conti – porni în direcția dormitoarelor personalului de filmare.

Conti se uită în urma lui. Când regizorul de imagine dispăru din peisaj, se întoarse către Toussaint.

– Pentru tine am o misiune și mai importantă. Cadavrul este, în momentul de față, la infirmerie. Este în aripa de sud, îți schițez eu o hartă. Au de gând să-l pună într-o cameră frigorifică, dar i-am auzit că, mai întâi, trebuie să repare aparatura; camera nu va fi pregătită să congeleze până mâine. Asta e ocazia noastră.

– Ocazia? repetă Toussaint, oarecum nesigur.

– Nu pricepi? Odată trupul în congelator, va fi încuiat. Conti încercă să-și controleze nerăbdarea și frustrarea aproape maniacale, sentimente care începuseră să crească în el încă din momentul în care auzise prima dată că felina dispăruse. Situația stă în felul următor, spuse el. Wolff nu vrea să filmăm cadavrul lui Peters.

– Normal.

Vocea lui Toussaint suna detașată, îndepărtată.

– Dar trebuie, trebuie s-o facem. Situația asta este fluidă: se schimbă constant. Documentarul trebuie să se schimbe odată cu ea. Conti îl apucă pe cameraman de mânecă. Viețile noastre, spuse el, reputația noastră sunt în pericol, înțelegi? Cărțile pe care le-am primit sunt foarte proaste. Felina era sufletul, esența show-ului nostru – iar acum a dispărut. Însă ceva complet nou începe să se întâmple. Ceea ce diminează începuse să semene a enigmă televizată a sfârșit prin a fi un thriller. Înțelegi? Dacă îl facem cum trebuie, ar putea fi mai mare decât *Întoarcerea Marelui Tigru*. Cu publicitatea care s-a făcut deja pe marginea documentarului, avem audiența asigurată. Putem să le dăm ceva ce nu le-a mai dat nimeni până la noi: un documentar cu un subiect stabilit se metamorfozează, dintr-odată, în ceva complet diferit. O dramă despre o crimă care se petrece în timp real, printre membrii echipei de filmare a documentarului.

Toussaint clipi, fără replică.

– Dar nu poți să ai un thriller despre o crimă anume fără să ai imagini cu cadavrul. Și aici apari tu. Vreau să aștepți până după cină. Atunci deja lucrurile se vor fi liniștit cât de cât. Eu mă voi asigura că soldații rămân ocupați cu altceva – nu va fi nimeni prin preajmă. Nu va dura mult. Gândește-te la chestia asta ca la o misiune de recunoaștere: intri, filmezi câteva cadre, ieși. Nu-ți bate capul cu lumina sau cu încadrarea sau cu mai știu eu ce. Filmul în sine e important. Filmează continuu, că după aceea iau eu filmul și îl rezolv în DataCine, când ne întoarcem în New York. OK?

Toussaint dădu din cap încet.

– Bravo. Și... ascultă – nu spune nimănui niciun cuvânt. Nici măcar lui Fortnum. Va fi secretul nostru – până la montajul final, când vom auzi aplauzele directorilor de la Terra Prime. Ai înțeles?

– Am înțeles, spuse Toussaint cu o voce foarte scăzută.

Conti îi făcu un semn scurt din cap.

– Acum, pregătește-ți aparatul. Eu îți fac harta.

Cele câteva camere erau mici și austere precum chiliile unor călugări. Mai rămăseseră doar scheletele metalice ale paturilor de campanie suprapuse și câteva vestiare mohorâte. Și totuși, când se uită împrejur, Logan fu convins că acestea fuseseră dormitoare cercetătorilor.

Localizarea lor se dovedise o provocare: nivelul C era ticsit de atât de multe lucruri depozitate, încât îi era greu să-și dea seama ce e, de fapt, zonă de locuit, și ce e depozit. Numai că erau exact opt paturi, aranjate în așa fel încât sugerau că avea în față un dormitor real, și nu doar o debara cu multe paturi și saltele. În camera centrală erau patru paturi suprapuse. Într-una din camerele alăturate, fără îndoială camera șefului de echipă – un singur pat de campanie. Alte două paturi într-o încăpere din partea opusă. Ultimul pat era înghesuit într-un spațiu minuscul din apropierea băii, nu cu mult mai mare decât un dulap.

Logan aprinse toate luminile disponibile. Apoi, cu mâinile la spate, se plimbă încet prin șirul de camere, uitându-se în jur, aruncând câte o privire prin dulapurile goale, ispitind în tăcere fantomele celor de mult dispăruți să îi șoptească secretele lor. Sperase să găsească ceva aici: niște instrumente, poate, sau echipamente, fotografii, tipărituri. Dar era clar că dormitoare fuseseră cercetate în amănunt acum mulți ani și fiecare element de interes îndepărtat cu grijă și – dacă se urmărea

procedura standard în astfel de probleme ultrasecrete – incinerate imediat. Două umerase atârnavu trist într-un dulap de haine; pe podea, un nasture, cu o trenă de ațe, ca un zmeu răătăcit. Un tub de pastă de dinți stătea pe polița de metal, deasupra chiuvelei, schimonosit și uscat de vreme. După toate aparențele, spațiul acesta nu avea foarte multe de oferit.

Logan se întoarse în camera centrală. Locuise și el cândva într-un spațiu asemănător, în urmă cu mai mulți ani, când lucra într-un sit arheologic, lângă Masada. Armata israeliană împrumutase echipei de cercetători și istorici câteva barăci în care să se cazeze. Logan clătină din cap, amintindu-și ariditatea și izolarea de acolo. Se simțise atunci, își amintea, de parcă ar fi fost la milioane de kilometri de restul lumii. Exact așa cum se simțea și acum.

Se așează ușor pe arcurile unuia dintre paturi, cel care îi era cel mai la îndemână. Goale sau nu, camerele conțineau urme ale existenței lor. Mințile oamenilor de știință erau în permanență ocupate. Țineau jurnale. Aveau idei și observații pe care le rețineau, mai ales cei care erau departe de lumea civilizată, departe de telefoane și asistenții de cercetare. Sigur aveau notițe pe care le-au scris undeva, chestii la care să revină mai târziu, în liniștea și confortul propriilor laboratoare: idei de experimente, teorii pentru articolele de cercetare. Soția lui îl necăjise de vreo câteva ori în privința asta, numindu-l un șobolan conceptual. „Unii oameni, spunea ea, adună prosoape, felicitări, prăjitore vechi. Tu aduni teorii.“ Acești cercetători nu putea fi altfel.

Cu excepția unui singur lucru. Ei – și teoriile lor – n-au mai ieșit niciodată de aici.

Se ridică de pe pat și privi în jur la cele patru paturi de campanie. Cei mai prietenoși dintre ei, cei care socializau cel mai ușor, dormeau în camera asta, jucau poker sau bridge. Merse

încet prin celelalte două camere, oprindu-se, în cele din urmă, în compartimentul înghesuit. Acest spațiu strâmt, cavernos, întunecat fusese, foarte probabil, cel mai puțin râvnit. Și totuși, el l-ar fi ales pe acesta: era intim, liniștit, locul ideal pentru a-ți pune gândurile în ordine.

Sau să scrii în jurnal.

Stând acolo, în picioare – în acea tăcere acută și pregnantă – un fior neașteptat, dar ciudat de plăcut, îi străbătu întregul corp. Dintr-odată, se simți mai viu ca niciodată. „Chiar dacă nu voi reuși în ce mi-am propus aici, gândi el, chiar dacă toată vânătoarea asta de potcoave de cai morți se dovedește a fi un mare eșec, momentul acesta face ca totul să merite orice efort.“ Era ceva ce nu putea defini, dar care făcea ca vânătoarea în sine să fie ceva glorios: aici, în această cameră, trei etaje mai jos de stratul de gheață, încercând să pună cap la cap chinurile acestor oameni care au trăit acum cincizeci de ani; să se pună în locul lor și, poate – doar poate –, să găsească mina de aur.

Cămara era de-a dreptul goală, cu excepția cadrului de pat fără saltea. Se puse rapid în genunchi și se uită dedesubt. Nimic. Trase dulapul metalic de lângă perete, complet gol și el, și se uită în spatele lui, sub el, apoi îl împinse la locul lui. În spatele camerei era un dulap de haine, scund, încât abia încăpea. Ridică bara de metal pentru umerase și se uită în găurile în care se fixa, apoi o puse la loc.

Imediat sub linia tavanului era o teșitură care mergea de-a lungul pereților, de la un capăt la altul al camerei. Se urcă pe pat, în vârful picioarelor și trase o linie cu degetul de-a lungul teșiturii, negăsind altceva decât praf. Se dădu jos, uitându-se iar de jur împrejur: la pereții goi, la tavanul cu singurul lui bec.

„Dacă aș fi fost eu cel care să fi locuit aici, dacă aș fi ținut un jurnal cu informații secrete, informații obținute de mine – și așa aș fi făcut, cu siguranță –, unde l-aș fi ascuns?“

Trase cadrul de pat de lângă perete. Suprafața de metal de după pat era goală, ca orice altceva din cameră, cu excepția unei prize montate foarte aproape de podea. Oftând încet, trase patul la loc.

Apoi se opri o clipă. Trase patul din nou de lângă perete, îngenunche lângă perete, scoase din buzunar o unealtă multifuncțională și o lanternă, deșurubă plăcuța de la priză din perete și aprinse lanternă să vadă ce era înăuntru. Ceea ce văzu, îl surprinse. Conectorii electrici erau desprinși și ieșeau împreună cu plăcuța de protecție. În spate nu era decât o gaură dreptunghiulară și întunecată. Apoi, uitându-se cu mai multă atenție, văzu că, în jurul cutiutei comutatorului străvechi, era înfășurat un strat gros din bandă de cauciuc. Un capăt al benzii de cauciuc dispărea în întuneric, adânc în perete. Apucând cu grijă un capăt al benzii, desfășurând-o de pe comutator și trăgând înspre el, Logan își dădu seama că era petrecută printr-o gaură făcută într-un carnet de notițe, îngălbenit de vreme, mototolit și acoperit de mucegai.

Cu atenția cu care ar fi ținut un ou Fabergé, Logan desfăcu nodul benzii de cauciuc, șterse praful de pe carnet și deschise la prima pagină. Era acoperită cu un scris de mână, dezordonat și neclar.

Zâmbi ușor în sinea lui.

„Karen, draga mea, șopti el, aș vrea să mă poți vedea acum.“

Dar nu-i veni niciun răspuns de dincolo de mormânt – iar Logan știu că nici n-avea cum.

Coridoarele aripii de sud erau prost luminate, iar umbrele brăzdau pereții mohorâți din metal. Era 6 seara și baza Fear era învăluită într-o tăcere absolută. Ken Toussaint mergea pe coridorul central de pe nivelul A, cu o cameră digitală portabilă într-o mână și cu harta desenată de Conti în viteză, în cealaltă. Nu văzuse niciunul dintre restrânsele detașamente de soldați – Conti îi promisese că îi va ține ocupați în timpul mesei –, dar, oricum, aproape că mergea în vârful picioarelor. Era ceva în acea liniște atât de densă care îl făcea să se simtă agitat, nelalocul lui.

Era cea mai ciudată și mai neplăcută filmare din viața lui. Fusesse trimis în niște locuri în fundul lumii greu de descris; fusesse mâncat de viu de țăntarii din Cambodgia, îi intrase praf și nisip prin fiecare orificiu posibil și imposibil în Ciad, alungase cu bobârnace scorpionii de pe echipamentul lui în Paraguay. Dar asta era deja prea mult. La dracu'n praznic, pe acoperișul lumii, la sute de kilometri depărtare de orice ar fi putut semăna a civilizație, amenințat de furtuni de gheață și urși polari, captiv într-o bază militară împrăștiată. Și nu era numai asta, dar se părea că înghițise tot rahatul în van.

Ajuns la intersecție, se opri, consultă harta și făcu dreapta.

Și asta nu era partea cea mai nasoală, își continuă el șirul gândurilor. Ceea ce fusesse până acum doar enervant devenise dintr-odată mortal.

Ce căuta el aici, în cele din urmă, furișându-se în felul ăsta? Când Conti îi dăduse indicațiile lui prețioase, fusese șocat de vestea morții lui Peters, pe care încă nu reușise s-o proceseze până la capăt. În momentul respectiv încă nu pricepuse implicațiile a ceea ce-i cerea Conti. Dar acum, mergând pe acest coridor unde nu se auzea niciun zgomot, începea să priceapă. Totul i se clarificase în cap și încă într-un mare fel. Dar acum era prea târziu să mai obiecteze.

Mai fusese în aripa asta o singură dată, ieri, căutând, fără nicio tragere de inimă, carcasa dispărută. Părea să fie plină de aparatură tehnică învechită, cel puțin judecând după literele vechi gravate pe ușile pe lângă care trecuse. Dintr-un impuls, se opri la o ușă pe care scria **REȚEA CONVERTIZOR – BACKUP I**. Puse mâna pe clanță și apăsă. Încuiată. Merse mai departe.

Ce voia Conti părea aproape canibalic: niște cadre de un senzaționalism gratuit ale unui membru al propriei echipe de filmare, care acum era mort și nu putea să se opună. Era o încălcare gravă a intimității. Ce va spune familia lui Josh?

Pe de altă parte, își spuse în timp ce mergea mai departe, editorii televiziunii nu sunt tâmpiți, așa că vor face, cu siguranță, în așa fel încât să dea pe post chestii cu stil, nu imagini șocante. Și Conti știa ce face – trebuia să țină minte chestia asta. Conti poate că era un cineast genial, dar era și un tip cu picioarele pe pământ în același timp. Dacă exista vreo metodă prin care să transforme dezastrul ăsta într-un film și s-o facă într-un mod absolut memorabil, atunci Conti o va găsi. Toussaint își aduse aminte că și el avea o reputație de apărat, nu numai Conti.

Becurile fluorescente erau din ce în ce mai rare acum, iar intersecția dinaintea lui era învăluită în umbre care se împleteau nefiresc. Și mai era ceva la care să se gândească: până la urmă, aceasta era o misiune unică în adevăratul sens al cuvântului.

Numai el și Conti știau despre ea. Avea toate șansele să devină perla coroanei lui, un element al portofoliului său artistic. Pe parcursul întregii faze de producție nu făcuse decât munca de mână a doua, filmând cadre de umplutură, scene de importanță secundară. Fusesse întotdeauna în umbra lui Fortnum. Acum avea șansa să schimbe asta. Va avea grijă să adauge comentarii audio la filmare: dacă le va plăcea celor din televiziune, s-ar putea să-i crească și mai mult cota.

Ajungând în intersecție, scoase capacul pe de obiectiv, dădu drumul la camera de filmat, setă frecvența de imagine, aprinse lampa pentru lumină suplimentară, reglă sistemul de focalizare, verifică gradul de expunere și balanța la alb, conectă cablul microfonului la bateria de la brâu. Trebuia să filmeze cadrele șnur: să intre în infirmerie, apoi să treacă în camera de examinare, un unghi de 360° asupra întregului trup, zoom pentru câteva prim-planuri, poate chiar să tragă la o parte pentru câteva secunde cearșaful în care era înfășurat Peters. Asta ar trebui să fie tot. Ar trebui să intre și să iasă în nouăzeci de secunde, cu filmul pus bine la păstrare pe hard- discul camerei de luat vederi. Exact cum a zis Conti: intri, filmezi, ieși.

Intră în intersecția coridoarelor. Iat-o: a două ușă pe stânga. Îndesând harta în buzunar, își potrivește vizorul optic, reglă obiectivul. Lumina reflectorului încorporat în camera video se legăna pe coridoarele întunecate odată cu mișcarea umărului lui, ținând asupra ușii infirmeriei. Ușa era închisă.

Dintr-odată îl lovi un gând foarte neplăcut. Dar dacă era încuiată? Conti nu era tocmai într-o stare bună de spirit, încât să accepte altceva decât a cerut.

Se apropie repede de ușă, privind prin lentilă în timp ce mergea. O apăsare scurtă pe clanța ușii îi calmă nervii zdruncinați: camera era descuiată. Întinse o mână înăuntru, căutând întrerupătorul. Îl găsi, aprinse lumina și își retrase mâna.

Luându-și ochiul de pe vizor, se uită în stânga și în dreapta, pe coridor, cu mișcările bruște și vinovate ale cuiva care era pus pe fapte nu tocmai ortodoxe. Însă nu era nimeni în jur; nu se vedea nimic. Nu simțea nimic, cu excepția părului din cap care se ridicase dureros. Și un țiuit ascuțit, prelung în urechi care însemna, probabil, că așteptase prea mult să-și ia medicamentul pentru inimă.

OK, a venit vremea să înceapă acțiunea. Își dresе vocea încet, puse din nou ochiul în vizor, apăsă butonul de înregistrare și deschise ușa larg.

– Acum voi intra în infirmerie, spuse el în microfon.

Odată ajuns înăuntru, se mișcă repede, atent să țină camera fixă în timp o roti, surprinzând panorama spațiului foarte strâmt. Inima îi bătea mai tare decât și-ar fi dorit, iar mișcările lui erau prea bruște și prea tensionate. Se blestemă singur că nu își adusese Steadicamul, apoi se răzgândi: se prea poate ca o abordare de amator să fie exact ce trebuia pentru filmarea asta. Ar putea să adauge niște filtre digitale mai târziu, în laborator, să imprime filmului un aspect neclar, cu purici, ca și cum ar fi fost făcut cu o cameră ieftină, să imite cadrele furate de amatori în momente dramatice...

Reflectorul găsi ușa de la camera de la examinare. Conti îi spusese că acolo avea să fie cadavrul lui Peters.

– Cadavrul se află în camera alăturată, șopti el în microfon. După ușa biroului.

Își simți respirația accelerându-i-se, fiind în concordanță cu ritmul inimii sale. Nouăzeci de secunde. Nimic mai mult. Intri și ieși.

Făcu doi, trei pași înainte, măturând cu camera dintr-o parte în cealaltă, atent să nu se împiedice de ceva. Ușa părea un hău întunecat, perforat doar de conul de lumină galbenă care venea de la reflectorul camerei de luat vederi. Din nou, își pipăi

drumul pe lângă cel mai apropiat perete după un întrerupător, din nou aprinse unul dintre becurile străvechi ale bazei.

Lumina se aprinse și, dintr-odată, imaginea prin vizorul optic se făcu toată de un alb foarte puternic. Greșeală cretină – ar fi trebuit să aprindă lumina înainte să intre, să-i dea timp camerei să compenseze. În timp ce albul saturat începu să se disipeze cât de cât și contururile încăperii începură să-și revendice existența, reuși, în sfârșit, să vadă masa de consultație din centru. Trupul neînsuflețit era acolo, înfășurat strâns într-o folie de plastic. Dedesubt, șiroaie subțiri de sânge curgeau prin pliurile foliei, ca niște dungi roșii pe o acadea.

Respirând din ce în ce mai repede, reuși să ia un cadru panoramic al încăperii, apoi manevră camera să surprindă contururile mesei, învârtind obiectivul roată împrejur, apoi de-a lungul cadavrului în giulgiul lui de plastic. Era bine, prinsese niște cadre foarte bune. Instinctele lui Conti fuseseră foarte corecte. Aveau să editeze conținutul în așa fel încât să iasă numai cadrele de care aveau nevoie, să adauge câteva cadre de trecere, să lase imaginația telespectatorului să umple golurile. Printre găfâieli reuși să și râdă, uitând, în agitația lui, să continue comentariul audio. Stai să vezi când o să vadă Fortnum toate astea...

Și atunci l-a auzit. Deși *auzit* nu era tocmai cuvântul pe care îl căuta – era mai mult o schimbare bruscă în presiunea atmosferică, o senzație dureroasă de încărcătură, de apăsare puternică pe cavitatea toracică și, în special, de presiune crescândă în canalele adânci ale urechilor și sinusurilor lui. Ceva în apropiere, ceva ce instinctul îi dicta că e periculos îi atrase instant atenția lui Toussaint. Se trase brusc departe de vizor și – cu certitudinea atavică a milioane de ani de vânătoare – își îndreptă brusc privirea asupra ușii întunecate din partea opusă a camerei de examinare.

Ceva stătea la pândă acolo. Ceva foarte flămând.

Respirația îi era din ce în ce mai rapidă, guri mari de aer care, cumva, nu mai erau suficiente pentru a-i umple plămânii. Camera rula în continuare, dar el nu mai băga de seamă. Mîntea lui lucra frenetic, încercând să-i spună că e nebunie curată, că era doar un atac de panică și nimic mai mult, că era complet normal, date fiind circumstanțele...

De ce mama naibii era atît de îngrijorat dintr-odată? Nu văzuse nimic, nu auzise nimic, mai nimic. Și totuși, ceva în întunericul acela perfect al ușii din fața lui, din capătul celălalt al încăperii îi făcuse simțurile să tragă semnalul de alarmă.

Făcu un pas înapoi, răsucind camera înnebunit în toate părțile, astfel că fasciculul de lumină străpungea întunericul, măturînd pereții și tavanul. Dădu înapoi până când se izbi puternic cu spatele de cadavrul de pe masă, care opuse rezistență, din cauza stadiului de *rigor mortis* în care ajunsese și îl forță pe cameraman să facă iar pași înainte.

„Întoarce-te, pur și simplu, își spuse în sinea lui. Ai filmat ce ai avut de filmat. Întoarce-te și ieși dracu' de aici“.

Se întoarse pe călcâie, pregătindu-se s-o ia la sănătoasa.

Și totuși, nu putea să fugă nicăieri. În sinea lui știa că, dacă nu se uita acum, nu va mai îndrăzni să se uite niciodată. Și mai era ceva – ceva și mai adânc în ființa lui – care îi spunea că, dacă instinctele lui nu se înșelau, n-avea să conteze dacă o lua la sănătoasa sau nu.

Ridicînd camera, punînd-o pe umăr, potrivit vizorul la ochi și rulînd din nou panoramic, Toussaint se întoarse și – foarte încet – îndreptă raza de lumină spre întunericul din fața lui.

Și, dintr-odată, privi chipul infernului.

– Am primit mesajul tău, spuse Marshall, intrând în laboratorul lui Faraday și închizând ușa după el. Ai găsit ceva?

Faraday ridică privirea spre el, apoi spre Chen, apoi iar spre Marshall. Ochii biologului erau mari cât cepele și agitați în spatele ramelor groase și grele. Dar faptul în sine nu-l tulbură pe Marshall – Faraday arăta nervos și agitat și în zilele lui cele mai bune.

– E mai curând o succesiune interesantă de fapte decât o teorie propriu-zisă, răspunse Faraday. Stătea – părea că aproape se ascundea – în spatele unei colecții impresionante de eprubete și instrumentar de laborator.

– Nu e nicio problemă.

– Nu pot încă să coroborez faptele. Mă rog, nu pot cu ce am la dispoziție aici.

Marshall își încrucișă brațele.

– Dacă îți ții gura în fața comisiei de evaluare a universității, mi-o țin și eu, glumi Marshall.

– Eu te-am avertizat deja că Sully o să...

Marshall oftă, exasperat.

– Spune-mi și gata.

Faraday ezită încă o clipă.

– OK, spuse el, apoi își dresă vocea și își îndreptă cravata pătată de supă, pe care insista s-o poarte sub halat. Cred că înțeleg. Adică partea cu dezghețul din containerul securizat.

Marshall aștepta.

– Ți-am spus că am fost sus, pe munte, să luăm probe din gheața din peșteră. Ei bine, le-am făcut o radiografie prin difracție și le-am examinat. Și sunt foarte neobișnuite.

– Neobișnuite, cum?

– Structura cristalină nu e cea care trebuie. Adică nu e cea normală pentru o gheață care se formează normal.

Marshall se rezemă de o masă.

– Zi mai departe.

– Știi că sunt mai multe tipuri de gheață, nu? Adică, alte varietăți decât cea pe care o punem noi în limonadă și pe care o cioplim de pe parbriz iarna. Și încep să le enumere pe degete: există gheața-II, gheața-III, IV, V, VI, VII și așa mai departe, până la gheața-XIV – fiecare cu structura ei cristalină, fiecare cu proprietățile ei fizice.

– Îmi aduc aminte ceva despre asta de la cursul meu de fizică de la facultate. E nevoie de o presiune extraordinară și de temperaturi extreme pentru a avea loc solidificarea.

– Exact. Doar că lucrul cu adevărat neobișnuit la aceste tipuri de gheață e că, odată formate, pot să rămână în formă solidă la temperaturi mult mai ridicate față de cea de îngheț, spuse Faraday și îi întinse lui Marshall o hârtie prin pădurea de eprubete dinaintea lui. Uită-te la asta. E diagrama structurii pentru gheața-VII. Uită-te la structura ei celulară. La o presiune suficientă, această varietatea de gheață rămâne în formă solidă chiar și la două sute de grade Celsius.

Marshall fluieră impresionat.

– Atât de cald? Ar fi fost numai bună gheața asta în seif ieri.

– Numai că uite care e chestia, continuă Faraday. Am citit un articol luna trecută în revista *Nature*, în care se descria un alt tip de gheață care ar fi putut exista teoretic: gheața-XV. Gheața care are exact proprietățile fizice opuse.

– Adică... Marshall se opri. Vrei să spui că există gheață care se topește la temperaturi mai mici de 0°C?

Faraday încuviință.

– Cuvântul de ordine aici e „teoretic“, adăugă Chen.

– Și structura cristalină neobișnuită a gheții topite din peșteră se potrivește cu cea a gheții-XV?

– Nu am cum să fiu sigur, spuse Faraday. Dar este foarte posibil.

Marshall se trase de lângă masa de laborator și începu să se plimbe de colo-colo.

– Deci există posibilitatea – doar posibilitatea – ca gheața să se fi topit de una singură.

– Peste noapte a crescut treptat temperatura, spuse Faraday. Practic, cu toată nebunia căutării bestiei dispărute, nu s-a oprit nimeni să se întrebe care este temperatura în seif. Să verifice dacă, într-adevăr, înăuntru temperatura era sub zero.

– Corect, spuse Marshall, oprindu-se în loc. Nimeni n-ar fi considerat că e nevoie să facă așa ceva. Au lăsat ușa deschisă și au pornit căutările.

– Permițând temperaturii dinăuntru să revină repede la valoarea mediului ambiant, spuse Chen.

– Deci, până la urmă, s-ar putea să nu avem de-a face cu un sabotor, spuse Marshall. Procesul de dezgheț se desfășura conform programului. Gheața însăși e infractorul.

Faraday dădu iar din cap afirmativ.

– Cum s-a putut forma această gheață neobișnuită? întrebă Marshall.

– Ei, aici e buba, spuse Chen.

Pentru o clipă, nimeni nu mai spuse nimic.

– E o speculație interesantă, spuse Marshall. Dar, chiar dacă aveți dreptate și n-a fost niciun hoț, niciun sabotor, întrebarea rămâne totuși aceeași: Ce s-a întâmplat cu felina?

Nici nu puse bine întrebarea, că văzu expresia nervoasă de pe chipul lui Faraday adâncindu-se și mai mult.

– Nu-mi spune, zise Marshall. Lasă-mă să ghicesc. A ieșit singură.

– Doar ai văzut fotografiile cu podeaua containerului. Urmele acelea erau făcute de ceva care voia să iasă, nu să intre. Și nici nu erau urme de fierăstrău.

– E adevărat. Nu arătau ca niște zimți de fierăstrău. Dar nu arătau nici a gheare de mâță. Erau mult prea puternice ca să... Marshall se opri dintr-odată. Stai puțin. E o teorie foarte deșteaptă, asta cu topirea gheții la temperaturi sub zero grade Celsius. Dar există o problemă enormă. Pentru ca pisica să iasă din gheața care mai rămăsese, ca să iasă din container, sfâșiind totul cu ghearele, trebuie să fi fost vie. Dar e moartă de mii de ani.

– Tocmai asta e problema pe care o discutam data trecută când ai fost aici, spuse Faraday. Am un răspuns și pentru asta – iarăși, e un răspuns pur teoretic.

Marshall se uită la el.

– În celulele animalului ar fi trebuit să se formeze cristale de gheață în timpul procesului de îngheț. O chestie care i-ar fi fost fatală.

– Poate. Dar poate că nu. La o conferință de biologie evoluționistă din Berkley, de anul trecut, am asistat la o prelegere despre mamutul Beresovka.

– N-am auzit de el.

– Era un mamut lănos, găsit în Siberia, în primii ani ai secolului XX. Înghețat bocnă, cu fragmente de piciorul-cocoșului între dinți.

– Și?

– Păi, întrebarea e: cum a putut un mamut să înghețe atât de repede într-un loc suficient de cald încât să înflorească piciorul-cocoșului?

Dintr-odată, Marshall înțelese.

– Un curent de aer rece vertical și descendent. Cauzat de un strat de inversiune.

Faraday încuviință.

– Aer arctic hiperrece.

– Înțeleg unde bați. Când a înghețat mamutul tău, trebuie să fi fost vară, ceea ce explică piciorul-cocoșului. Dar aici – în miezul iernii... Marshall se opri.

Nimeni nu mai spuse nimic. Apoi Chen interveni.

– Congelare rapidă.

– Congelare totală, adăugă Faraday.

– Și cu cât a înghețat mai repede – dacă, să zicem, avem de-a face cu vânturi de mare altitudine –, cu atât mai mici trebuie să fi fost cristalele care s-au format la nivel celular. Dacă s-a întâmplat suficient de rapid, creatura a fost înghețată de vie. Teoretic e posibil. Marshall îi privi pe amândoi cu interes. Credeți că acest proces de congelare totală ar putea fi inversat?

Faraday clipi mirat.

– Cum adică inversat?

– Dacă a apărut dintr-odată un curent super înghețat în miezul verii – nu se poate să se fi întâmplat același lucru și acum, să fi avut parte de un curent supercald în miezul iernii?

– În teorie, da, spuse Faraday.

– Dar dacă totuși fenomenul a fost, în realitate, inversat? Dacă am avut parte de un aer remarcabil de cald? Îți aduci aminte ce aer tropical am simțit în noaptea dinaintea transmisiei în direct a documentarului?

Faraday dădu din nou din cap.

– Trebuie să fi fost aproape de zero, spuse Marshall care începuse să se plimbe din nou. Congelatorul containerului trebuie să fi intrat în funcțiune în momentul acela – dar dacă vorbim într-adevăr de gheața-XV a ta, oricum nu ar fi contat.

Tot ar fi fost suficient de aproape de zero grade încât să provoace un proces de dezghețare masivă. Ezită o clipă, apoi: Când ați fost să luați probele de gheață din peșteră, gheața din jurul excavației dădea vreun semn de dezgheț?

– Nu.

– Dar acolo sus, aproape de ghețar, e mai rece... Ezită din nou, scuturând din cap. Nu știu, Wright. E o teorie genială – dar pare destul de greu de imaginat.

Faraday ridică din nou diagrama.

– Structura cristalină nu minte, spuse el. Am făcut noi înșine radiografia gheții.

În laborator se instalează o liniște de un moment. Marshall se uită pe diagramă, apoi o puse calm pe masă.

– Dacă ai dreptate în privința procesului reversibil, spuse Faraday, dacă se adevărește chestia cu aerul cald, atunci s-ar mai putea explica și altceva.

– Ce anume, întrebă Marshall.

– Ce-am văzut pe cer în noaptea aceea.

– Vrei să spui aurora aceea bizară? Crezi că a fost un efect secundar?

– Un efect secundar, răspunse Faraday. Sau un agent causal. Sau, poate, un semn prevestitor.

Încă un moment de tăcere. Faraday se gândi la cuvintele șamanului, la avertizarea lui: „Mânia lor mânjește văzduhul cu sânge. Cerurile urlă de durere“.

– Și cu sângele cum rămâne? întrebă el. Cel pe care l-ai găsit pe așchiile de lemn din podeaua containerului?

– Am fost prea preocupați cu analiza gheții care să ne mai gândim și la asta.

Altă tăcere.

– OK, ați avut treabă, spuse Marshall după un moment. Totuși, ne rămân două întrebări: dacă această formă neobișnuită

de gheață are nevoie de o presiune foarte mare sau de temperaturi extreme, atunci cum de s-au format aici de la bun început?

Faraday își scoase ochelarii, îi șterse cu cravata de la gât și îi puse la loc pe nas.

– Nu știu, spuse el.

Cei trei rămaseră uitându-se unul la celălalt pentru o vreme.

– Ai spus că sunt *două* întrebări, interveni Chen.

– Da, dacă speculațiile voastre sunt corecte și creatura este încă în viață, rătăcind în libertate, unde este acum?

Întrebarea rămase în aer. În laborator deja domnea liniștea totală.

Pe măsură ce vestea morții lui Peters se răspândea prin baza Fear, oamenii – aproape fără să-și dea seama – începură să-și părăsească dormitoarele și să se adune în spațiile ample de la nivelul B, căutând consolare în compania celorlalți. Stăteau în jurul meselor în cantina ofițerilor, vorbeau șoptit, împărtășeau anecdote pline de afecțiune despre Peters: chestii nebunești pe care le-ar fi spus sau făcut, greșeli tehnice stupide pe care le-ar fi făcut într-un moment sau altul. Alții se adunaseră în Centrul de Operațiuni, bând cafea stătută, speculând în privința momentului în care viscolul se va fi oprit, jurându-și mohorâți să adune o ceată de hăitași și să iasă afară în căutarea ursului polar care-l eviscerase pe asistentul de producție. Atmosfera tristă nu făcea decât să exacerbeze senzația de izolare, de captivitate în marele deșert de gheață, izolați de confortul liniștitor al civilizației. Seara devenea noapte și conversațiile începeau să lânzezească, însă grupurile rămâneau pe loc, acolo unde se aflau, fără chef să se întoarcă în paturile lor de campanie și la tăcerea neliniștitoare a propriilor gânduri.

Ashleigh Davis nu împărtășea defel aceste sentimente. Stătea nefericită la o masă din cantina ofițerilor, ținându-și capul elegant coafat între mâini și privind fix la ceasul de pe perete, închis în cușca lui de metal. Era în iad. Asta era clar. Mai rău decât în iad. Locul ăsta era împruțit rău. Mâncarea era necomestibilă, scârboasă. Era la un milion de kilometri de cel

mai apropiat centru de înfrumusețare. Nu reușeai, gândi ea, să găsești o cană decentă de espresso cu infuzie de bergamotă nici dacă viața ta ar fi depins de asta. Și ce era cel mai rău, era o închisoare. Până nu se termina furtuna, era prinsă aici, nu putea să facă altceva decât să stea și, odată cu ea, și cariera ei glorioasă. Nu avea cum să scape de aici decât dacă o lua pe jos. Și dacă mai avea mult de stat aici, gândi ea morocănoasă, probabil că nu va avea încotro și exact asta va face: va pleca pe jos, prin zăpadă și întuneric, ca tipul ăla din expediția antarctică a lui Scott... fusese naratorul unui documentar pe tema asta, dar nu reușea să-și adune energia necesară să-și aducă aminte numele nefericitului ăluia.

Și timpul pur și simplu se târa, nu trecea! După-amiaza asta durase o veșnicie. Țipase la echipa ei de machiaj să-i facă un tratament cosmetic, manichiură și pedichiură, își coafase părul, o chinuise pe fata de la costume până o lăsase epuizată moartă, încercând o ținută, apoi alta, apoi alta și tot așa, până se hotărâse ce să poarte la cină. Cină! Cuvântul era prea bun pentru ce era de fapt. „Lături“ era mai potrivit, poate chiar „zoaie“. Iar compania în care mânca, care oricum nu fusese cine știe ce în zilele bune, azi era de-a dreptul cadaverică. Și asta numai pentru că idiotul ăla de Peters fusese suficient de cretin încât să iasă în calea unui urs, și acum toată lumea se purta de parcă ar fi fost sfârșitul lumii. Uitaseră că aveau o vedetă printre ei. Era patetic, de-a dreptul patetic; talentul ei era pur și simplu irosit printre indivizii ăștia.

Oftă plină de nervi, scoase o țigară din poșeta ei Hermès și o aprinse cu un pocnet iritat al brichetei ei din platină.

– Nu ai voie să fumezi în bază, Ashleigh, auzi vocea lui Conti, venind de nicăieri. Regulament militar.

Davis pufni exasperată, smulse țigara din gură, se uită la ea, apoi o puse la loc, trase cu sete, adânc, apoi o stinse, strivind-o de un castron cu o tapioca aproape înghețată. Scoțând fum

pe nas, se uită peste masă la producător. Își petrecuse cea mai bună parte din ultima oră încercând să-l implore, să-l șantajeze sau să-l amenințe pe Conti să îi aducă un avion de urgență să o ia din locul ăsta oribil și s-o ducă înapoi în New York – însă degeaba. Era imposibil, îi spusese; toate zborurile, publice sau private, erau suspendate pe o perioadă nedeterminată. Nimic din ceea ce îi spusese nu-l mișcase în vreun fel. Ba, mai mult, aproape că nici n-o băgase în seamă, păruse preocupat cu altceva. Se lăsă bosumflată în scaun. Până și Emilio o trata ca și cum n-ar fi contat deloc. Incredibil!

Își împinse scaunul în spate și se ridică în picioare.

– Mă duc înapoi în rulota mea, îl anunță ea. Ți mulțumesc pentru o seară încântătoare.

Conti – care își coborâse deja privirea înapoi pe notițele la care lucra de zor – își ridică iar privirea către ea.

– Dacă dai peste Ken Toussaint, spuse el, te rog să-l trimiți la mine. Am să fiu aici, iar dacă nu, la mine în cameră.

Davis își aruncă haina pe umeri, fără să catadicsească să-i răspundă. Brianna, asistenta ei personală, își luă și ea haina și se ridică de la masă. Nu scosese un cuvânt pe durata cinei, știind foarte bine că nu trebuie să vorbească atunci când Davis este într-o pasă proastă.

– Ești sigură că vrei să te întorci la rulotă? o întrebă Conti. Aș putea să cer să ți se pregătească o cameră aici.

– O cameră? Adică să împart baia, să-mi fac bivuacul pe un pat de campanie? Emilio, iubitul, sper că glumești. Și îi întoarse spatele, ieșind disprețuitoare, măturând grațios aerul cu blana ei de hermină.

– Dar... încercă el să protesteze.

În mersul ei rapid spre ușă, își dădu seama că ceva se apropia de ea. Era camionagiul care îi tractase rulota pe platoul de filmare. Îi aruncă o privire în trecere. Nu era urât; avea corpul bronzat și athletic al unui surfer. Dar cămașa aceea hawaiiană

era cumplită și de un prost gust incredibil. Mesteca de zor, ca o rumeșătoare, o gumă enormă.

– Doamnă, spuse el, zâmbindu-i și salutând-o din cap pe Brianna. Nu cred că am fost prezentați cum se cuvine.

„Nu am fost prezentată cum se cuvine nici șoferului meu“, gândi ea, încruntându-se.

– Eu mi-s Carradine, în cazul în care n-ai auzit până-acu'. Și eu mă îndrept spre cabina mea, așa că pot să vă conduc, doamnelor – asta, dacă n-aveți nimic împotriva, evident.

Davis îi aruncă o privire asistentei, ca și cum ar fi întrebat-o „Chiar nu mă scutește nimeni de nicio neplăcere de felul ăsta?“

– Știi, spuse camionagiul, în drum spre scara principală, am tot sperat să vorbesc cu dumneata, domnișoară Davis. Când am auzit că rulota pe care o transportam era a dumitale, mi-am dat seama că aș putea chiar să profit de ocazie și să stau de vorbă cu cineva de rangul dumitale... știi, era ca un soi de accident fericit, din cele despre care mai citesc uneori în cărți sau articole. Ca Orson Welles care s-a întâlnit cu William Randolph Hearst.

Davis se uită la el.

– William Randolph Hearst?

– Am greșit? Oricum, sper că nu te deranjează dacă îți răpesc un minut din timpul dumitale.

„Deja mi-ai răpit destul“, gândi Davis.

– Vezi dumneata, eu nu sunt doar un camionagiu. Știi, sezonul e destul de scurt – patru luni; în mod normal nu vin aici atât de devreme, gheața lacului nu este suficient de groasă încă – așa că am timp berechet pentru alte lucruri. Ah, nu e ca și cum aș fi ocupat tot timpul – viața e destul de lentă în Cape Coral. Totuși, am fost destul de ocupat cu o chestiune anume.

Părea să aștepte ca ea să întrebe ce anume. Davis urcă scările într-o tăcere îndărătnică.

– Sunt scenarist, spuse el.

Ea îi aruncă o privire, incapabilă să-și ascundă surpriza.

– Adică vreau să spun că am lucrat la un scenariu. Vezi dumneata, eu ascult audio book-uri când conduc – mă ajută să nu mă mai gândesc mereu la gheața de sub roți – și am cam început să ascult din ce în ce mai mult piesele lui Shakespeare. Mai mult tragediile, cu sânge și lupte și toate alea. Preferata mea e *Macbeth*. Și asta e scenariul la care lucrez: versiunea mea de *Macbeth*. Numai că nu e povestea unui rege, e povestea unui camionagiu pe drumurile arctice.

Davis traversă repede foaierul de la intrare, încercând să se îndepărteze de Carradine. Bărbatul alergă în urma ei, să țină pasul.

– Practic, e un soi de rege al camionagiilor. Numai că, știi, mai e un camionagiu care e gelos pe el și pe faima lui în rândul celorlalți. Și are și o fată pe care o dorește. Îi sabotează regelui camionul, îi distruge ruta, gheața, înțelegi cum zic eu?

Trecură prin zona de tranzit și pășiră afară. Dintr-odată, vântul și gheața îi pălmui cu o mână invizibilă, de gigant. Luminile exterioare abia pătrundeau prin vârtejul de zăpadă și era greu să vezi ceva la mai mult de doi, trei metri în față. Davis ezită, amintindu-și că ursul polar care îl omorâse pe Peters era chiar dincolo de gardul bazei.

Văzând-o că ezită, Carradine zâmbi.

– Nu-ți face griji, spuse el, ridicându-și cămașa și scoțând la iveală un revolver uriaș vârât în cureaua de la pantaloni. Nu plec nicăieri la drum fără el.

Davis făcu o grimasă de dispreț, își înfășură haina în jurul trupului și o lăsa pe Brianna să meargă înainte, ca un soi de stavilă în fața vântului.

Înaintau încet pe platforma din fața bazei militare, cu barăcile și rulotele Quonset din jurul lor mai degrabă niște spectre

în zăpada care roia peste tot. Davis își ținu capul jos, pășind atent printre râurile de cabluri electrice și de transmisie de date întinse înșelător pe sub straturile albe. Carradine mergea lângă ea, insensibil la frig. Nici măcar nu se deranjase să-și pună o *parka* dintr-unul dintre vestiarele din camera de aclimatizare.

– Cum spuneam, regele cade prin pojghița de gheață. Și celălalt camionagiu devine rege în locul lui.

– Bine, bine, mormăi Davis, înfundat. „Doamne, nu mai am decât vreo câțiva pași până la rulotă“, gândi ea.

– Oricum, e o poveste grozavă, teribil de violentă. Unghiul din care e privită povestea, perspectiva camionagiului – fantastic. Am o copie a scenariului în cabina camionului. Mă întrebam, cu legăturile pe care le ai dumneata în industrie, dacă n-ai putea să arunci o privire și, poate, să mă recomanzi...

Se opri din vorbit atât de abrupt, încât Davis se uită să vadă de ce. Apoi le auzi și ea: niște bufnituri înfundate, ca niște bătăi puternice, deliberate, care veneau din întunericul dinaintea lor.

– Ce e asta? întrebă Davis, cu răsuflarea tăiată. Se uită la Brianna care-i întoarse nervoasă privirea.

– Nu știu, spuse Carradine. Poate vreo bucată de utilaj care s-a desprins de undeva.

Bătăile se auziră din nou.

– E exact ca în scena aceea cu paznicul din *Macbeth*! exclamă Carradine. Bătaia la poartă și apoi moartea lui Duncan! Am și eu asta în scenariul meu, când noul rege al camionagiilor se întoarce în Yellowknife și-l aude pe fiul fostului rege bătând la ușă...

Poc. Bătăile continuă.

Carradine râse.

– „Iar bați! cită el, îl scoli pe Duncan. O, de-ai face-o!“¹

¹ *Macbeth*, actul II, scena 2, de W. Shakespeare, trad. Ion Vineanu, *Opere complete*, vol. IX, Editura de Stat pentru Literatură și Artă

Poc.

Davis făcu încă un pas înainte, apoi ezită.

– Nu-mi place chestia asta.

– Nu e nimic. Hai să ne uităm, să vedem.

Înaintară câțiva pași, acum mai încet, croindu-și drum prin valul de zăpadă. Vântul șoptea a jale printre cazemate, mușcând nemilos din picioarele goale ale lui Davis și încercând să-i desprindă tivul hainei de blană. Se împiedică de niște cabluri, se clătină o clipă, apoi se îndreaptă la loc.

Poc.

– Vine din spatele rulotei dumitale, spuse Carradine.

– Păi, du-te și leagă ce-o fi acolo. Nu se va opri de la sine în nebunia asta de furtună.

Acum întreaga rulotă le apăru în câmpul vizual, un monolit cenușiu în volbura întunecată a furtunii, cu motorul pornit și torcând ușor. Carradine le conduse în spate, cămașa fluturându-i în spate ca un steag. Acolo, între umbrele care creșteau între rulotă și gardul perimetral, era și mai întuneric. Davis se cutremură și își trecu limba peste buzele uscate.

Poc.

Și, dintr-odată, iată-l, drept înaintea lor: un trup, atârând cu capul în jos de un suport pentru unul dintre paravanele de pânză ale uneia dintre ferestre. Era fără haină de iarnă și cu restul îmbrăcăminții atârând în franjuri peste tot. Brațele se întindeau fără viață în jos, spre pământ. Capul, la același nivel cu al lor, era acoperit cu zăpadă într-atât încât era de nerecunoscut și se lovea încet de carcasa de metal a rulotei, după bunul-plac al vântului.

Poc.

Brianna țipă și făcu un pas înapoi.

– E mort! urlă Davis.

Camionagiul se duse repede lângă cadavrul care atârna înaintea lor și dădu la o parte zăpada care i se adunase pe chip.

– Oh, Dumnezeuule, țipă Davis. E Toussaint!

Carradine se întinse să desprindă trupul din cârligul de care atârna. În timp ce-l dădea jos, ochii lui Toussaint se deschiseră brusc. Se uită la fiecare în parte, neînțelegând ce i se întâmplă. Apoi, dintr-odată, deschise gura și începu să urle.

Brianna căzu grămadă la pământ, leșinată, iar capul i se izbi puternic de peretele de metal al rulotei.

Atârnând acolo, Toussaint începu să urle din nou – un urlet aspru, de jale.

– Se joacă cu noi! urlă el. Și când nu mai are chef să se joace – ucide. O să ne omoare pe toți!

Mulțimea din Centrul de Operațiuni deveni din ce în ce mai numeroasă. Ultima dată când mai fusese atât de numeroasă, gândi Marshall înnegurat, a fost când Wolff declarase stare de urgență și adunase pe toată lumea după ce descoperise că seiful era gol. La acea întâlnire starea generală fusese aceea de șoc, panică, neîncredere. De data asta, asupra tuturor plana frica. Era un sentiment atât de puternic, încât Marshall aproape că putea să-i simtă gustul metalic.

Intră în încăpere și fu imediat flancat de Wolff și Ekberg.

– Cum e Toussaint? întrebă Wolff.

– E pe jumătate înghețat, are o gleznă ruptă și niște tăieturi destul de adânci pe mâini și pe picioare. Dar va supraviețui. Aiurează – a trebuit să-i dăm niște sedative puternice pe care le-am găsit printre proviziile militare. Gonzalez l-a imobilizat momentan – chiar și cu tranchilizantele pe care i le-am administrat, am avut ceva de furcă cu el.

– Aiurează? repetă Wolff. Despre ce?

– E destul de incoerent. Zice că a fost atacat în infirmerie, lovit de mai multe ori și apoi târât afară.

– Cine ar putea face așa ceva? întrebă Ekberg, cu răsuflarea întretăiată.

– După spusele lui Toussaint, nu e „cineva“, răspunse Marshall. E „ceva“.

Wolff se încruntă.

– Asta e nebunie curată.

– Ceva l-a atârnat de o grindă ca pe o halcă de vită. Cârligul ăla era la cel puțin trei metri înălțime.

– Un urs polar n-ar fi putut face așa ceva, zise Wolff. Și nici nu ar fi intrat și ieșit din bază cu asemenea indiferență, fără să se teamă de nimic. E clar că omul delirează. Și, oricum, ce căuta în infirmerie?

– Se pare că încerca să tragă pe ascuns niște cadre cu cadavrul lui Peters.

Wolff se holbă la el. Apoi se făcu negru la față.

– Și a reușit?

– Greu de zis. Era o cameră de luat vederi în infirmerie – Gonzalez și-a trimis oamenii acolo și verifică în momentul ăsta. Însă era distrusă, iar înregistrarea video, compromisă. Numai sunetul a mai rămas și se aude Toussaint care mormăie întruna „nu, nu, nu“.

– A descris chestia care l-a atacat? întrebă Ekberg.

– Nu în detaliu, spuse Marshall, apoi se opri, încercând să-și amintească torentul de bâlbâieli care ieșiseră din gura lui Toussaint în timp ce încercau să-l stabilizeze. A zis că era imensă – mare cât un camion.

Wolff părea neîncrezător.

– Zicea că avea mai mulți dinți decât ai putea număra. Nu dinți mari, dar ascuțiți ca lamele de ras. Zicea că erau răsuciți.

Expresia de scepticism de pe fața lui Wolff se adânci.

– Nu e prea probabil, nu-i așa?

– Nu știu. Niște dinți ascuțiți ca lamele de ras ar putea să explice semnele de pe trupul lui Peters. Marshall se opri o clipă, apoi: Și ochii. Pomenea neîncetat despre niște ochi.

Ekberg se cutremură.

– Zicea că i-a cântat, adăugă Marshall.

– Cred că am auzit destul, i-o tăie Wolff și îi întoarse spatele.

– Mai e ceva! strigă Marshall după el.

Reprezentantul televiziunii se opri, dar nu se întoarse cu fața spre el.

– Trupul lui Peters a dispărut.

Marshall și Ekberg se uitară după Wolff, care părăsi încăperea fără un cuvânt. Rămaseră o vreme în picioare, fără să scoată un cuvânt. Oamenii șușoteau neliniștiți, cu capetele apropiate unele de altele. Discutau în surdină, aproape șoptit. Davis, dimpotrivă, țipa exasperant, plângând și lamentându-se isteric, ceea ce, în fond, a și contribuit la răspândirea veștii. Stătea într-un colț de cameră, cerând vehement protecție militară personală.

Ekberg făcu un semn din cap în direcția lui Carradine, care stătea și el într-un colț, de unul singur, bând cacao fierbinte dintr-un pahar de carton.

– S-a oferit să scoată pe toată lumea de aici.

– Vrei să spui să-i ducă înapoi în Yellowknife?

– Oriunde. Numai să-i scoată de aici. Zice că ar putea să-i bage pe toți în rulota lui Ashleigh.

– Poate că nu e o idee chiar așa de rea – dacă se gândește la o rută sigură și nu se apucă de slalomuri printre nămeți.

– Wolff i-a interzis. A zis că e prea periculos.

– Mda, numai că statul aici începe să devină din ce în ce mai periculos. Marshall se uită la ea curios. Tu ai pleca? Dacă i s-ar da voie lui Carradine.

– Depinde ce vrea să facă Emilio.

– Nu-i datorezi nimic. În plus, acum știu ce crezi cu adevărat despre el.

– Ce cred cu adevărat despre el?

– Păi, n-ai făcut din asta un mare secret azi-dimineață.

Ekberg zâmbi trist.

– Nu neg că e un ticălos. Cei mai mulți dintre regizorii cu care am lucrat sunt așa. Ai nevoie de un orgoliu imens dacă vrei să-ți pui amprenta personală pe ceva atât de mare și de complex precum un documentar de prime-time. În plus, eu nu am venit pentru Conti – am venit pentru spectacolul în sine. Așa e în industria asta. Eu sunt producător de teren. Rămân până la gongul final.

Marshall zâmbi la rîndul lui.

– Ești o femeie curajoasă.

– Nu chiar. Însă sunt foarte ambițioasă.

Marshall simți că era cineva lângă el. Uitându-se peste umăr, îl văzu pe Jeremy Logan privindu-i cu interes. „O fi el savant, gândi Marshall, dar nu e ca niciunul dintre profesorii pe care îi știu eu.“

– Îmi pare rău că vă întrerup, spuse Logan. Speram să pot sta puțin de vorbă cu doctorul Marshall.

– Desigur. Trebuie să mă duc să văd ce pot face pentru oamenii noștri. Vorbim mai târziu, Evan.

Și plecă.

Marshall se întoarse spre Logan.

– Ce s-a întâmplat?

– Multe s-au întâmplat, din câte se pare. Hai să găsim un loc mai retras. Putem vorbi acolo, spuse el și se îndreptă spre ieșire.

Laboratorul lui Marshall era la câteva uși de Centrul de Operațiuni, însă tot li se păru o eternitate până ajunseră acolo. Marshall se tot gândea la trupul sfâșiat, devastat al lui Peters, la delirul lui Toussaint, la nebunia din ochii lui. Era singurul lucru pe care-l putea face să nu se uite permanent peste umăr.

Ajuns în laborator, luă tastatura MIDI de pe singurul scaun disponibil, îi făcu semn lui Logan să se așeze și închise ușa prudent în urma lui. Apoi se așeză și el la masa de laborator.

– E destul de ferit pentru tine? întrebă el.

Logan privi în jur.

– E OK. Se opri o clipă, apoi: Am auzit ce s-a întâmplat. Cum se simte lumea?

– Așa și așa. Le e frică rău. Am văzut vreo câțiva care nu mai au mult și clachează. Una dintre fetele de la machiaj a făcut o criză de isterie și a trebuit sedată. Dacă furtuna asta nu trece în curând... spuse el și clătină din cap. Oamenii nu mai știu ce să creadă, nu știu ce se întâmplă – și cred că asta e chestia cea mai rea dintre toate.

– Vreau să știu ce credeți voi. Adică voi, cercetătorii. Am sentimentul că ați descoperit ceva – și trebuie să știu ce anume.

Marshall îl privi gânditor un moment.

– Am să-ți spun ce cred. Nu cred că un om l-a sfâșiat pe Peters și nu cred că un urs polar l-ar fi putut atârna pe Toussaint în halul ăla, cu capul în jos.

Logan puse un picior peste celălalt.

– Asta nu-ți lasă foarte multe opțiuni, nu?

Marshall ezită. Logan, își aduse el aminte, îi împărtășise deja secretele lui, îi spusese de ce venise, îi povestise ce soartă nefericită avusese acea echipă de cercetători.

– Faraday are o teorie, spuse el după încă un moment de ezitare.

Îi expuse, pe scurt, ceea ce îi spusese Faraday: despre gheața-XV și temperatura foarte joasă de topire, despre posibilitatea ca bestia să fi fost supusă unui proces de criogenare rapidă, despre posibilitatea – una infimă, totuși, o posibilitate – ca felina să nu fi fost ucisă, ci să fi fost până acum într-o formă de somn criogenic.

Logan ascultă cu atenție maximă și Marshall observă că istoricul nu păruse niciun moment sceptic. Când Marshall termină de explicat, Logan se mulțumi doar să dea încet din cap.

– E foarte interesant ce spui, zise el. Totuși, nu răspunde la cea mai mare întrebare.

– Care e aceea?

Logan se lăsă pe spate în scaun.

– Ce este?

– Am discutat și despre asta. Ai auzit de ceva care se cheamă Efectul Callisto?

Logan scutură din cap.

– Este teoria biologică a turbulențelor evoluționiste. Conform acestei teorii, când speciile devin prea confortabile în nișa lor – când, practic, încetează să mai evolueze sau încep să sufoce ecosfera –, apare o nouă creatură, o mașină de ucis, care să mai reducă din populație și să repornească procesul evolutiv. Din punct de vedere ecologic, o armă perfectă.

– Încă o teorie fascinantă. Numai că mi-e greu să-mi imaginez o explozie demografică în locurile astea care să aibă nevoie de triere.

– Nu uita, vorbim de ecosistemele care au existat aici de mii de ani – când creatura a fost criogenată inițial. Și chiar și atunci, dat fiind climatul, probabil că nu era nevoie de o populație chiar așa de numeroasă ca să sufocă un mediu și așa destul de sărac. Dar, în orice caz, teoria vrea să spună că Efectul Callisto este, în general, o aberație evolutivă. Pentru că o astfel de mașină de ucis poate fi mult prea eficientă. În cele din urmă, devine cel mai rău dușman al său. Ucide totul – nelăsând în urmă nimic altceva decât pe sine, fără niciun mijloc de subzistență.

Logan dădu din nou din cap, de data asta mai încet, ca și cum ar fi încercat să ordoneze logic piesele de puzzle pe care le primea.

– „O armă perfectă“, îi zici tu. E interesant că folosești tocmai aceste cuvinte, pentru că și eu am dat peste ele. Vezi tu, în dimineața asta am găsit jurnalul unuia dintre cercetătorii care au rămas aici. L-a ascuns în dormitorul lui.

Și-și bătu buzunarul de la cămașă, zâmbind ușor.

– Azi-dimineată? Și abia acum îmi spui?

– Nu m-am gândit că ar fi trebuit să-ți spun ceva.

Marshall dădu din mână, lăsând-o baltă.

– Adevărul e că am evitat să-ți spun pentru că jurnalul ăsta e la fel de greu de citit ca textele lineare A din Agia Triada¹. E codat.

Marshall se încruntă.

– De ce-ar fi făcut un cercetător chestia asta?

– Fără îndoială s-a gândit că nu e suficient să ascundă notițele, că trebuie să le mai și codifice. Adu-ți aminte că vorbim de anii 1950 – Războiul Rece era foarte la modă atunci. Oamenii luau în serios ideea de securitate, așa că tipa n-a vrut, probabil,

¹ Sit arheologic minoic, vechi din secolul al XV-lea î.Hr. Pe lângă tabletele cu sistemul de scriere linearul A, s-au descoperit și alte vestigii importante. Este situat în Creta, la 4 km vest de Phaistos. (n.red.)

să-și petreacă următorii douăzeci de ani la Leavenworth. Oricum, m-am chinuit toată ziua să descifrez ce-a scris.

– Ești și criptanalist?

Logan zâmbi.

– Mi-e la îndemână în meseria mea să știu să sparg și coduri.

– Și, mă rog, de unde ai învățat asta?

– Am fost, la un moment dat, angajat de, cum să le zic, „serviciile speciale de contraspionaj“. Oricum, până acum nu am înregistrat decât succese limitate – cuvinte, câte o frază ici și colo. Jurnalul e polialfabetic, o variantă a codului Vigenère¹, dar la care a adăugat ceva cam nasol. Cred că l-a combinat cu un cifru legat de o anumită carte, dar, desigur, când au golit dormitoarele, au luat și toate cărțile care erau acolo.

Logan se căută în buzunare și scoase un mic blocnotes – deteriorat, prăfuit și acoperit de mușgai – și îl puse pe masa de laborator, în fața lui Marshall. Îl deschise și scoase din el o foaie de hârtie împăturită.

– Iată ce am reușit să descifrez până în momentul ăsta. Logan despături foaia de hârtie și se uită peste ea. O serie de consemnări sunt de ordin cotidian: menționează mâncarea foarte proastă și spațiile de locuit spartane, dar și condițiile de muncă departe de a fi ideale – am să trec peste ele. De exemplu: „A trebuit să lucrăm foarte repede. Echipamente radar încă nedespachetate peste tot“. Și apoi aici: „Faptul că trebuie să ținem totul secret ne îngreunează viața. Numai Rose a fost pus la curent cu ce se întâmplă“.

– Rose? repetă Marshall.

– El era ofițerul superior care conducea baza Fear la vremea aceea, îți aduci aminte? Logan merse mai departe, coborând privirea în josul paginii. Iată: „A fost înfiorător. Minunat, dar înfiorător în același timp. Chiar este arma perfectă – presupunând că putem să îi controlăm forța extraordinară. Va fi“ – aici

¹ Criptograf francez (1523–1596)

sunt două cuvinte pe care nu am reușit să le descifrez – „provocare“. Spre sfârșit, scrisul devine mai alert, mai agitat. „L-a ucis pe Blaine. Dumnezeuule, a fost groaznic, atâta sânge..“ Și apoi urmează încă un cuvânt pe care n-am reușit să-l înțeleg cum trebuie: „Tuniții au răspunsul“. *Tunit* e clar că e deformat sau ceva; trebuie să mai lucrez la el.

– Nu e deformat. Tuniții sunt băștinașii amerindieni.

Logan ridică repede privirea de pe foaia de hârtie.

– Ești sigur?

– Absolut. Au venit aici să ne vadă imediat după ce am făcut descoperirea din peștera de gheață. Ne-au avertizat cât s-a putut de clar să ne cărăm naibii de aici.

Ochii lui Logan se îngustară.

– N-am auzit niciodată vorbindu-se de tuniți. Cunosc foarte multe triburi din Alaska. Inuiți, aleuți, ahtena, ingalik...

– Ei au dispărut, practic, acum o mie de ani, când au fost cucerți și li s-au luat pământurile, fiind forțați să ia calea sălbăticiei. De-a lungul anilor, cei care au mai rămas fie au murit, fie au fost asimilați de populațiile locale. Mi s-a spus că aici se află singura tabără care a mai rămas.

Logan chicoti.

– Știam eu că nu greșesc venind aici. Tu pricepi ce înseamnă asta, spuse el și pocni cu palma foaia de hârtie. Țasta ar putea fi răspunsul pe care îl căutam.

– Crezi că există vreo legătură între cercetătorii morți și creatura care a atacat baza? Nu se poate. Creatura aceea pe care am descoperit-o noi a fost înghețată – sub un ghețar – timp de mai bine de o mie de ani. Dovezile nu pot fi negate, sunt absolut incontestabile.

– Îmi dau seama de asta. Dar eu nu cred în coincidențe, spuse Logan, apoi se opri o clipă. Există o singură cale prin care putem afla.

Marshall nu-i răspunse nimic o vreme. Apoi dădu încet din cap, afirmativ.

– Iau eu Sno-Catul, spuse el. E singura modalitate prin care putem să facem față viscolului.

– Poți să conduci așa ceva?

– Sigur.

– Știi unde este tabăra tuniților?

– Știu vag cam pe unde ar fi. Nu e departe, poate la vreo cincizeci de kilometri nord.

Logan împături foaia de hârtie la loc, o puse în jurnal și jurnalul înapoi în buzunar.

– Vin și eu.

Marshall clătină din cap.

– Mai bine mă duc singur. Indienii nu sunt deloc de acord cu prezența noastră aici. Sunt suspicioși. Cu cât mergem mai puțin, cu atât mai bine.

– Nu ești în siguranță așa. Dacă pățești ceva, nu va fi nimeni acolo să te ajute.

– Trebuie să fie o stație radio în Sno-Cat. Voi fi atent. Cel puțin, tuniții m-au mai văzut înainte. Pe tine nu te cunosc. Cred că poți să-ți folosești timpul mai bine aici, punându-i la curent pe colegii mei.

– Stăpânirea s-ar putea să nu se uite cu ochi buni dacă îți însușești Sno-Catul.

– Păi de asta nici n-o să le spunem nimic. Voi fi cât de rapid pot. Nici nu cred că va observa cineva că am plecat, date fiind circumstanțele.

Logan se încruntă.

– Îți dai seama, desigur, că este posibil ca indienii să fie vinovați de ceea ce se întâmplă. Chiar tu singur ai spus-o: nu ne vor aici. Ai putea să intri direct într-o capcană.

– E adevărat. Dar dacă pot să arunce măcar și un grăunte de lumină în ce se întâmplă – o lumină cât de mică –, merită riscul.

Logan ridică din umeri.

– Cred că mi-am epuizat obiecțiile.

Marshall se ridică în picioare.

– Bun, atunci hai să mă conduci, spuse el și-i făcu un semn spre ușă.

Conti aproape că răspunse înainte ca Fortnum să bată la ușă:
– Intră.

Regizorul de imagine intră în încăpere și închise încet ușa după el. Conti era în partea opusă a camerei, în zona amenajată pentru proiecție, absorbit de un film care rula pe ecranul lui imens. Imaginea era fragmentată și zgâriată, dar, dincolo de asta, perfect recognoscibilă: zepelinul *Hindenburg* cuprins de flăcări, prăbușindu-se în perimetrul bazei aeriene Lakehurst.

– Ah, Allan, spuse regizorul. Ia loc.

Fortnum străbătu camera și luă loc într-unul dintre fotoliile confortabile din fața ecranului.

– Cum se simte Ken?

Conti își împreună degetele palmelor într-un unghi ascuțit. Privirea îi era fixată spre ecran.

– Sunt sigur că va fi bine.

– Eu nu am auzit asta. Este nebun de legat.

– Temporar. A suferit un șoc teribil. De fapt, despre asta voiam să vorbesc cu tine. Conti își dezlipi privirea de pe buletinul informativ, suficient cât să confere intensitate privirii sale. Tu cum te descurci?

Fortnum crezuse că a fost chemat de Conti pentru a discuta starea lui Toussaint. În schimb, se pare ca directorul voia să vorbească despre afaceri. Își spuse că nu are rost să fie surprins:

cu regizori atât de influenți precum Conti, afacerile erau mereu în prim-plan.

– Am mai mult de jumătate de duzină de secvențe cu reacții decente la moartea lui Peters. Le prelucrez acum.

– Bine, bine. Este un început excelent.

Început? Fortnum credea că erau filmări de umplutură: mai degrabă finalul dezagreabil al unor filmări pentru un documentar despre un documentar, schița unui proiect care s-a terminat într-un mod tragic.

Imaginea ecranului se întunecă treptat. Conti ridică o telecomandă, apăsă un buton și buletinul informativ apăru din nou: *Hindenburg* alunecând grațios spre dană, un imens trabuc de argint deasupra pajiștilor verzi din New Jersey. Dintr-odată, flăcările izbucniră din burta lui. Fâșii de fum pipăiau corpul navei și se ridicau spre cer. Zepelinul încetini; încremeni pentru o clipă odios prelungită; apoi se prăbuși, focul devorându-i învelișul și scoțând la iveală coastele-i înnegrite, una după alta.

– Uită-te la asta, spuse Conti arătând înspre ecran. Cadrul este oribil, imaginea este trunchiată de mișcări stângace. Punerea în scenă este de diletant. Totuși, este una dintre cele mai importante imagini immortalizate pe peliculă. Ți se pare corect?

– Nu cred că te înțeleg, răspunse Fortnum.

– La ce bun? Iată-ne, an de an, rafinându-ne tehnicile, creând pelicule tot mai frumoase și mai subtile, îngrijorându-ne la nesfârșit pentru iluminatul din trei puncte, pentru inserturile nondiegetice și concordanța de perspectivă. Și la ce bun? Un necunoscut cu o cameră manuală de filmat se găsește la locul potrivit, în momentul potrivit și, în cinci minute, filmează ceva mai măreț decât toate orele noastre de film atât de grijuliu gândite.

– Așa merg lucrurile, ridică Fortnum din umeri.

– Nu neapărat, spuse Conti în timp ce butona telecomanda.

– Încă nu înțeleg unde vrei să ajungi.

– Vreau să spun că poate, de data asta, soarta a făcut astfel încât cei care dețin mijloacele și talentele potrivite să fie la locul potrivit.

– Te referi la chestia aia care l-a hăcuit pe Josh Peters. Motivul pentru care Ken a luat-o razna.

Fortnum se încruntă.

Conti aprobă încet din cap și spuse:

– Ai ajuns să crezi asta? Nu mai crezi că este vorba de sabotaj?

– Să spunem că sunt deschis la toate posibilitățile. Și dacă se ivește vreo ocazie, am de gând să profit de ea. Am fi proști să nu o facem.

Fortnum se opri. Nu se poate să vorbească despre... Nu, cu siguranță, nu. Nici măcar Conti nu poate avea atâta sânge-rece.

Secvența se termină și Conti o relua apăsând pe un buton al telecomenzii.

– Alan, dă-mi voie să te întreb. De ce crezi că filmarea *Hindenburgului* este faimoasă?

– A fost o mare tragedie, zise el după un timp de gândire. Nu vezi în fiecare zi așa ceva.

– Exact. Ai pus accentul unde trebuie. Nu vezi în fiecare zi așa ceva. A surprins cineva masacrul de ziua Sfântului Valentin pe peliculă? Nu. Incendiul de la Uzina Triangle Shirtwaist¹? Nu. Dacă ar fi făcut cineva asta, ar fi fost acele pelicule la fel de emblematice în zilele noastre ca filmarea *Hindenburgului*? Probabil.

Conti se întoarse pentru a-l privi pe Fortnum, iar acesta, cu o expresie crescândă de descumpănire, văzu cum emoția creștea în ochii directorului.

¹ Catastrofă industrială în New York (25 martie 1911). Au murit asfixiate, arse de vii sau prin defenestrare 146 de persoane, dar 71 au fost rănite. (n.red.)

– Și adevărul este că puținele filme pe care le deținem despre asemenea dezastre sunt nefinisate și nerafinate. Am primit șansa de a schimba acest lucru. Acum înțelegi ce vreau să spun prin oportunitate?

Lui Fortnum nu-i venea să-și creadă urechilor. Cele mai mari temeri despre motivațiile și intențiile lui Conti se dovedeau adevărate.

– Te aștepți să surprind chestia asta, orice ar fi, tocmai când omoară pe cineva? Să încerc să o filmez? Asta vrei?

Evitând un răspuns direct, Conti își îndreaptă din nou privirea spre ecran.

– Știi care sunt cele mai populare clipuri pe You Tube? Cele cu animale schingiuite. Și documentarul cu cele mai bune rate de audiență? *Când rechinii atacă*. Oamenii simt o nevoie primitivă de a-i vedea pe alții murind. Nu o pot explica. Poate este o formă recurentă de *schadenfreude*, de bucurie de pe urma durerii celorlalți. Poate este instinctul de supraviețuire, ceva programat în amigdala encefalică. Dar am căpătat o șansă, o șansă de care se bucură rareori producătorii de film: să fim prezenți într-un moment de criză autentică. Pentru asta am venit aici? Nu. Am plănuit noi totul? Bineînțeles că nu. Dar ne-o datorăm nouă înșine, rețelei de televiziune – posterității – atunci când alegem să documentăm totul.

Fortnum se ridică în picioare și zise:

– Deci nu vrei doar ca eu să mă expun unui risc extrem, vrei să și filmez creatura în timp ce ne ciopârțește echipa. Să filmez, nu să fac tot ce îmi stă în putință pentru a salva vieți.

– Cine știe? Poate nu vor mai fi atacuri. S-ar putea să nu fie un animal. Furtuna s-ar putea calma prematur și ne-am duce fiecare la casa lui. Dar trebuie să fim pregătiți, Allan, pentru orice eventualitate.

Fortnum simți cum șocul și neîncrederea făceau loc mâniei.

– De ce a fost găsită camera de filmat a lui Ken Toussaint în infirmerie, la nici zece metri de locul unde se afla trupul făcut bucăți al lui Peter? Asta a fost misiunea pe care i-ai dat-o în holul central, nu-i așa? Să filmeze cadavrul lui Josh rupt în bucăți.

– Păcat că înregistrarea video a fost distrusă. Privirea lui Conti se mută din nou pe ecran, unde marele dirigibil se apleca acum, încet, aproape reverențios, sub greutatea flăcărilor și a fumului. Primitiv, șopti acesta. Diletant. Dar nu și de data asta. Plănuiesc să filmez și să transform acest documentar – această autobiografie – în imaginea nemuritoare a tragismului. Un moment crucial, memorabil precum *Hindenburgul*... dar, de data asta, va fi artă.

– Să exploatezi moartea lui Peter pentru a filma reacțiile celorlalți este suficient de rău. Dar asta... Fortnum înțepeni. Nu vreau să am de-a face cu așa ceva. Și cred că ești un monstru numai și pentru faptul că sugerezi un fapt atât de josnic.

A fost nevoie de câteva clipe până când Conti să-și dezlipească ochii de pe ecran și să-l privească pe Fortnum.

– Lucrezi pentru mine, spuse el. Dacă nu ești capabil să faci treaba asta, nu ești potrivit pentru postul de cineast. Voi avea grijă să fii exclus din breasla asta.

– Cumva, răspunse Fortnum, cred că unul din noi doi este oricum terminat.

Se întoarse pe călcâie și ieși din cameră fără să spună un alt cuvânt.

Soldatul Donovan Fluke umbla ursuz de-a lungul coridorului transversal din aripa de sud a nivelului B, cărând greutatea a nu mai puțin de trei ranițe pline. La început, nu i-a venit să creadă ce noroc a avut când a primit sarcina de a o escorta pe Ashleigh Davis spre noua ei rezidență temporară. Poate că era afurisită, dar cu siguranță era sexy, de departe cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse de patru luni încoace. De fapt, nepunând la socoteală restul echipei de filmare, era singura femeie pe care o văzuse de patru luni. Înainte de a se înrola în trupele de tehnicieni, fusese cam afemeiat – de fapt, se înrolase în primă instanță din cauza unor conflicte cu un soț supărat – și știa cum să vrăjească damele. Asistentă lui Davis era cazată în camera ei, recuperându-se după comoția urâtă suferită. Negreșit era o nouă șansă pentru că acum Davis era singură și doar pentru el. Ea ceruse să fie cazată lângă soldați pentru o mai mare siguranță. Așa că s-a gândit să se folosească de escortă pentru a zâmbi micios și să aplice tot ce învățase mai bun de acasă. Și dacă lucrurile astea nu funcționau, se gândea să pomenească de zvonurile cu ursul polar care o luase razna. În orice caz – romanța sau o criză de nervi – își va găsi el drumul în camera ei, să petreacă puțin timp împreună. Poate puțin mai mult timp.

Lucrurile nu au mers deloc așa. Davis s-a dovedit impenetrabilă în fața oricărei strategii amoroase puse la cale. Era

tăcută, îi respingea inițiativele, refuza să-i răspundă aluziilor sau să-i urmărească poantele. Ieșind din bază, merseă până la rulota ei, unde el trebui să aștepte aproape cincisprezece minute în frig, timp în care ea împachetă câteva lucruri necesare șederii peste noapte. Stând și așteptând pe scările trailerului, cu pistolul în mână și gândindu-se la corpul lui Peters, sfâșiat cu bestialitate, pe care îl găsisese la nici o sută de metri de locul în care se afla, parcă nu se mai putea gândi la amor. Apoi, pentru a pune capac, trebui să care „puținele lucruri“ – trei traiste pline – de unul singur, tot drumul până în aripa de sud a bazei.

Ajungând la intersecția unor coridoare, Fluke dădu drumul ranițelor să alunece pe podea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Davis imediat.

– Trebuie să mă odihnesc un moment, domniță, răspunse el. Davis pufni disprețuitoare.

– Cât mai avem?

– Câteva minute.

Singura cameră disponibilă pe nepusă masă, cușeta ofițerului de gardă, se afla la celălalt capăt al zonei unde erau încartiruiți militarii. Fluke fusese inițial încântat de perspectiva unei plimbări lungi, mai mult timp pentru sporovăială. Acum totul părea o caznă insuportabilă. Stația lui radio începu să zumzăie și o luă de la centura sa de nailon.

– Fluke.

– Fluke, aici Gonzales. Raportează.

Fluke privi în jur la ușile bântuite de umbre.

– Suntem în afara centrului de interceptare.

– Prezintă-te aici de îndată ce doamna Davis este în siguranță.

– Recepționat.

Închise stația radio, și-o fixă la centură și ridică ranițele.

– Aici o luăm în stânga.

O conduse prin sectorul unde se aflau serviciile de întreținere și asistență pentru militari: sala de gimnastică și biblioteca,

cabinetul medical și cel stomatologic. Plutoanele plecaseră, iar sălile erau acum nefolosite și dezolante. Pătrunseră pe ușa deschisă care dădea înspre bibliotecă, unde rafturile stăteau golite de cărți, contururi care se topeau în întunericul camerei. Fluke crezu că se obișnuise cu liniștea de aici. Dar, în noaptea aceea, era parcă mai apăsătoare ca de obicei, aproape materială. Încercă să fluiera, dar îi ieși o notă falsă, chinuită și se opri imediat.

– E atât de întuneric. Davis, care mergea la o jumătate de pas în spatele lui, se cutremură.

Așadar, era și ea afectată. Fluke se decise să mai încerce încă o dată.

– Înaintea noastră e infirmeria. Ciudat, nu-i așa, că tipul ăla, Peters, a dispărut? Te face să te întrebi cine l-a luat și de ce.

Drept răspuns, Davis își înfășură și mai bine haina de blana în jurul umerilor ei fini. Fluke se pregăti să mai încerce o șarjă, dar se decise să înceteze – dacă se speria prea tare, probabil că, în loc să-l invite înăuntru, ar fi insistat să se întoarcă la ceilalți... și ultimul lucru pe care voia să-l facă era să care bagajele tot drumul înapoi până la centrul de operațiuni.

În timp ce treceau pe lângă ușa infirmeriei, gândurile lui Fluke reveniră la Peters, asistentul de producție mort. Capul sfâșiat, creierul la vedere și ochii atârănându-i ridicol din orbite; explozia de sânge peste permafrost... imaginile îi veneau în minte în ciuda tuturor avansurilor nebunatice pe care i le făcea lui Davis.

Aruncă o privire către ușă. Chiar așa, unde dracu' era corpul lui Peters acum?

Mai departe de infirmerie – singurul loc din această secțiune care fusese folosit în ultima vreme – totul se cufunda tot mai mult în întuneric. Era surprinzător de rece aici, în bază fiind, de obicei, la fel de cald ca într-o seră. Fluke se opri pentru a-și încheia ultimul buton al uniformei.

– Nu mai e mult, spuse pe ton care se dorea optimist. Înainte și apoi pe scări, în jos. Îți voi aduce păturile și cearșafurile, apoi voi încerca să pornesc câteva dintre becurile astea.

Davis încuviință printr-un mormăit monosilabic.

Scările se aflau la capătul coridorului, scăldate în lumina palidă. În timp ce înaintau, Fluke încercă să uite de amorțeala din brațe, gândindu-se la ce avea de făcut: camera trebuia să fie aerisită și suficient de prezentabilă, să aducă cearșafurile și becurile din magazia intendentului, să studieze planurile etajului pentru...

Dintr-odată, se opri ca trăsnit.

Davis îl privi, speriată de oprirea lui bruscă.

– Ce s-a întâmplat?

– Ceva nu e-n regulă. Fluke arată înainte și spre stânga, unde o ușa metalică grea stătea întredeschisă. Ușa aia – ar trebui să fie închisă tot timpul.

– Ei bine, închide-o și să mergem, spuse ea neliniștită.

Fluke lăsa jos bagajele și scoase stația radio de la brâu.

– Fluke către Gonzalez.

După un scurt zgomot de fond, se auzi vocea sergentului.

– Gonzalez aici.

– Domnule, ușa de la camera generatorului este deschisă.

– Blochează-o și raportează tot ce ți se pare suspect.

– Da, domnule. Fluke îi aruncă o privire lui Davis. Oamenii voștri au umblat pe-aici?

– De unde să știu? Au cotrobăit printr-o mulțime de locuri. Haide, fă ce a spus sergentul și să plecăm de aici.

Fluke se apropie de ușă. Felul în care era fixată în cadru nu era normal. Scoase o lanternă din buzunar, o porni și luminează cadrul ușii. Apoi luă în grabă stația de la brâu.

– Sergent? Sergent Gonzalez?

– Spune, Fluke.

– Ușa – se pare că cineva a izbit-o. Lacătul este spart.

– Ești sigur, soldat?

– Da, domnule. Nu numai asta – se pare că a fost lovită din interior.

– Suntem pe drum.

– Am înțeles. Terminat.

Fluke se apropie, mișcându-se acum încet, în timp ce fasciculul luminos mătura linoleumul de pe podea, apoi în sus, cercetând ușa distrusă și spațiul întunecat de dincolo de ea.

– Putem pleca acum? spuse Davis. Te rog?

– Doar o clipă. Frigul pe care îl simțise mai devreme venea de aici. Putea să-l simtă strecurându-se prin crăpătură, ca și cum camera ar fi expirat.

Împinse cu grijă ușa, deschizând-o. Se mișca cu greutate, gemând din balamalele rupte. Pipăi peretele și găsi întrerupătorul, apoi îl aprinse.

Tuburile fluorescente de deasupra pâlpăiră trezite la viață, învăluind spațiul într-o lumină slabă. Sala era un cub mare, dotat auster, cu cabluri fixate laolaltă în tuburi metalice venind dinspre centrala aflată afară, branșate la transformatori care reduceau tensiunea curentului, distribuindu-l apoi în restul bazei. Camera vibra datorită tensiunii electrice, Fluke o putea simți cum îi mângâie pielea. Privi în jur, încruntându-se. Uite-o, acolo este: sursa aerului rece.

– Ce naiba? murmură el.

Pe peretele cel mai îndepărtat era un panou de acces. Avea aproximativ jumătate de metru pătrat și era plasat chiar deasupra podelei. Era folosit pentru a ajunge la spațiul îngust de reparații și mentenanță din sală în exterior, pe toată lungimea conductelor. În mod normal, acesta era închis ermetic. Dar acum, panoul era larg deschis, atârând din balamalele contorsionate. Aerul arctic năvălea înăuntru.

– Urechile, spuse Davis. Mă dor.

Fluke străbătu repede camera și îngenunche în fața panoului stricat. Ținând ferm de marginile acestuia, încercă să-l închidă, dar era îndoit în interior și nu-și putea reveni. Mai încercă o dată, împingând din răputeri. Nu avea noroc. Se opri pentru a-și încălzi degetele. În timp ce își trăgea răsuflarea, privirea lui se îndreptă spre spațiul de acces de dincolo de cadrul panoului.

Era un puț întunecat de aproape trei metri. La capătul opus, panoul exterior era, de asemenea, smuls. Fluke putea vedea afară: silueta unei magazii, fulgii de nea rotindu-se ca niște vârtejuri în vântul sălbăticiei. Privind cu atenție, își dădu seama că și pe el îl dureau urechile. Dar nu era o durere pe care să o mai fi simțit – era un țiuit straniu și adânc, mai mult simțit decât auzit, acompaniat de o senzație neplăcută de apăsare, ca și cum urechile lui interne s-ar fi mărit în craniu...

Pe urmă – în timp ce stătea pe brânci, privind – vârtejurile de zăpadă din celălalt capăt al căii de acces dispărură brusc.

Privi confuz de-a lungul tunelului, întrebându-se dacă panoul de la celălalt capăt tocmai fusese închis din exterior. Dar întunericul prinse viață – și-și dădu seama că umbra care-i blocase vederea era o siluetă masivă, îndreptându-se tăcută spre el.

Se prăbuși pe spate cu un icnet îngrozit. Își scoase pistolul din teacă, dar degetele-i devenite dintr-odată groase și neîndemânatică îl scăpară pe jos. Încercă să-și controleze simțurile, să se ridice în picioare și să fugă, dar era paralizat de frică și nu-i venea să-și creadă ochilor. Creatura era tot mai aproape, acoperind cu corpul ei masiv tot spațiul căii de acces și, în timp ce se holba, Fluke simțea durerea din urechi crescând cu o intensitate înnebunitoare. Un șuvoi de căldură îi învăluisse coapsele când vezica își dădu drumul.

Și apoi ajunse în cameră. Davis țipă – un sunet ascuțit și pătrunzător – și creatura se întoarse către ea. Fluke privea cu ochii mari de spaimă. Nimic din ceea ce-și imagina sau cunoștea, niciun coșmar sau vreun delir, nicio făptură a Atotputernicului sau a Prințului Întunericului nu se asemana cu creatura care se afla acum cu ei în cameră.

Davis țipă din nou, un țipăt cumplit, sălbatic, un țipăt care păru să-i sfâșie laringele. Imediat creatura sări pe ea. Țipătul crescua în intensitate și în volum, apoi se transformă într-un gălgâit mlăștinos și disperat. Fluke se simți împrăștiat cu un lichid vâscos și cald. Deodată, își dădu seama că se poate mișca. Se împletici, îndreptându-se disperat spre ușă, uitând de armă. De undeva de departe, auzi strigăte; un strigăt de avertizare. Dar apoi creatura sări pe el și dintr-odată tot ceea ce mai rămăsese din universul lui fu durerea.

Parbrizul Sno-Catului 1643RE era uriaș – acoperea toată partea din față a mașinii – și, din locul șoferului, Marshall avea o vedere panoramică a furtunii. Deși sticla groasă și metalul îl protejau de intemperii, era foarte conștient de balansul puternic al vehiculului sub bătaia nemiloasă a vântului, iar proiectilele de gheață izbeau tavanul și lateralele mașinii. Vântul se tânguia și urla neîntrerupt, parcă nemulțumit că nu putea desface oțelul caroseriei, să muște și din el.

Marshall își luă ochii de la furtună suficient cât să se uite la ceas. Deja conducea de patruzeci de minute. Odată trecut de perimetrul înconjurător al bazei, cu labirinturile sale vulcanice, a mers destul de bine. Permafrostul era cât se poate de neted și reuși să conducă cu o viteză constantă de cincizeci de kilometri pe oră: nu știa care este viteza maximă cu care putea călători în siguranță și o luă ușor. Îl mințise pe Logan în legătură cu aptitudinile sale – nu condusese un Sno-Cat în viața lui –, dar, din fericire, vehiculul se dovedi ușor de pilotat, manevrele fiind similare cu ale unui tractor sau camion, cu manete suplimentare pentru plug, macara, axul rotativ și radiatorul de la cutia de transmisie. Cel mai dificil lucru fu să se obișnuiască cu cele patru rânduri de șenile de oțel, manevrate independent de osiile frontale și laterale, care – combinate cu masa îngrijorător de mare de sticlă a cabinei – îi dădeau sentimentul ireal că stă prea departe de pământ.

Cele șase faruri cu halogen străpungeau întunericul, abia penetrând obscuritatea. Marshall le urmări fasciculul până în inima furtunii, apoi privi spre GPS-ul instalat pe panoul de comandă. Știa că tabăra tunită era situată lângă un lac înghețat; cam atât îi spusese Gonzalez. Nu exista decât un singur asemenea lac în baza de date a GPS-ului situat pe o rază de cincizeci de kilometri înspre nord, dar era un lac mare. Ceea ce făcea ca rezervele de carburant să fie cea mai mare problemă. Catul avea rezervorul pe jumătate plin și Marshall nu știa cât combustibil consumă enorma mașinărie.

Conduse mai departe, ștergătoarele luptând cu furtuna de zăpadă și cu acele de gheață care ciuruiau geamul. Își scutură capul somnoros, încercând să se limpezească, dorind să-i fi dat prin cap să ia de la bază un termos cu cafea. Trecuseră într-adevăr numai treizeci și șase de ore de când descoperise dispariția creaturii? Din nou, Marshall se întrebă de ce pornise practic în această expediție care se putea dovedi în cel mai bun caz o vânătoare de fantome și, în cel mai rău, o cale spre pierzanie. Dacă s-ar fi blocat aici în Zonă, fără energie, nu ar fi putut fi salvat.

Tuniții aveau răspunsul. Un cercetător a scris acele cuvinte acum cincizeci de ani. Omul le-a considerat suficient de importante pentru a le consemna, codifica și ascunde în camera sa. Și acum, astăzi, cineva a fost omorât cu sălbăticie. Și încă o persoană a fost atacată în cel mai bizar mod posibil. Aproape patruzeci de oameni erau în pericol de moarte. Dacă exista și cea mai mică șansă ca tuniții să știe ceva – un vechi mit, vreo tradiție orală, vreo povestire, orice care ar putea aduce mai multă lumină asupra a ceea ce afecta baza – merita riscul.

Și mai exista un motiv, unul mai personal. Oriunde ar fi mers sau orice-ar fi făcut în ultimele șapte zile, lui Marshall i se părea că nu era niciodată singur. O prezență, mereu acolo,

întotdeauna scrutându-l: doi ochi galbeni mari cât pumnul, cu pupilele negre ca o fântână fără de fund. De când văzuse acei ochi privindu-l prin stratul de gheață, acei ochi îl bântuiseră. Paleoecologul din el dorea – avea nevoie – să înțeleagă această creatură mai bine. Chiar dacă Faraday avea dreptate, chiar dacă ar fi în viață și s-ar afla în spatele recentelor atrocități, Marshall tot simțea nevoia de a-i descifra misterele. Și pentru aceasta ar fi bătut cu mult mai mult de cincizeci de kilometri prin furtuna orbitoare.

Deodată, cabina se scutură violent, apoi încă o dată – terenul devenea neregulat. Marshall reduse din viteză. Conform GPS-ului, lacul se afla drept înaintea: o linie difuză prin obscuritatea dezlănțuită, o masă de apă de a cărei existență își putea da seama doar pentru că era o linie continuă orizontală.

Marshall încetini. Răsucind volanul, începu să meargă pe lângă linia apei, urmărind orice urmă de viață. Consumase deja aproape patruzeci de litri de benzină; ceea ce însemna că nu putea consuma mai mult de zece litri pentru a găsi ce căuta. Terenul înghețat cobora abrupt înspre oglinda lacului și trebui să țină strâns volanul în mână, ca și piciorul pe pedală, pentru a merge înainte.

Dintr-odată, Catul se aplecă violent într-o parte. Dându-și seama că în fața sa se căsca o crevasă, Marshall trase hotărât de volan în direcția opusă și apăsă pe accelerație. Mașina se scutură când șenilele chinuite zgâriară suprafața lucioasă a gheții. Încercă să menajeze motorul, căutând un echilibru între tracțiune și înaintare, luptându-se ca șenilele să nu alunece în crevasa care să mărea continuu. Vehiculul se scutură înainte și înapoi și în cele din urmă trecu peste buza de gheață, căzând cu o bufnitură greoaie pe solul drept.

Marshall opri motorul. Stătu acolo, turând în gol, până când inima i se calmă. Apoi, apăsând din nou accelerația, se mișcă încet înainte, departe de linia abruptă a malului.

Reuși apoi să vadă ceva prin vârtejurile de zăpadă – sau crezu că a văzut ceva: o siluetă gri în straniul crepuscul de vară târzie. Opri vehiculul, căutând atent cu privirea prin geam. Era la o oarecare distanță de lac. Trăgând de volan, înaintă împreună cu vehiculul. Apropiindu-se, formele difuze se transformau în igluuri rudimentare: două igluuri, acoperite de zăpadă, mici și nenorocite, prinse în vârtejuri de gheață.

Marshall opri Sno-Catul, stinse motorul și își închise bine combinezonul. Apoi ieși din cabină și coborî cu greu pe banda de rulare trapezoidală a șenilelor. Ferindu-și capul de colții furtunii, se apropie de primul iglu. Era întunecat și rece, iar intrarea era un vid negru. Se clătină până la următorul iglu, îngenunchind în fața intrării. Și acesta era nelocuit, păturile și blănurile dinăuntru fiind reci și înțepenite.

Dincolo de aceste construcții, Marshall putea zări acum încă trei igluuri și o casă de zăpadă mai mare. Nu mai existau alte clădiri în jur și își dădu seama cu surprindere cât de mică era în realitate ultima comunitate tunită.

Cele trei igluuri erau la fel de pustii ca și cele de dinainte. Spre deosebire de acestea, pereții înghețați ai casei de zăpadă aveau o licărire portocalie foarte slabă. Un foc ardea înăuntru. Pentru un moment, vântul se potoli, ca pentru a se odihni după tot șuieratul. După ce norii de zăpadă se subțiară, Marshall putu vedea din nou la orizont acea stranie auroră boreală de un roșu aprins, coborând din cer și aruncând asupra micului sat o strălucire cărămizie.

Inspirând puternic, își croi drum spre casa de zăpadă, dădu la o parte pielea de karibu și intră precaut înăuntru. Sub un tavan jos, interiorul era înecat în întuneric și mult fum. Piei de animale și pături acopereau podeaua din abundență. Marshall își curăță zăpada și gheața de pe față și privi împrejur. În timp ce vederea i se adapta, își dădu seama că înăuntru era un

singur ocupant: un individ îmbrăcat într-un hanorac greoi de karibu, îngenuncheat lângă un foc mic.

Marshall trase încă o gură adâncă de aer. Apoi își dresе vocea.
– Îmi cer scuze.

Pentru un moment lung, individul rămase nemișcat. Apoi, acesta se întoarse încet spre el. Chipul era un gol negru între marginile glugii de blană. Omul duse mâna la glugă și trase de ea fără grabă, cu o mișcare studiată. O față uscată încărcată de desene complicate privea fix la Marshall. Era bătrânul șaman care venise la bază și-i prevenise pe cercetători să plece. Ținea un corn de ren într-o mână, decorat cu linii și rotocoale bizare și un os complicat sculptat în cealaltă mână. Pe bucata de piele de ren din fața lui erau împrăștiate mai multe obiecte: pietre lustruite, mici fetișuri din păr, dinți de animale.

– Usuguk, spuse Marshall.

Bărbatul încuviință încet din cap. Nu părea surprins de prezența lui aici.

– Unde sunt ceilalți?

– Au plecat, răspunse bărbatul.

Marshall își aduse acum aminte de vocea acestuia: calmă, monotonă.

– Au plecat? repetă.

– Au fugit.

– De ce?

– Din cauza ta. Din cauza creaturii pe care ați trezit-o.

– Ce am trezit? întrebă Marshall.

– Am vorbit deja cu tine despre asta. *Akayarga okdaniyartok*.

Mânia strămoșilor. Și *kurrshuq*.

Urmă o pauză în care cei doi s-au privit, luminați de flacăra jucăușă a focului.

La ultima întânire, bătrânul era neliniștit și speriat. Acum părea doar resemnat.

– De ce ai rămas? întrebă Marshall.

Șamanul continuă să-l privească, iar ochii lui negri străluceau în lumina reflectată a focului.

– Pentru că știam că vei veni.

Scâncetul nu era deosebit de zgomotos, dar refuza să se domolească: un bâzâit continuu de fundal, amestecat cu sunetul provocat de picuratul țevilor și cu zumzăitul îndepărtat al generatoarelor. Când Wolff închise ușa de la popotă, zgomotul devenise șters. Totuși, rămânea o prezență în mintea lui Kari Ekberg; o prezență la fel de reală ca spaima care te roade și nu vrea să te părăsească.

Privi înspre oamenii din cantină: Wolff, Gonzalez și caporalul acela pe care-l chema Marcelin, Conti, profesorul Logan, climatologul Sully și personalul studioului de film. Pe dinafară toți păreau calmi. Și totuși, era ceva tainic – ceva în privirile lor furișate, în reacția lor la sunete neașteptate – care le trăda panica ținută sub control.

Gonzalez privi înspre Wolff.

– Îi ai pe toți în izolare?

Wolff încuviință din cap.

– Toți sunt în cazarmă, sub ordinul de a rămâne acolo până când le spunem noi. Soldatul tău, Phillips, stă de pază.

Ekberg își făcu curaj.

– Sunteți siguri că sunt morți? Amândoi?

Gonzalez se întoarse înspre ea.

– Domnișoară Ekberg, cadavrele nu pot fi mai moarte decât sunt astea două, spuse el, făcând-o pe Ekberg să se înfioare.

– Ai apucat s-o vezi? întrebă Conti cu o voce joasă și monotonă.

– Am auzit doar strigătele domnișoarei Davis, răspunse Gonzalez. Marcelin însă a văzut-o.

Fără a scoate o vorbă, toți își îndreptară privirea spre caporalul care stătea singur la masă, cu un M16 atârându-i de umăr, amestecând fără vlagă o cafea de care nu mai știa că este acolo.

– Așadar? îl grăbi Conti.

Fața tinerească a lui Marcelin era trandafirie și pierdută, de parcă tocmai ar fi fost eviscerat. Deschise gura, dar nu-i ieși niciun sunet.

– Haide, fiule, spuse Gonzalez.

– Nu am văzut multe, spuse caporalul. Dădea colțul coridorului când am... Se oprise din nou ca mort.

Camera aștepta în tăcere.

– Era mare, spuse Marcelin din nou. Și avea un cap cu...

– Mai departe, îl îndemnă Wolff.

– Avea un cap cu... cu... nu mă puneți să vorbesc despre asta! Dintr-odată, vocea lui atinse note înalte și sălbatice.

– Ușurel acum, caporal, spuse Gonzalez aspru.

Marcelin căută aer cu disperare, iar mâna în care ținea bețișorul de plastic se strânse. După un minut se calmă, dar dădea din cap refuzând să mai spună ceva.

Pentru un lung moment, camera rămase tăcută. Apoi Wolff începu să vorbească.

– Și acum, ce facem?

– Nu cred că avem multe opțiuni. Așteptăm până se liniștește vremea. Până atunci nu putem evacua locul – și nu putem primi nici întăriri.

– Sugestia ta este să rămânem aici și să fim vânați pe rând? spuse Hulce, unul dintre tehnicienii echipei de filmare.

– Nimeni nu va fi vânat, izbucni Wolff. Se întoarse către Gonzalez. Cum stăm cu armamentul?

– Destule arme mici, răspuse sergentul. O duzină de M16, jumătate de duzină de carabine de calibru mare, vreo douăzeci și ceva de pistoale, cinci mii de cartușe.

– Cercetătorii au adus cu ei trei puști de calibru mare, spuse o voce. Ekberg privi în direcția din care a venit. Era Gerard Sully, climatologul. Se sprijinea de peretele lateral de lângă sitele pentru aburi, bătând nervos darabana în balustradele de oțel. Era tare palid.

Wolff își roti privirea prin cameră.

– Va trebui să ne asigurăm că toți cei care se deplasează vor face parte dintr-un grup înarmat.

– S-ar putea ca nici măcar asta să nu fie de ajuns, spuse Gonzalez.

– Ce altceva putem face? răspuse Wolff. Nu putem să stăm ghemuiți în spatele ușilor închise.

– Puteți să folosiți camionul meu, spuse o altă voce.

Toată lumea își îndreptă privirea într-acolo. Era Carradine, stând într-un scaun de plastic și aplecat pe picioarele din spate. Ekberg nu îl observase până atunci; nu era sigură că fusese acolo de la început, ascultând, sau venise în timpul conversației.

– Oferta mea rămâne ca la început, continuă el. Camionul meu este singurul lucru care poate scoate oamenii de aici pe o vreme ca asta.

– Am mai vorbit despre asta. Nu este un lucru sigur, spuse Wolff iritat.

– Oh? replică Carradine. Și să rămânem aici este sigur?

– Nu ai cum să-i înghesui pe toți înăuntru.

– Aș putea să-i încarc în trailerul domnișoarei Davis. Șoferul vorbi încet. S-ar putea spune că nu mai are nevoie de el.

– Are dreptate, spuse Gonzalez. Aveți... câți, treizeci și trei, treizeci și patru de membri? Cu grupul de cercetători, tot sunt mai puțini de patruzeci. Vor încăpea toți în trailer.

– Dacă se vor pierde? întrebă Wolff.

– Nu mă pierd niciodată. GPS, dragule.

– Bine atunci, o defecțiune sau o roată spartă?

– Camionagiii de vreme rea poartă întotdeauna cu ei echipament de prisos. Și chiar dacă nu pot repara totul – ei bine, pentru asta, omul a inventat sistemele de comunicație prin radio.

– Este, pur și simplu, prea periculos, spuse Wolff. Nu am fost de acord mai devreme, nu sunt de acord nici acum.

– Situația s-a schimbat, mârâi Gonzalez.

– Cum așa? întrebă Wolff întorcându-se înspre el.

– Pentru că, de data asta, decizia este a mea.

– Tu – privirea lui Wolff se întunecă.

– Ne confruntăm cu ceva ce depășește capacitatea ta de a ajuta, și prezența ta aici nu mai este necesară. Documentarul tău s-a dus pe apa sâmbetei. Trei oameni sunt morți. Nu există niciun motiv pentru a agrava situația. Se întoarce înspre Carradine. De cât timp ai nevoie să pregătești camionul?

– Cel mult jumătate de oră.

Gonzalez îl privi pe Marcelin și spuse:

– Vreau să-l însoțești pe domnul Carradine până la camionul lui. Nu îți asuma niciun risc inutil, revino aici la orice semn de problemă.

Marcelin aprobă din cap.

– Apoi vreau ca tu și Phillips să începeți să evacuați echipa de filmare. Vom folosi cantina ca bază de operațiuni. Aduceți-i aici în grupuri de câte cinci. Cu grijă, faceți totul ca la carte.

– Da, domnule.

Marcelin își luă arma de pe umăr și înclină capul înspre Carradine. Camionagiul se ridică și-și scoase un revolver de la

brâu. Mergând în dreptul ușii, Marcelin o deschise, testă rapid coridorul ce se întindea în față, apoi dispăru. Carradine îl urmă și ușa se închise bine în urma lui.

Gonzalez își duse mâna într-unul dintre buzunarele adânci ale uniformei de camuflaj și scoase două stații radio. Îi aruncă una lui Wolff, iar pe cealaltă lui Sully.

– Mă puteți contacta cu ajutorul lor. Am presetat stațiile pe frecvențe de urgență. Închideți ușa după mine. Mă întorc în cinci minute. Se ridică, punând mâna pe propria M16.

– Unde mergi, întrebă Wolff.

– Voi avea nevoie de mai multă putere de foc.

– De ce?

– Pentru că merg la vânătoare.

După ce ușa se închise în urma lui Gonzalez, Wolff se duse și o închise. Rămase un moment locului fără să spună un cuvânt și privi ușa. Apoi, dintr-odată, tropăi până în centrul camerei.

– Și acum? se adresă el tuturor și nimănui.

– Eu nu pot pleca. Cel care vorbise era Sully, climatologul. Vocea lui tremura ușor. Sunt liderul expediției. Nu pot lăsa toate experimentele noastre aici. În plus, lipsește Evan.

Ekberg se sperie când auzi.

– Lipsește? Dar am vorbit cu el acum mai puțin de două ore. Sully dădu din cap sumbru.

– Nu l-a mai văzut nimeni de atunci. Nu este nici în laborator și nici în camera lui.

– Se va întoarce el, spuse Logan.

Toată lumea se întoarse către profesor.

– Poftim? întrebă Sully.

– A împrumutat vehiculul de zăpadă.

– Pe furtună? zise Ekberg. Unde s-a dus?

– Spre satul tunit.

– De ce? vru să știe Sully.

Logan își roti privirea de la un interlocutor la altul.

– Pentru a obține răspunsuri. Haideți să-l găsim pe Faraday și să vorbim despre asta. În laboratorul vostru.

– Bine, de îndată ce se va întoarce Gonzalez cu armele, spuse Sully și oftă greu.

– Și, într-adevăr, atunci când se întoarce, s-ar putea să aibă ceva de zis despre micul tău plan. Wolff privi în jur. Și voi, ceilalți?

– Glumești? zise Hulce. Am plecat de aici.

Toți își murmurară acordul în cor.

Wolff îl privi pe Conti.

– Emilio?

Conti nu răspunse. De când întrebuse de creatură, rămăsese tăcut, cu privirea pierdută departe.

– Emilio? întrebă Wolff din nou.

Sub privirile lui Ekberg, Conti își dădu treptat seama că i se adresa cineva.

– Pardon?

– Poți fi gata în jumătate de oră?

Conti clipi și apoi se încruntă.

– Nu plec nicăieri.

– Nu l-ai auzit pe Gonzalez? Le-a ordonat tuturor să meargă spre sud cu camionul lui Carradine.

Directorul mișcă ușor din cap ca o pasăre.

– Am un documentar de terminat.

Ochii lui Wolff se îngustară neîncrezători.

– Pardon? Nu mai există niciun documentar.

– Aici greșești. Conti zâmbi subțire, ca și cum cineva i-ar fi spus o glumă secretă.

– Emilio, Ashleigh este moartă. În aproximativ jumătate de oră, tot stafful tău se va îndrepta înspre Fairbanks.

– Da, murmură Conti. Totul depinde de mine acum.

Wolff ridică o mână cu un gest disperat.

– Nu ai auzit? Nu mai ai echipă de filmare!

– O să o fac singur. Ca în trecut, în stilul clasic. Ca Georges Méliès, Edwin Porter, Alice Guy Blaché. Fortnum va pleca împreună cu restul; știu că asta va face. Apoi aruncă o privire înspre Ekberg.

Ekberg înțelese semnificația acelei ocheade; înțelese ceea ce voia de la ea. În ciuda a tot ceea ce îi spusese lui Marshall în centrul de operațiuni, în ciuda devotamentului de neoprit pe care i-l jurase lui Conti și carierei proprii, simțea acum săgeata rece a fricii pătrunzând-o. Cu toate acestea, îi răspunse și – susținându-i privirea – încuviință încet.

36

Bătrânul șaman arătă înspre o grămadă de piei de karibu aflată dincolo de foc.

– Așază-te, spuse el.

Deși era conștient că nu avea mult timp la dispoziție, înțelese, de asemenea, că această întâlnire – indiferent de rezultatul ei – nu putea fi grăbită. Se așeză.

– Cum ai știut că voi veni? întrebă el.

– La fel de ușor cum am știut că îi înfurii pe strămoși. Duhul meu călăuzitor mi-a spus.

Șamanul culese piesele împrăștiate în fața lui, le puse într-un săculeț pe care-l închise bine.

– Ceilalți... unde au plecat?

– La frații noștri de lângă mare, spuse Usuguk întinzând palma înspre nord.

– Altă așezare tunită? întrebă Marshall.

Usuguk scutură din cap.

– Inuită. Noi suntem ultimii de felul nostru.

– Nu mai sunt alți tuniți?

– Niciunul.

Marshall îl privi pe bătrânul șaman peste foc. Deci era adevărat.

– Când se vor întoarce?

– Poate niciodată. Viața este mult mai ușoară lângă mare. A fost greu să-i țin aici de când mamele și tații lor au murit.

Marshall tăcu o secundă, copleșit de gânduri. Era greu de crezut că acest mic așezământ era ultimul vestigiu al unui întreg trib amerindian. Îl măcina gândul că venirea lui pe ghețar ar fi parțial responsabilă pentru împrăștierea lor, chiar și temporară.

– Semnele pe care le-ai făcut în afara bazei, spuse el într-un final. Care era scopul lor?

– Semne care să vă protejeze. Să-l oblige pe *kurrshuq* să vă lase în pace. Șamanul îl pătrunse pe Marshall cu privirea. Faptul că ești aici dovedește că nu v-a ajutat.

Marshall ezită din nou. Bătuse atâta cale, dar acum nu știa exact cum să-nceapă – sau ce să întrebe. Inspiră adânc.

– Ascultă-mă, Usuguk. Știu că v-am pricinuit deja suficiente griji și probleme și îmi pare tare rău pentru asta. Nu asta a fost intenția noastră.

Tunitul rămase nemișcat.

– Acum suntem într-o încurcătură, o mare încurcătură. Și am venit aici sperând că ne vei putea ajuta.

Usuguk nu răspunse nici acum. Avea o expresie apatică, aproape taciturnă.

– Muntele, continuă Marshall. Cel despre care ne-ai spus că este malefic. Am găsit acolo ceva în timp ce ne desfășuram cercetările. O creatură mai mare decât un urs polar, învelită în gheață. Am scos-o... am scos-o din gheață, și acum a dispărut.

În timp ce Marshall spunea lucrurile acestea, expresia șamanului se schimbă. O privire apropiată de starea de șoc înflori peste trăsăturile ofilite ale bătrânului.

– Nu știm exact ce este. Îți pot spune doar că a provocat răni. A provocat moarte.

Figura șocată a bătrânului se liniștește, dar un amestec de frică și tristețe o înlocuiește, iar Marshall recunoscuse această expresie de la prima lor întâlnire.

– De ce ai venit la mine? întrebă tunitul.

– Acum cincizeci de ani, la baza militară a fost organizată o expediție științifică. S-a terminat tragic. Aproape toți cercetătorii au murit. Dar am descoperit jurnalul unuia dintre ei. Spunea următoarele: „Tuniții au răspunsul“.

Usuguk rămase nemișcat, fixând lumina focului. Marshall așteptă, neștiind dacă să vorbească sau să tacă. După aproximativ un minut, șamanul se aplecă înainte, cotrobăi încet prin grămada de obiecte rituale și puse mâna pe mânerul de os a ceea ce părea a fi un fel de tobă: un inel subțire de vreo 30 de centimetri diametru, cu pielea întinsă bine peste el. Încet, începu să-l bată de palma celeilalte mâini, scuturând instrumentul la fiecare bătaie, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Acompanied ritmul cu o litanie, încet la început, apoi mai tare, sunetul inundând casa precum fumul focului. Într-un final, după minute bune, cântecul încetă. Fața șamanului era din nou calmă. Punând instrumentul deoparte, desfăcu săculețul de piele, scufundă mâna în interiorul acestuia și scoase două cocoloașe unsuroase dintr-un material moale, una albastră, cealaltă roșie. Le scăpă cu grijă în flăcările focului, una după alta. Un fum colorat sâsâi ca un șarpe supărat, aproape violet pe margini.

– *Tashayat kompok*, murmură acesta, examinând fumul. Așa cum poștești.

Marshall nu credea că ultimele cuvinte ale șamanului îi erau adresate. Își înfrână pornirea de a-și privi ceasul.

– Știi ce voia să spună omul de știință? Despre faptul că tuniții ar avea răspunsul?

Usuguk nu spuse nimic. Ochii lui rămaseră ațintiți în foc.

– Știu că ai văzut ceva din afara lumii noastre, continuă Marshall. Pe cât de bine stăpânești limba engleză, pe atât mi-am dat seama de acest lucru. Dacă ne poți ajuta, dacă știi ceva despre asta, te rog spune-mi.

– Nu e de datoria mea. Voi ați adus această năpastă asupra voastră. Deja am făcut tot ce am putut. Am făcut o călătorie lungă – un soare, o lună și un soare – pentru a vă preveni. Nu ați dat importanță.

– Dacă este adevărat, îmi cer scuze. Dar cred că moartea violentă este un preț prea scump pentru ignoranța noastră.

Usuguk își închise ochii.

– Cercul pe care l-ați început tot voi trebuie să-l închideți. Chiar și cercul Morții poate fi minunat.

– Nu era nimic minunat în moartea lui Josh Peters. Dacă știi ceva, oricât de insignifiant sau irelevant ar părea, ne datorezi nouă, fraților tăi oameni, ajutorul.

– Voi sunteți copiii lumii, răspunse încet Usuguk. Eu sunt copilul spiritului, continuă aceasta șoptit. Am lăsat viața aceea în urmă acum multă vreme și nu mă pot întoarce.

Marshall așteaptă o vreme, gândindu-se dacă ar mai fi ceva de spus. Într-un final, își drese vocea.

– Dă-mi voie să-ți spun ceva. Și eu am părăsit pe cineva odată. Pe prietenul meu cel mai bun.

Încet, Usuguk își deschise ochii.

– S-a întâmplat acum doisprezece ani. Făceam parte dintr-o unitate de elită a armatei, staționată în Somalia. Echipa mea era sub tirul rebelilor de trei zile neîntrerupte. Se lupta din casă în casă, dintr-o cameră în alta. Prietenul meu stabilise un avanpost. Ordinele erau neclare; el ignorase detaliile. Am văzut ceva mișcându-se dincolo de piață. Era întuneric. Am crezut că este un pușcaș inamic. L-am împușcat. Marshall ridică din umeri. După asta, am jurat că nu voi mai pune mâna pe o armă.

Usuguk încuviință încet din cap. Din nou liniștea se așternu peste casă, întreruptă numai de pârâitul focului și de sunetul funebru al vântului de afară.

- Nu a fost o crimă, zise șamanul, deschizând ochii.
- Ai fost în serviciul militar? Marshall îl privi surprins.
- A fost o greșeală, răspunse Usuguk, ignorând ultima întrebare.

– Echipa mea nu pierduse niciodată vreun soldat din cauza neglijenței. Mi s-a dat ordin să mușamalizez totul. Când am refuzat, comandantul meu a avut grijă să fiu eliberat dezonorabil din funcție. A... a trebuit să-i duc soției prietenului meu vestea morții lui.

Usuguk mormăi în surdină. Băgând mâna în traista de vraci, scoase mai multe obiecte. Netezind cu mâna pieile din fața lui, le aruncă și apoi cercetă felul în care au căzut.

– Ai spus că ai jurat să nu mai pui mâna pe o armă. Un astfel de jurământ nu ar trebui luat cu ușurință. Și acum? Și acum ce vei face?

Marshall luase o gura adâncă de aer.

– Dacă ceva umblă acolo afară – ceva dornic să ne omoare pe toți –, voi face tot posibilul să-l omor eu primul.

Usuguk privi în flăcările focului. Apoi își întoarse fața zbârcită și de necitit înspre Marshall.

– Voi veni cu tine, spuse acesta. Dar singurele vieți pe care le iau acum sunt cele necesare susținerii vieții mele. Zilele mele de vânător s-au terminat.

Marshall încuviință.

– Atunci voi vâna eu pentru amândoi.

Penny Barbour vru să ia toate datele importante ale expediției: datele din rețea, baza de date cu mostre și însemnări, jurnalele online ale colegilor. În final, nu a luat nimic. Cei doi soldați, Marcelin și Phillips – părând agitați chiar dacă aveau puști M16 – nu îi lăsară timp. Lui Barbour, Chen și celorlalți patru repartizați grupului lor li se spusese să se schimbe repede în cele mai călduroase haine și să ia cu ei documentele de identificare.

Se adunară în cantina ofițerilor, numele fiecăruia fiind citit de pe o listă completă a numelor celor din bază, apoi fură escortați la holul de la ieșire. Phillips se așeză în fruntea mulțimii, Marcelin în lateral. Mergeau repede și în liniște perfectă pe culoare, oprindu-se la fiecare capăt de culoar pentru ca Phillips să verifice accesul. Ajungând la scările centrale, s-au furișat în sus și au străbătut sala principală – spectrală la lumina lunii – până la camera de aclimatizare. Camera era tot atât de populată pe cât erau celelalte încăperi ale bazei de goale. Deschizând ușile, o mare de fețe încordate se întoarseră să-i privească.

Gonzalez se afla în fruntea grupului. Avea lângă el un cărucior de mână plin cu arme și muniție – suficient pentru o mică armată – și le verifica atent pe toate. Își salută oamenii din cap, apoi puse piedica armei pe care tocmai o inspectase și o băgă în toc.

– Ăștia sunt toți?

– Da, domnule, răspunse Marcelin.

Îi dădu sergentului lista cu numele, iar acesta le inspectă, mormăi aprobator și o puse deoparte.

Gonzalez se uită la ceas.

– Carradine va fi gata să-i primească în cinci minute. Apoi se întoarce către grupul de oameni. În regulă, toată lumea, ascultați. Vreau să îmbrăcați echipamentul pentru condiții extreme. Vă împărțim mănuși, fulare și cagule – le veți găsi în aceste cutii. Când vă dau semnalul, vom pleca afară. Trebuie să mă urmați și să vă duceți direct la trailer. Mențineți liniștea în permanență. Aveți întrebări?

Nimeni nu spuse un cuvânt.

– Atunci, să-i dăm drumul.

Se auzi un sunet ascuțit de metal frecat pe metal când trei duzini de dulapuri fură deschise aproape simultan. Deschizându-și dulapul, Barbour își luă hanoracul pe ea, își înfășură o eșarfă în jurul gâtului, apoi puse mâna pe o cagulă din cutia mare din mijlocul camerei și o fixă bine pe urechi. Își băgă încă o eșarfă într-un buzunar și o pereche de mănuși în celălalt.

– Am o întrebare, spuse o voce groasă.

Era șeful de echipă al muncitorilor, Creel. Doar el nu-și îmbrăcase *parka* și stătea sprijinit de zid, cu mâinile groase încrucișate.

Gonzalez îl privi dând din cap.

– Ce vreți să faceți mai exact după ce camionul pleacă?

– Avem de gând să oprim toate aceste crime.

– Vrei să spui că o vei vâna.

– Orice ar fi chestia asta, cred că și-a luat suficient partea.

Acum este rândul nostru.

– Doar voi trei, spuse Creel.

Gonzalez privi cutia cu arme, apoi zâmbi melancolic.

– De ce? Crezi că forțele noastre sunt insuficiente?

– Ținând cont de informațiile pe care le avem despre bestie, cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine.

Gonzalez îl privi mai bine pe bărbat.

– Ai fost în serviciul militar?

– Divizia a Treia Blindate, operațiunea *Desert Storm*¹, spuse Creel, împingându-și pieptul înainte.

Gonzalez își frecă bărbia.

– Nu faci parte din acest grup, nu-i așa? Ești șeful de echipă local.

Bărbatul încuviință.

– George Creel. Din Fairbanks.

– Ai mai vânat până acum?

Bărbatul rânji șmecherește.

– Numai oameni în uniformă.

– E suficient. Vrei să te alături petrecerii, domnule Creel?

– Și să fac chestia asta gratis? Mai glumești? spuse el cu un zâmbet mare cât fața.

– Foarte bine.

Barbour își auzi vocea înainte să își dea seama că a spus ceva.

– Cred că este o greșeală.

Gonzalez se întoarse spre ea.

– Ce este, mai exact, o greșeală?

– O vânați, dar aveți atât de puține informații. Sully și Faraday sunt în laborator, analizându-i sângele, ca să afle tot ce poate fi de folos. Cu cât știți mai multe, cu atât veți fi mai capabili s-o răniți.

Ochii lui Gonzalez se îngustară.

– Ce ar putea descoperi ei ca să ne ajute acum?

¹ Războiul din Golf (2 august 1990–28 februarie 1991) purtat împotriva Irakului de o forță militară ONU reprezentând 34 de state sub conducerea SUA (n.red.)

– Pot găsi o slăbiciune. Să-i afle punctele vulnerabile. Să facă observații.

– Sunt bine-veniți să facă toate observațiile din lume – pe cadavrul ei. Gonzalez își roti privirea prin cameră. Gata, oameni buni. Urmați-mă.

Trecură în holul principal, unde Gonzalez se opri să îi alinieze trei câte trei. Apoi ușile exterioare se deschiseră și porniră în furtună. Pestrița procesiune se îngrămădi, mărșăluind prin trombele de zăpadă care li se încolăceau în jurul picioarelor. Gonzalez conducea grupul, cu arma lui M16 în mână, în timp ce caporalul Marcelin mergea de-o parte a coloanei, trăgând din greu o sanie improvizată, încărcată cu bidoane de apă și provizii de urgență.

Barbour auzi camionul cu cele optsprezece roți înainte să îl vadă: mârâitul pierdut al unui motor diesel se făcea auzit în obscuritate. Se tot împleticea înaintând prin furtună, cu capul plecat, când, la un moment dat, se izbi de persoana din fața ei. Ridicând privirea, își dădu seama că marșul încetase. Înaintea lor se afla camionul, împodobit cu luminițe galbene ca un mare cadou de sărbători, cu luminile frontale săgetând prin rotocoalele de zăpadă, făcându-le să scânteieze. Carradine atașase și trailerul lui Davis și acum stătea în ușa deschisă a acestuia. Foarte preocupat de ceea ce făcea, arunca în grabă obiectele din trailer în zăpadă: cutii de pălării, cuiere cu haine scumpe, o masă de machiaj. Barbour privi cum o valiză mică de piele se rostogoli afară pe ușa trailerului și, lovind pământul, se deschise într-o explozie de cosmetice. Vântul cuprinse un neglijeu subțire și-l ridică în aer, agitându-l și unduindu-l ca pe un zmeu de mătase. Se agăță pentru o secundă de antena trailerului, după care își relua zborul în noaptea întunecată.

Carradine își frecă mâinile satisfăcut.

– Așa-i mai bine, spuse el, peste hurelul motorului. Adu-i încoa'.

Gonzalez termină o ultimă numărătoare.

– Intrați, le spuse celor din primul rând. Găsiți-vă un loc confortabil, dacă puteți.

– Nu vă îngămădiți toți într-o parte, adăugă Carradine. Distribuți greutatea cât se poate de uniform. Sări jos în zăpadă. Am adus un radio alimentat de o baterie de rezervă că să putem comunica cu remorca. Cineva trebuie să-l supravegheze.

O mână se ridică timid.

– Voi avea eu de grijă. Era Fortnum.

Barbour privi cum cei doi accidentați erau ajutați să urce în trailer: Toussaint, alunecând ca o cârpă, evident puternic sedat, bolborosind încet în barbă, și Brianna, cu capul bandajat, tăcută, cu privirea terifiată. În timp ce rândurile se răreau, Barbour putea simți căldura radiind din interiorul mașinii. Carradine ținuse, fără îndoială, motorul pornit tot timpul pentru a încălzi trailerul cât se putea de bine

– Am nevoie de cineva în față, spuse acesta. Să mă îndrume dacă e nevoie.

– Vin eu, se offeri Barbour.

Carradine o privi pentru o secundă.

– Poți programa o unitate GPS?

– Sunt informatician.

– Foarte bine pentru mine. Lasă-mă doar să verific prelata și evaporatorul de alcool, apoi pornim la drum.

Părăsi grupul și urcă la adăpostul fragil al cabinei din față. Odată urcat și ultimul grup de oameni, Marcelin le înmână bidoanele cu apă și proviziile de urgență. Carradine făcu o ultimă inspecție a utilajului. Apoi urcă în trailer și, după ce privi o clipă înăuntru și-i arătă lui Fortnum stația radio, închise ușa. Mergând pe lângă camion, deconectă cablul de curent. De

îndată trailerul se întunecă, rămânând aprinse doar luminile de serviciu de pe margini.

– Gata? întrebă Gonzalez.

Camionagiul confirmă, ridicând degetele mari în sus.

– Atunci mult noroc și cu Dumnezeu înainte!

Carradine o ajută pe Barbour să se instaleze în cabină, apoi cu pași rapizi o luă prin fața mașinii și se cățăără pe locul șoferului. Făcu o inspecție rapidă a instrumentelor de bord privind o listă agățată pe peretele din spatele lui, își puse centura de siguranță, apoi conectă stația radio de pe bord.

– Sunteți bine acolo în spate? spuse el.

– Suntem bine, veni imediat răspunsul.

– Zece-patru. Reașează stația la locul ei și o privi pe Barbour.

Gata?

Barbour încuviință.

– Atunci să mergem.

Eliberă frâna de mână, băgă motorul în viteză, ridică piciorul încet de pe ambreiaj. Camionul se cutremură, apoi începu să înainteze încet.

Barbour privi pe geam la zăpada bătută de vânt. În timp ce se îndreptau spre pustietatea întunecată, ultima ei amintire din Baza Fricii era a celor trei soldați – Gonzalez, Marcelin și Phillips – stând lângă remorca goală, cu armele pregătite, privind-i cum pleacă.

De-a lungul ultimei ore, cantina ofițerilor a fost scena unei activități frenetice. Unul câte unul, au fost aduse grupurile și verificate dacă sunt gata de plecare, iar apoi escortate de soldați către punctul de întâlnire. La un moment dat, Gonzalez a trimis un mesaj radio, făcând o ultimă încercare să îl convingă pe Conti să își vină în fire și să plece cu restul. Conti, care privea imaginile needitate de pe camera video digitală lăsată în urmă de Fortnum, abia dacă îl asculta. Până la urmă, Gonzalez a mormăit ceva despre cum Conti nu merita timpul pe care l-ar pierde cu toții să îl forțeze să intre în camion și l-a avertizat să rămână locului.

– Vrei să filmezi ceva? Filmează mizeria care rămâne după ce omorâm chestia aia.

Marcelin și Phillips s-au întors să escorteze ultimul grup de șase inși la punctul de întâlnire. Rămaseră tustrei în deplină singurătate.

Kari Ekberg aruncă o privire spre ceilalți doi ocupanți ai popotei. Conti, care tocmai terminase de privit imaginile, căuta febril printre notițele de pe clipboardul de care părea nedeșpărțit. Wolff luase două pistoale de calibru mare din depozitul de arme și se juca cu ele. Felul în care băga gloanțe în încărcătoarele de rezervă, împingându-le cu degetele mari, ca și cum ar fi umplut un dozator de bomboane Pez supradimensionat,

dădea de înțeles că se putea conta pe el să le folosească așa cum trebuie.

Fapt care nu o făcea pe Ekberg să se simtă cu mult mai bine. Începuse să se îndoiască din ce în ce mai mult de hotărârea ei de a rămâne. Loialitatea față de un proiect era una, ambiția era alta; dar faptul că era izolată aici cu o mașinărie de ucis îi părea tot mai clar drept o întorsătură destul de neinspirată în cariera ei.

Încercă să își alunge îndoielile. La urma urmei, doar nu aleseseră cei doi savanți să rămână la fața locului, cu datele și mostrele lor? Logan hotărâse să rămână cu ei. Iar Marshall – Marshall era undeva afară, în furtună. Și el avea să se întoarcă. Pe deasupra, mai era și contingentul militar, oameni bine antrenați și dotați cu un arsenal impresionant de armament, gata să vâneze creatura imediat după plecarea camionului. Își spusese că avea șanse mai bune aici, unde era cald și uscat, decât în vehiculul pe optsprezece roți aflat pe gheață.

Conti lăsa pixul din mână, verifică notițele pe care tocmai le luase, apoi ridică privirea la ceas.

– Camionul ar fi trebuit să plece până acum, spuse el. A venit vremea.

Wolff își așeză armele.

– Vremea pentru ce?

– Să filmăm vânătoarea, desigur. Ar trebui să înceapă dintr-o clipă în alta. Nu pot să risc să-i pierdem.

Wolff se încruntă.

– Emilio, doar nu vorbești serios.

Conti luă camera de filmat și verifică setările.

– Aș fi vrut să filmez plecarea camionului, dar nu-mi permit să mă expun – poate că Gonzalez m-ar fi băgat înăuntrul cu forța. Dar putem oricând să reconstituim plecarea, rosti el și așeză camera. Vânătoarea însă nu poate fi reconstituită.

E momentul pe care l-am așteptat cu toții, spre care a dus tot ce s-a petrecut aici.

– Dar asta e nebunie curată.

Cuvintele pluteau în încăpere aproape înainte ca Ekberg să le fi rostit. Regizorul se întoarse spre ea.

– Cum adică? Am să mă țin departe de soldați. Am să merg după ei și le voi lua urma după zgomote. Nu au să se prindă că sunt acolo decât atunci când o să înceapă acțiunea, și atunci va fi prea târziu să mai facă ceva în privința asta.

– Dar nu vei fi în siguranță, începu Ekberg.

– Crezi că sunt mai în siguranță aici? Eu, unul, aș prefera să fiu aproape de mitraliere.

– Kari are dreptate, interveni Wolff. Soldații înfruntă pericolul că așa vor. Asta înseamnă că și tu vei fi expus.

– Atunci hai și tu, răspunse Conti și făcu un semn spre arme. Ia și chestiile alea. Ar fi mai bine să rămânem împreună.

Wolff nu-i răspunse.

– Ascultă-mă, insistă Conti. Am venit aici să filmăm fiara aia. Nu înțelegi ocazia care ni s-a oferit? E o poveste nouă, una mult mai mare decât ne-am fi așteptat vreodată. Chiar crezi că o să stau în camera asta, cu mâinile la spate, în timp ce cadrul pe care îl surprinzi o dată în viață – poate cel mai important cadru din toate timpurile – se petrece la doar o aruncătură de băț depărtare?

Cum nimeni nu îi răspunse, se ridică și începu să se plimbe prin încăpere.

– Evident că există un grad de pericol. Tocmai de-asta va fi cel mai captivant documentar filmat vreodată. Trăim evenimente reale în timp ce ele se derulează, iar materia primă e peste tot în jurul nostru. Noi trei – regizorul, producătorul de platou și reprezentantul televiziunii – suntem documentarul. E experimental într-un fel în care niciun alt film nu a fost vreodată. Nu înțelegeți? Suntem martori la zorii unui gen de film cu totul nou.

Pe măsură ce vorbea, Conti se îmbujora și ochii începeau să îi sclipască. Glasul îi tremura cu o convingere aproape mesianică. În ciuda fricii, Ekberg începu să resimtă fiori de emoție. Wolff asculta în tăcere, urmărindu-l cu privirea pe regizorul care se învârtea ca leul în cușcă.

– Și mai e ceva, rosti Conti. Ashleigh e moartă. Și-a dat viața pentru proiectul ăsta. Ar trebui s-o facem pentru ea. Acum, eu voi fi naratorul.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Wolff întrebă:

– Chiar crezi că o poți scoate la capăt?

– Am fost instruit ca director de imagine, nu-i așa? Am să scot niște cadre care să-l facă pe Fortnum să-și îngroape camera de rușine, zâmbi Conti și se întoarse spre Ekberg. Eu mă ocup de filmat, dar secvența ar ieși mai bine dacă tu te-ai ocupa de echipamentul de sunet.

Femeia inspiră adânc.

– Mă duc să cuplez mixerul de teren.

Conti încuviință.

– Eu pregătesc restul. Kari, tu ai grijă de radio. Plecăm în cinci minute.

Marshall manevra vehiculul cu șenile cât de repede îndrăznea prin spuma de zăpadă și gheață. Omățul se înmuiase într-o câțva, dar vântul era mai aprig decât fusese vreodată, urlând pe lângă ușile și ferestrele matahalei mecanice. Zorii nu puteau fi departe, dar timpul părea straniu de irelevant pe acest tărâm al nimănui, de un cenușiu monocrom. Uneori, i se părea că e scufundat sub apă, de parcă pământul și aerul fuseseră contopite de violența furtunii într-un element nou și ciudat, un fel de suspensie chimică prin care mașinăria își croia cu greu drum.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Usuguk ședea cu picioarele încrucișate în partea din spate a cabinei, cu maldărul de leacuri în poală. Își lăsase carabina uzată în urmă și era neînarmat. Cu gluga dată pe spate și chipul șfichiuit de vreme, bărbatul parcă se pierdea în *parka* în care era înveșmântat. Deși Marshall încercase în repetate rânduri să îl atragă într-o conversație, tunitul abia dacă scosese o vorbă în timpul călătoriei spre sud, mulțumindu-se doar să se legea blând – cu un balans care nu avea nimic de-a face cu acela al autovehiculului –, iar acum intona un cântec cu glas scăzut. Marshall mai încercă o dată:

– Când eram în satul tău, mi-ai spus că zilele tale de vânătoare s-au sfârșit. Ai fost vânător?

Usuguk parcă se deșteptă dintr-un vis.

– Am fost. Am fost un mare vânător. Dar asta a fost acum mulți ani, când încă eram un om mic.

– Om mic? Nu înțeleg un lucru. De ce trăiești atât de departe de mare? Nu poți să cultivi nimic în climatul ăsta. Nu poți să faci rost de mâncare în afară de vreun urs polar răătăcit. Ai spus-o cu gura ta: viața ar fi mult mai ușoară dacă ai trăi în apropiere de coastă.

Din nou, lui Usuguk îi trebuiră câteva clipe să răspundă.

– Nu mă interesează viața mai ușoară.

– Vrei să spui că, dacă ceilalți nu se întorc, o să trăiești aici în sălbăticie de unul singur?

Urmă o tăcere prelungă.

– E *roktalyik*-ul meu.

Marshall privi din nou cu coada ochiului în retrovizoare. Celălalt bărbat știa ceva – asta era clar –, dar oare va fi de folos? Se va dovedi totul doar o țesătură complicată de mituri și ritualuri, interesantă, dar complet inutilă? Putea doar să spere că nu.

Au continuat drumul spre sud în tăcere, Marshall ținând un ochi pe GPS și celălalt la zăpada care se învolbura afară. Mount Fear era aproape acum, așa că reduce viteza, căutând din priviri posibilele tuneluri de lavă sau crăpăturile în magmă care s-ar fi putut căsca acoperite înșelător de mantia de nea. În zece minute, un licăr de lumină clipi în beznă undeva în stânga; apoi două; apoi șase. Marshall ajustă cursul și câteva clipe mai târziu gardul din jurul bazei apăru înaintea lor. În loc să parcheze alături de celelalte mașini, intră pe poartă și se strecură cu Sno-Catul printre clădirile de pe margine, înspre intrarea centrală. Spre marea lui mirare, observă că atât camionul lui Carradine, cât și rulota lui Davis dispăruseră. Un vast loc gol tocmai lângă gard indica unde se aflaseră, cu urme de pași și de șenile care începeau să fie șterse de vânt.

Parcă vehiculul cât mai aproape de ușile duble, opri motorul și îi făcu semn lui Usuguk. Tunitul veni în față și coborâră împreună, aplecându-și capetele prin viforul înghețat. Marshall deschise ușile și păși înăuntru. După o mică pauză, Usuguk îl urmă.

Camera de aclimatizare arăta ca un teatru de război: mai multe dulapuri metalice larg deschise, echipament de vreme rece și cutii de rații împrăștiate pe podea. Un maldăr mare de arme și muniție se înălța într-un colț. Marshall se îndreptă spre el și – simțind o îndoială imensă – ridică un M16 și câteva încărcătoare cu cartușe de calibrul treizeci. Le îndesă în buzunarele hainei sale *parka* și-și puse arma semiautomată pe umăr.

Sala principală care se întindea înaintea lor era întunecată și pustie. Marshall se opri pentru o clipă, ciulind urechile. Baza era nefiresc de tăcută; nu se auzeau pași răsunând dogit, nici zumzetul îndepărtat al conversațiilor. Merse înainte, către scara centrală, îndreptându-se spre spațiile de locuit de la nivelul B. Usuguk îl urma la oarecare distanță, fără să se uite în laterale. Tunitul părea neinteresat de împrejurimi. De fapt, parcă încerca să observe cât mai puțin posibil. Pe chip i se citea o expresie reținută, aproape îndurerată, ca și cum era în toiul unei încheștări lăuntrice.

Nivelul B părea la fel de pustiu. Pe măsură ce treceau pe lângă încăperile care, în zilele precedente, fuseseră un furnicar de activitate – centrul operațional, birourile și spațiile de locuit –, Marshall devenea din ce în ce mai nedumerit. Ce se petrecuse? Unde era toată lumea? Se retrăseseră cu toții undeva adânc în interiorul bazei, într-un refugiu – sau o ultimă redută?

Era sigur că măcar o sală mai putea fi ocupată: laboratorul. Și, imediat ce ajunseră în apropiere, își dădu seama că avea dreptate: din interior se auzeau voci scăzute. Când deschise ușa, îl găsi nu doar pe Faraday, ci și pe Sully și pe Logan. Toți

trei săriră ca arși când oaspeții neașteptați intrară. Logan se ridică grăbit și îl măsură din priviri pe Usuguk. Sully, care ședea la o masă alăturată, doar îi salută dând din cap, bătând nervos darabana. Faraday își plimbă privirea de la Marshall la Usuguk și înapoi.

– Ai reușit, rosti Logan. Bravo.

– Unde e toată lumea? întrebă Marshall.

– Au plecat. Cu camionul, răspunse primul.

– Creatura i-a prins pe Ashleigh Davis și pe unul dintre soldați, spuse Sully. I-a măcelărit pe amândoi.

Pe Marshall îl străbătu un fior.

– Dumnezeu! A omorât deja trei oameni.

– Gonzalez și băieții lui au plecat s-o vâneze, adăugă Sully.

Logan flutură cu mâna spre Sully și Faraday.

– Le-am spus despre jurnal și motivul pentru care ai făcut călătoria în sat.

– Cum e cu jurnalul? întrebă Marshall.

– Am mai descifrat câteva fragmente. Nimic folositor.

Marshall se întoarse către șaman.

– Știm despre echipa de savanți de acum cincizeci de ani.

Erau opt la număr. Șapte dintre ei au murit în împrejurări neașteptate și aparent violente. Ți-am spus ce a scris unul dintre ei: „Tuniții au răspunsul“. La ce anume, încă nu știm. Deci, poți să ne ajuți?

Pe măsură ce vorbea, în ființa lui Usuguk păru să se producă o schimbare. Expresia îndurerată îi părăsi încet chipul, înlocuită de ceva ce Marshall crezu că era resemnare. Nu scoase o vorbă pentru mai multe clipe. Apoi încuviință.

– Poți? întrebă Logan nerăbdător. Atunci, știi ce s-a întâmplat? Usuguk încuviință din nou.

– Da. Eu sunt cel care a scăpat.

Prima oară când a fost detașat la baza Fear, în 1978, ca proaspăt recrut, Gonzalez participase la exerciții de infiltrare. Echipei sale de șase oameni i se spusese să presupună că o unitate de sabotaj rusească deja penetrase baza și li se ceruse să o anihileze. Desigur, de vreme ce încă de pe atunci baza era închisă de aproape două decenii, nu era nimic mai mult decât un exercițiu de război. Însă se considerase că era un antrenament util, mai ales pentru cei care se transferaseră din corpul inginerilor în trupele regulate. Și nu îl puteai uita: Gonzalez încă își aducea aminte intens de ordinele șoptite, de armele îndreptate spre posibilul inamic, de ușile izbite de perete cu lovituri impetuoase de picior.

Ceea ce făcea acum îi părea în mare parte asemănător.

Odată camionul plecat, echipa își pregăti armele și – după un scurt instructaj și câteva îndemnuri la prudență din partea lui Gonzalez – se îndreptă spre aripa de sud. Parcurgeau coridoarele într-o tăcere aproape deplină. Gonzalez transmitea indicațiile prin semne sau monosilabic. Trecuseră de infirmerie și se apropiau de locul unde Fluke și Davis fuseseră atacați. Era a doua oară în decurs de o oră când făcea acest traseu. Ultima oară, ratase acțiunea cu doar câteva secunde. Fluke era mort, sfârtecat în bucăți, iar Davis își dădea ultima suflare. Nu fusese o scenă plăcută. Acum ambele trupuri ocupau camera de

examinare a infirmeriei, ambalate în saci de plastic, în locul lui Peters, cel care lipsea.

– Bine, mormăi el. Ne ocupăm pozițiile în afara camerei generatoarelor. Phillips, ieși într-o cercetare scurtă.

Phillips, care era lângă el, ridică degetul mare. Gonzalez aruncă o privire spre Marcelin, care încuviință în semn de înțelegere.

În sinea sa, Gonzalez era ușurat de cât de bine se ținea Marcelin. Era singurul care întrezărise creatura, care aproape că-l emasculase. Dar fie își revenise din șoc, fie se prefăcea foarte bine. Într-un asemenea loc unde a-nțărcat dracul copiii nu prea erau detașați cei mai buni dintre cei buni, însă era mulțumit de echipa lui. Într-adevăr, erau „limacși de tabără“, oameni cu pregătire de ingineri militari, fără experiență de luptă. Dar nici nu erau plângăcioși, nici nu făceau nazuri. Înțeleseseră că viața de la baza Fear era cenușie și monotună. Asta până acum.

Gonzalez privi peste umărul lui Marcelin, la Creel. Brigadierul solid rânjea ca un idiot, cu două pistoale îndesate în pantaloni, ținând carabina M4 cu lansator de grenade pe umăr, ca un soi de Rambo. Creel era o necunoscută: Gonzalez era sceptic în privința presupusului său trecut în Regimentul 3 de Cavalerie, dar măcar omul putea să mânuiască o armă. Și, cu toate că trei mitraliere păreau mai mult decât suficiente, sergentul Gonzalez era conservator de felul lui. Un deget în plus care să apese un trăgaci părea o măsură de precauție inspirată.

Se gândise să anuleze acțiunea și să aștepte ordine. Dar a aștepta să vină un răspuns urmând pe lanțul de comandă ar fi durat ore, poate mai mult, iar Gonzalez nu era dispus să aștepte. Pe deasupra, nu era tocmai încântat de ideea să dea explicații în legătură cu creatura cu care aveau de-a face. Deja muriseră trei oameni pe schimbul lui, iar el putea păstra discreția totală în

această privință, fiind atât de departe de conducere. Mai bine să lase cadavrul ciuruit de gloanțe să-i lămurească superiorii.

Camera generatoarelor se afla acum chiar în fața lor. În lumina slabă a coridorului, Gonzalez zări ușa larg deschisă, atârânănd la un unghi imposibil de balamalele îndoite.

– Ține minte: capul jos și încet, îi spuse el lui Phillips.

– Da, domnule.

Soldatul își luă semiautomata M16 de pe umăr. Cu arma ațintită înainte, se apropie de cadrul ușii și se furișă înăuntru. După zece secunde, strigă că nu e niciun pericol.

Gonzalez le făcu semn celorlalți să intre, apoi îi urmă. Încăperea era așa cum o lăsaseră: un uragan de pete de sânge care se întindeau în arcuri fantastice pe podea și la baza transformatoarelor electrice. Reușiseră să închidă trapa de acces la culoarul de mentenanță, dar în cameră era încă destul de frig.

Îl cercetă pe Marcelin cu coada ochiului. Caporalul se străduia să își ferească privirea de petele de sânge. Era puțin verde la față.

– Caporale? răsună glasul lui Gonzalez peste zumzetul transformatoarelor.

Ochii lui Marcelin săgetară spre el.

– Domnule?

– Ești bine?

– Da, domnule.

Gonzalez încuviință și își îndreptă din nou atenția asupra șiroaielor de sânge închegat. Mai multe urme de pași însângerați trasau contururi deznădăjduite, mărturie a activității frenetice care avusese loc nu cu mult timp în urmă. Unele dintre ele duceau în coridor și înapoi în direcția de unde veniseră, spre infirmerie. Dar mai era un set de urme – dacă li se putea spune astfel – care duceau în altă direcție, mai adânc, în interiorul bazei. Sergentul își trase lanterna de la centură, o aprinse și le

examină. Arătau ca niște rozete enorme, distorsionate. Cârlige încovoiate, lungi și înfiorătoare, înmugureau la capătul din față al fiecărei rozete.

Le privi îndelung.

Gonzalez se considera un om simplu, cu puține nevoi și încă mai puține pretenții. Niciodată nu avusese nevoie de compania altora, și singura mândrie pe care o avea era cea a lucrului bine făcut. De aceea, nu căutase vreodată să fie promovat; nu simțise vreo dorință aparte de a avansa peste gradul de sergent. Sergentul, considera el, era nișa ideală: îndeajuns de important încât să își impună propria mărunță viziune a ordinii asupra diverselor lucruri, dar nu atât de important încât să își atragă responsabilități nedorite. Și tocmai din acest motiv era singurul soldat care rămăsese la baza Fear mai mult de optsprezece luni. De fapt, rămăsese aici aproape treizeci de ani. Nu avea să uite vreodată expresia de pe fața maiorului de la Fort McNair când, la întoarcerea din permisia de după prima ședere la bază, i-a cerut să fie detașat din nou acolo. Ar fi putut ieși la pensie de ani buni, dar nu își imagina ce altceva să facă în afară de a se asigura că acest loc, mâncat de molii și uitat de lume, era bine întreținut. Nu avea familie și nici prea multe bunuri materiale în afară de o Biblie și de stiva înaltă de romane polițiste pe care le citea din nou și din nou în fiecare seară, în ordine alfabetică. Petrecuse atât de mult timp în compania propriilor gânduri, că aceasta ajunsese să fie compania sa preferată. Era o existență simplă, însă bine orânduită, rațională, previzibilă – întocmai cum îi plăcea lui.

De aceea, amprenta însângerată luminată de raza lanternei îi dădea un dezagreabil sentiment de neliniște.

Gândurile îi fură întrerupte de zgomotul făcut de Creel, care băga o grenadă în lansatorul atașat la M4.

– Știi, unchiul meu a câștigat odată safariul african, spuse el. Nu glumesc. A luat premiul cel mare la Loteria Elks. A prins un bivoli african atunci. Vai, ce s-a mai lăudat ani de zile cu nenorocita aia de vânătoare.

„Vânătoarea asta e una cu care nu ți se va permite să te lauzi“, se gândi Gonzalez. Își cercetă oamenii în trecut. Phillips mătura cu raza lanternei podeaua și pereții, iar petele de sânge apăreau și dispăreau, odată cu trecerea razei. Marcelin rămăsese în pragul ușii, privind spre coridor, cu capul aplecat într-o parte, ca și cum asculta ceva cu luare-aminte.

– Suntem gata? întrebă sergentul cu glas scăzut.

– Pe toți dracii, suntem gata, răspunse Creel. Hai să-i venim de hac chestiei ăleia!

Se regrupară în afara ușii, apoi porniră pe hol. Din nou, Phillips deschidea drumul, compensând slabul iluminat al culoarului cu mișcări rapide din lanternă, căutând urmele însângerate și atât de mari că erau greu de ratat. Și aici, pe podea, apăreau ocazional picături de sânge care nu aveau nimic de-a face cu urmele. Oare creatura fusese rănită cumva?

– Iisuse, auzi sergentul glasul lui Phillips. Ce dracu' urme sunt astea?

Coridorul se termină brusc, dând în alt culoar. La stânga se găseau niște birouri nefolosite și goale, la dreapta, holul ducea spre spațiul de întreținere a radarului. Se opriră în vreme ce Phillips își plimbă cu atenție lanterna prin toate ungherele. Urmele deveneau tot mai neclare, picăturile de sânge tot mai rare, dar duceau în mod clar spre dreapta.

Gonzalez simți cum inima i se face cât un purice. Spațiile de mentenanță pentru radar erau o vizuină de galerii mici, pline de echipament și de locuri de depozitare. Dacă dihania era acolo, atunci avea să fie al naibii de greu să o scoată afară.

– Să mergem! ordonă el. Pregătiți-vă armele. Nu vorbiți decât dacă e absolut necesar.

Îi privi pe rând, zăbovind puțin asupra lui Marcelin. Nuanța verzuie părăsise chipul caporalului pentru a fi înlocuită de o neliniște palidă.

După ce și-au reluat drumul, Gonzalez își făcu rapid un inventar mental al propriilor emoții. Își dădu seama că și lui îi era frică. Nu că va fi ucis sau rănit – puterea copleșitoare a arsenalului lor i-ar fi apărât de asta – cât de necunoscutul pe care îl reprezenta creatura pe care o vâna. Își aducea aminte de fotografia Toussaint: felul în care delira, cu glas strident și tare, aproape fără pauze de răsuflat, până ce l-au sedat. Își aduse aminte de panica din vocea lui Marcelin, în popotă. Nu mă face s-o spun...! Gonzalez era pur și simplu prea bătrân, prea închistat în rutina lui ca să suporte o asemenea provocare adusă modului său de a înțelege lumea înconjurătoare.

Coridorul era un dreptunghi de întuneric, presărat pe ici, pe colo cu mici bălți de lumină galbenă. Phillips își ținea lanterna ațintită asupra urmelor, în vreme ce ceilalți le agitau pe ale lor în stânga și-n dreapta. Trecură de scările care duceau spre nivelul C și spre spațiul de locuit al soldaților. Apoi, de camerele folosite pentru prelevarea și identificarea datelor. Toate cele patru uși erau închise. Nu existau semne că ar fi fost forțate, iar micile geamuri cu grilaj de metal erau intacte.

– Unde-ar trebui să țintim? îl auzi pe Creel, dornic, din spate. În cap? Inimă? Burtă?

– Trageți cât puteți până vedeți că a căzut, răspunse Gonzalez.

În față îi aștepta deschizătura strâmtă care ducea la spațiile de mentenanță pentru radar. Era beznă. Phillips intră primul și o luă la stânga după ce trecu pragul. Gonzalez îl urmă, se întinse și apăsă comutatorul cu palma, aprinzând lumina.

Spațiul era alcăuit din trei încăperi mari, una după cealaltă, toate pline cu rafturi metalice compacte, aranjate în șiruri paralele – un adevărat muzeu de tehnologie depășită. Primul șir se ridica direct înaintea lor, ca un zid, cu rafturile înalte acoperite cu echipamente străvechi pentru scanările radar, pentru preluare și interpretare de date: ecrane CRT înnegrite, plăci de bază împodobite cu tuburi vidate, rotocoale multicolore de cabluri încălcite.

– Încotro duce? întrebă Creel în șoaptă.

– Nicăieri, veni replica lui Gonzalez. E o fundătură.

– Grozav. Deci dacă chestia aia e aici, am încolțit-o.

Nimeni nu răspunse.

Gonzalez scrută cu privirea de-a lungul structurilor de metal, mai întâi la stânga, apoi la dreapta, și se întoarse spre Phillips și Marcelin.

– Voi doi luați partea din dreapta. Și păziți-vă spatele.

Cei doi încuviințară, apoi se întoarseră și se strecurară în spațiul îngust dintre perete și primul șir de rafturi, cu armele ațintite înainte.

Sergentul îi făcu semn lui Creel.

– Noi o luăm spre stânga. Ne întâlnim la ușa din spate. Dacă vezi ceva – orice –, strigă.

– Am înțeles.

Gonzalez merse pe lângă rafturi până ce ajunse la peretele din stânga al încăperii. Apoi ocoli repede colțul, cercetând zona din fața sa. Capetele celorlalte șiruri de rafturi se pierdeau înspre fundul încăperii, iar culoarele înguste dintre ele erau întunecate. În stânga, peretele era înțesat de nișe adânci, care constituiau un spațiu de depozitare adițional. Trase aer adânc în piept și își continuă drumul, privind cu coada ochiului la fiecare rând de rafturi pe măsură ce trecea prin dreptul lui. La

capătul îndepărtat, întrezărea siluetele lui Phillips și Marcelin, care făceau același lucru, avansând pe partea dreaptă.

Îi trebui aproape un minut să ajungă la capătul încăperii. Se răsuci la dreapta și merse de-a lungul peretelui din spate până ce se întâlni cu ceilalți la pragul intrării în cea de-a doua zonă de depozitare.

– Ați găsit ceva?

Phillips clătină din cap.

Sergentul încuviință. Sala nu doar arăta goală; se simțea că e goală. Să caute aici începu să i se pară o pierdere de vreme. Creatura se retrăsese probabil pe scara care cobora spre nivelul C. De ce ar fi aici, în asemenea fundătură?

– Să trecem în următoarea cameră, rosti el, întinzându-se peste prag și aprinzând luminile. Aceeași procedură.

Această încăpere părea identică primeia: rafturi înalte, ticsite cu echipament de mult uitat. Și era la fel de lipsită de viață, în afara unui zumzet slab și foarte jos, mai degrabă simțit decât auzit – aerul în exces din sistemul de încălzire, fără îndoială. Din nou, Gonzalez și Creel cercetară partea stângă, pășind încet și atent de-a lungul rafturilor, iar ceilalți doi o luară la dreapta. Ajunseră în celălalt capăt al încăperii, zonă foarte prost luminată din cauza unui bec ars, și se reîntâlniră cu Phillips și Marcelin în pragul celei de-a treia încăperi.

Gonzalez scrută bezna care se întindea înaintea lor.

– Verificăm, numai ca să ne facem treaba cum trebuie. Apoi ne întoarcem la scara 12 și încercăm pe nivelul C. Să mergem, aceeași procedură.

– Simțiți mirosul? întrebă Creel.

– Ce miros? întrebă Phillips.

– Nu știu. De hamburger sau ceva.

Gonzalez întinse brațul înăuntru și aprinse încă o dată luminile. Câteva becuri fluorescente se treziră la viață pâlpâind.

Apoi, cel mai apropiat dintre ele se stinse cu un sfârâit încet. Sergentul se încruntă. Rahat. Ce moment nepotrivit în care să se strice limitatorul de curent. Acum, partea îndepărtată a sălii era în penumbră, în vreme ce zona din fața lor era de-a dreptul întunecată.

Phillips pufni.

– Îți alegi momente ciudate să te gândești la mâncare, îi spuse lui Creel.

– Nu, omule. Nu spuneam de hamburger gătit.

Gonzalez se întoarse spre stânga, pregătit să meargă din nou de-a lungul rafturilor, cu Creel pe urmele sale. Apoi se opri. Înainte, unde se îmbinau pereții, zări prima dintre nișele pentru echipament. Doar că nișa nu conținea radarele cu carcasă metalică pe care le observase mai devreme. În schimb, ceva zăcea pe fundul ei; ceva ce lucea mohorât în lumina slabă.

– Mă doare capul, rosti Marcelin.

Gonzalez își luă lanterna, sfredeli întunecimea nișei cu raza ei. Lumina dezvălui un maldăr de plastic și ceva plin de sânge închegat înăuntru.

Peters.

Chiar în acea clipă, Marcelin începu să scâncească.

Sergentul se răsuci pe călcâie. Ceva îi urmărea din celălalt colț al rafturilor. În scurtul răgaz în care o zări, Gonzalez distinsese o blană neagră, groasă, zburlită; o ureche mare, ca de liliac, așezată într-un unghi lateral capului; și un singur ochi gălbui.

Și mai era ceva. Capul era prea înalt, se înălța prea mult deasupra solului...

Auzi un bubuit când Creel declanșă lansatorul de grenade. Obuzul șuieră prin aer și explodează într-un raft aflat la câțiva pași distanță de locul unde văzuseră mai înainte capul bestiei. Zidurile se cutremurară. Un nor de fum roșu-gălbui umplu încăperea. Pretutindeni ploua cu bucăți de metal și sticlă.

– Înapoi! strigă Gonzalez.

Se retraseră în cea de-a doua încăpere.

– Ocupați pozițiile în colțuri! ordonă el. Phillips, Marcelin, acoperiți ușa! Atenție la focul încrucișat!

Se retrase în colțul din stânga spate al camerei și se ghemui după capătul unui raft, îndreptându-și arma spre cadrul întunecat al ușii. Inima îi bătea mai tare decât oricând în viață. Creel chițăia speriat lângă el:

– Vai, Doamne! Vai, Doamne!

– Treci în spatele meu. Dacă vine după noi, țintești spre ușă. Spre ușă, m-ai auzit? Dacă-mi împuști oamenii din greșală, te împușc eu pe tine.

Dar Creel nu părea să-l audă.

– Vai, Doamne...

– Fiți gata! strigă Gonzalez la soldați.

Nu se auzi niciun răspuns din celălalt capăt al camerei, în afara unui scâncet slab, care era probabil al lui Marcelin.

Își duse privirea peste țeava puștii, luptându-se să țină sub control panica bruscă, stranie, care aproape că îl copleșea. Trecu un minut plin de încordare, apoi două. Sergentul clipi de câteva ori, în încercarea de a alunga sudoarea care-i curgea în șiroaie pe frunte. Sunetul jos pe care îl remarcase mai înainte se auzea acum mai tare, îi umplea urechile și capul cu o durere înfundată care...

O durere de cap. Și Marcelin menționase așa ceva.

Gonzalez înlemni. Ceva se mișca în întunecimea dindărătul ușii.

Clipi din nou și își trecu repede mâna peste ochi. Trebuie să fi fost o iluzie din cauza luminii slabe. Dar nu: încă o mișcare în umbre, cenușiu pe cenușiu. Pentru o clipă, se opri. Apoi începu din nou și – încet, încet – capul creaturii de ivi în ușă. Un sunet jos, ca gălgâitul unui om care se îneacă, începu să se

audă în gâtul lui Creel. Gonzalez nu putea decât să privească, paralizat ca toți ceilalți. Hristoase, părea să tot vină, întunecat și cu formă ca de glonț, cu un munte de oase la capăt care duceau la niște umeri înalți, incredibil de puternici. Gonzalez nu mai văzuse așa ceva. Era magnifică. Era îngrozitoare.

Acum, capul ieșise complet pe ușă și privea înspre Marcelin și Phillips. În timp ce Gonzalez privea înmărmurit, capul se mișcă din nou și – cu o lentoare agonizantă, insolentă – se întoarse spre el. Ochii galbeni parcă îi înrobiseră pe ai săi. Apoi fălcile se desfăcură și privirea sergentului coborî spre ele și – sfinte Iisuse! ce naiba erau cheștiile...

Dintr-odată, simți cum rațiunea îl părăsește. Degetul îi zvâcnea spasmodic pe trăgaci.

Gâlgâitul din gâtul lui Creel se prefăcu într-un scheunat slab, apoi urcă abrupt într-un urlet hodorogit. Și arătarea se aruncă spre ei.

Totul se petrecu dintr-odată. Creel țipă incoerent, dându-se instinctiv în spate și în același timp ridicându-și arma. Phillips și Marcelin deschiseră focul din colțul îndepărtat. Gloanțele se izbeau de perete și ricoșau cu vaiere ascuțite deasupra capului sergentului. Gonzalez simți cum e trântit brutal la o parte, iar creatura se năpusti asupra lui Creel: se auzi un pâraît înfundat, ca sunetul unei pulpe de pui desfăcute și șeful de echipă scoase încă un urlet teribil – de astă dată, unul de durere. Gonzalez se săltă în picioare, deși încăperea se învârtea în jurul său, și se răsuci să țintească. Își dădu imediat seama că era prea târziu pentru Creel. Creatura îl sfârtecă ca pe-o păpușă de cârpe, din care petale de sânge și carne se înălțau într-o pâclă roșie. Ceilalți se opriseră din tras. În timp ce Gonzalez o privea neputincios, arătarea ridică ochii spre el, încadrați de o mască sângerie. În lumina slabă, i se păru că vede cum colțurile gurii enorme se încrețesc în ceea ce putea fi numai un zâmbet. Iar

apoi se trezi că fugea, fugea, pe lângă rafturi și, ieșind pe ușă pe urmele lui Phillips și Marcelin, prin prima încăpere și pe coridor și tot mai departe, fugea, fugea...

Aerul din laboratoarele de științe naturale părea înghețat. Pentru un moment destul de îndelungat, toată lumea din sală pur și simplu se holbă la Usuguk. În ceea ce-l privește, tunitul stătuse tot timpul aproape de ușă, nemișcat, ghetetele sale din piele de focă și hanoracul din piele de karibu și pânză contrastând puternic cu pereții cenușii, metalici și cu instrumentele prozaice.

– Tu, spuse Marshall, cu o voce îngroșată de mirare. Tu ești al optulea om de știință.

– Așa mi se spunea, răspunse Usuguk.

În cealaltă parte a camerei, Logan se încruntă.

– Ce vrei să spui?

Pentru o lungă perioadă de timp, Usuguk nu scoase niciun cuvânt. Ochii săi negri îi priviră pe fiecare în parte. Apoi privirea i se concentrează pe un punct dincolo de ei, un punct care lui Marshall i se păru extrem de îndepărtat.

– Sunt un om bătrân, spuse Usuguk. Pot să iau loc?

– Desigur, răspunse Marshall și se grăbi să-i aducă un scaun.

Șamanul se lăsă în scaun și își puse pachetul cu doftorii pe genunchi.

– Am fost specialist, începu el, cu accentul lui monoton. Specialist militar. Am crescut la 160 de km de aici. Pe vremuri, oamenii mei trăiau într-o așezare de lângă Kaktovik. Trăiam cu familia vărului meu. Mama mea a murit dându-mi naștere, iar tatăl meu a murit de foame când aveam șase ani și ieșise pe

gheață, la vânătoare de karibu. Am crescut ca un prost, plin de *quiniq*. Pe atunci nu-mi era de ajuns să stau ore întregi lângă o copcă, așteptând ocazia de a împunge cu sulița o focă. Nu aveam respect pentru datinile vechi. Nu înțelegeam cercul frumuseții, farmecul zăpezii. Într-un an, un reprezentant al armatei a venit prin Kaktovik să recruteze oameni, ne-a vorbit despre locuri îndepărtate. Eu vă învățasem limba; aveam brațul puternic. Așa că m-am înrolat. Dar vorbeam inuită, vorbeam tunită, spuse el și clătină încet din cap. Așa că după șase luni petrecute la Fortul Bliss m-au trimis înapoi aici, la baza asta.

– Baza era operațională? întrebă Marshall.

– *Ahylah*, dădu din cap tunitul. În afară de aripa de nord, care nu era încă terminată. Au fost nevoiți s-o construiască sub nivelul zăpezii.

– De ce? întrebă Logan.

– Nu știu. Era confidențial. Pentru teste. Ceva experimente cu sonarul, spuse Usuguk și se opri. Armata a pus câțiva tuniți la muncă, să sape gheața din aripa de nord și să pună piloni. Toți tuniții știu că muntele e un loc rău, unde trăiesc zeii malefici. Dar eram puțini, și săraci, și primeam bani de la *kidlatet* – omul alb – și ne era greu să-i refuzăm. Unchiul meu era unul dintre muncitori. El l-a găsit.

– A găsit ce? întrebă Marshall.

– *Kurrshuq*, spuse Usuguk. Colțul zeilor. Devoratorul de suflete.

Ceilalți schimbă priviri între ei.

– Ce e *kurrshuq* mai exact? întrebă Logan.

– E ceea ce ați trezit voi.

– Cum? ridică vocea Sully. Aceași creatură? E imposibil.

Tunitul clătină din cap.

– Nu aceeași. Alta.

Marshall simți cum surpriza acestei dezvăluiri îl pătrunde. Era posibil? Tăcerea se așternu peste grup.

– Continuă, zise Sully într-un final.

– Era prinsă în gheață, într-o crevasă mică de la baza aripii de nord, spuse Usuguk.

– Probabil că a fost înghețată de același fenomen, murmură Faraday.

– Unchiul meu era foarte agitat. A venit la mine. Iar eu m-am dus la colonelul Rose.

– Comandantul bazei, spuse Logan.

Usuguk încuviință.

– Nimeni altcineva nu trebuia să știe. Unchiul meu m-a rugat să-i spun colonelului că armata trebuia să părăsească locul imediat. Era pământ interzis. Și *kurrshuk* era gardianul pământului, spuse el, după care făcu o pauză. Dar nu au plecat. Colonelul a închis crevasa și i-a chemat pe ei.

– Pe ei? repetă Marshall.

– Oamenii de știință speciali. Cercetătorii secreți. Au ajuns aici înainte de luna plină. Au venit cu două avioane de marfă burdușite cu fel de fel de instrumente ciudate. Acestea au fost instalate în aripa de nord, în întuneric.

– Deci aripa de nord a primit o altă întrebuințare, spuse Logan. Scopul ei inițial a fost abandonat până când noua descoperire avea să fie examinată.

– Da.

– Cu unchiul tău ce s-a întâmplat? continuă Logan. Și cu ceilalți tuniți?

– Au plecat degrabă.

– Dar tu ai rămas.

Usuguk își lăsă capul în jos.

– Da. Spre rușinea mea eternă. V-am spus că nu aveam deloc respect pentru datinile tribului meu. Și oamenii de știință aveau nevoie de cineva care să-i ajute, cineva care să înțeleagă modul în care funcționa baza. Cineva care putea să... să-i protejeze. De vreme ce eu știam deja de existența *kurrshuk*-ului, am

fost selectat. S-au purtat cumsecade cu mine, m-au implicat în munca lor. Mă numeau „micul cercetător“. Unul dintre ei, un *kidlatet* pe nume Williamson, era interesat de... Făcu o pauză. De sociologie. I-am împărtășit câteva dintre legendele tribului meu, istoriile noastre, credințele noastre.

– Și ce s-a ales de... de creatură? întrebă Marshall.

– A fost scoasă cu atenție din gheață, luată din crevasă și plasată într-un congelator din aripa de nord. Cercetătorii voiau să o studieze, să o măsoare, apoi să o dezghețe. Dar, în curând, s-a dezghețat de la sine.

– De la sine? repetă Sully.

– Desigur, ridică Usuguk din umeri, parcă uimit de tonul sceptic al lui Sully.

Marshall și Faraday se uitară unul la celălalt.

– Era vie? întrebă Marshall.

– Da.

– Și era ostilă?

– Nu, nu la început. *Kurrshuq* e un demon priceput. Se joacă cu tine, așa cum se joacă puii de vulpe cu un șoarece de câmp. Oamenii de știință erau fascinați. După ce și-au revenit și nu le-a mai fost teamă, au fost fascinați.

– Teamă? întrebă Marshall.

– *Kurrshuq* e o creatură înfricoșătoare când o privești.

Logan își scoase un carnețel cu coperte de piele.

– Poți să mi-o descrii? întrebă el.

– Nu.

Altă tăcere scurtă.

– Povestește-ne ce s-a întâmplat, spuse Marshall. Cu cercetătorii.

– Așa cum v-am spus, creatura părea că ne face pe plac. Că e prietenoasă. Cercetătorii și-au continuat testele și observațiile. I-au testat puterea și viteza. Au devenit din ce în ce mai entuziasmați, mai ales de modul în care creatura se apăra. Voiau să-i testeze inteligența, să găsească moduri prin care să – ce

cuvânt foloseau? – o transforme într-o armă. Dar în cea de-a treia zi creatura s-a decis să le facă voia zeilor diabolici. S-a săturat să se joace cu noi. Unul dintre cercetători, un *kidlatet* pe nume Blayne, îi testa... instinctul de vânătoare. Nu mi-au spus ce ar fi vrut să vâneze creatura. Blayne avea un reportofon pe care înregistrase sunete de animale care sufereau, marmote, iepuri. Când i-a pus caseta, creatura s-a înfuriat. L-a rupt în bucățele. I-am auzit țipetele și am fugit spre el. Când am ajuns, corpul lui era împrăștiat peste tot în laboratorul audio. *Kurrshuq* dormea pe podea, cu capul lui Blayne între labele din față. Îi devorase sufletul.

Marshall îi aruncă o privire lui Logan. Istoricul își deschisese carnețelul și scria cu frenezie.

– Oamenii de știință au plecat fără să atingă cadavrul și s-au întors la sediul lor să vorbească. Unii erau de părere că bestia ar trebui ucisă imediat. Alții nu erau de acord, pentru că era o descoperire prea valoroasă. Poate că moartea lui Blayne fusese un accident, spuneau ei. Că e posibil să fi greșit creatura și să fi acționat în autoapărare. S-au pus de acord să continue studiul.

– Williamson, cel interesat de sociologie, a discutat despre asta cu tine? întrebă Logan, ridicându-și ochii din carnețel.

Usuguk încuviință.

– Mi-a pus multe întrebări. Ce știau cei din tribul meu despre *kurrshuq*, de ce era aici, ce voia.

– Și ce i-ai spus?

– I-am spus adevărul. Că era un gardian al muntelui interzis. Că devoratorul de suflete nu putea fi ucis.

– Care a fost reacția lui?

– A petrecut mult timp scriind în carnețelul său.

Logan se scotoci prin buzunare și scoase jurnalul decolorat și i-l întinse lui Usuguk. Tunitul îl deschise cu grijă, răsfoi câteva pagini îngălbenite și îl returnă cu un semn din cap.

– „Au tuniții răspunsul?” cită Logan. Poate era o întrebare, nu o afirmație.

– Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Sully.

– A doua zi când ne-am întors eram înarmat. S-a purtat diferit cu noi. Era ostil, necomunicativ. Când cercetătorii au insistat, a atacat.

– I-a ucis pe toți? continuă Sully.

– Nu. Nu deodată.

– Cum, atunci?

Pe măsură ce vorbea, privirea tunitului se cobora tot mai mult. Apoi s-a uitat dintr-odată în sus, ținându-l pe fiecare dintre ei cu ochii bântuiți de amintire.

– Nu mă întrebați, spuse el, cu vocea tremurândă. Nu vreau să-mi aduc aminte.

În cameră se așternu tăcerea. Încet, Usuguk s-a reîntors cu privirea spre punctul distant. Chipul i se relaxă și deveni resemnat încă o dată.

– Ai împușcat-o? întrebă Marshall cât putu de blând.

Usuguk aprobă dând din cap, fără să se uite la el.

– Ce s-a întâmplat?

– Gloanțele au enervat-o.

– Cum ai scăpat?

Fusese rândul lui Logan să întrebe.

– Ne urmărea. Cei care mai rămăseseră în viață au încercat să scape din aripa de nord. Ne-a prins o dată, de două ori. Într-un final, am mai rămas doar eu și Williamson. Ne ascundeam în camera de electricitate, nu departe de trapa de ieșire, spuse el cu o voce din ce în ce mai spartă. A țâșnit din întuneric... Williamson a țipat... a sărit pe el... a picat cu spatele pe un tablou electric... am văzut o lumină puternică și camera s-a umplut de fum... am fugit cât de repede am putut din aripa de nord.

Urmă o pauză lungă în care nimeni nu scoase un cuvânt.

– Colonelul Rose a chemat o echipă specială, continuă Usuguk într-un final. Când ne-am întors în aripa de nord, l-am găsit pe *kurrshuq* prăbușit peste trupul lui Williamson. Nu se mai mișca.

– Mort, șopti Sully.

Usuguk clătină din cap.

– A plecat mai departe. A ales să-și părăsească corpul.

– Ce au făcut cu el? întrebă Marshall.

– Cadavrul a dispărut.

– Cum? întrebă Sully.

– S-au întors mai târziu cu un sac pentru cadavru. Dar dispăruse deja.

Tunitul se uită la ei, la fiecare.

– După cum v-am spus. A ales să se întoarcă la forma sa spirituală.

Sully clătină din cap.

– Probabil s-a târât undeva să moară. Și s-au grăbit să închidă locul, să mușamalizeze tot incidentul, sunt sigur că nu l-au căutat foarte mult.

Marshall se uită la șaman.

– Și tu? Tu ce-ai făcut?

– Am părăsit armata. Am plecat cu câțiva oameni din sat, care m-au ascultat, și am înființat o nouă comunitate, pe gheață. Ne-am străduit să trăim după vechile datini ale poporului meu, așa cum au trăit ei de mii de ani, înainte de venirea *kidlatet*-ului. Am lăsat în urmă lumea fizică.

Sully nu-l mai asculta.

– Nu vă dați seama? spuse el. E vulnerabil la electricitate. E călcâiul lui Ahile. Trebuie să-l anunțăm pe Gonzalez.

Tunitul se uită în sus deodată.

– Nu ați priceput nimic din ce v-am zis? Nu e un animal. Provine din lumea spiritelor. Nu-l puteți omorî. De aceea

m-am întors aici, ca să vă spun lucrul acesta. Nu m-ați ascultat de prima dată. Acum trebuie să-mi dați crezare. Pentru că vă spun adevărul. Sunt singurul care a supraviețuit.

Sully nu îi răspunse. Se duse în colțul opus al camerei și ridică radioul pe care i-l dăduse Gonzalez.

– Există și un al doilea motiv pentru care m-am întors, spuse Usuguk, întorcându-se spre Marshall. Creatura pe care ați găsit-o, ați spus că e mai mare decât un urs polar, nu-i așa?

– Așa e, încuviință Marshall.

– Creatura pe care cercetătorii au scos-o acum 50 de ani din gheață era de mărimea unei vulpi arctice.

Urmă o tăcere, provocată de șocul celor spuse de Usuguk. Pentru un moment, nimeni nu se mișcă. Apoi Sully ridică radioul și apăsă butonul de transmisie.

– Doctorul Sully către sergentul Gonzalez. Mă auziți?

Ca răspuns, se auzi doar pâraitul paraziților.

Sully încercă din nou.

– Aici Sully. Gonzalez, mă recepționezi? Terminat.

Și mai mulți paraziți.

În timp ce Sully încerca să dea de Gonzalez, Usuguk se ridicase de pe scaun și mersese lângă Marshall și Faraday.

– După ce ați venit aici, atunci când din cer a plouat cu sânge, m-am temut că ați trezit încă unul, spuse el. De aceea v-am avertizat și v-am spus că trebuie să plecați. Sunt șaman. Stau cu un picior în lumea materială și cu altul în lumea spirituală. Trebuie să ai încredere că înțeleg astfel de fenomene.

– Încă unul, repetă Marshall, încă șocat, neputând să accepte vestea.

– Poate că nu ar trebui să fim atât de surprinși, spuse Faraday. Teoria jocului prevede că rezultatul cel mai puțin dezirabil are cele mai mari șanse să se materializeze.

– De mărimea unei vulpi, spuse Marshall. Și a ucis șapte oameni.

Usuguk încuviință.

– Acum mă crezi? *Kurrshuq*-ul acesta e un spirit mult mai important decât celălalt. Nu va părăsi lumea aceasta la fel de ușor. Nu-l puteți ucide, nu-l puteți cuceri. Puteți doar să plecați. Poate că vă va permite asta.

– Dar nu putem pleca, spuse Marshall. Suntem prea mulți, nu încăpem în vehiculul de zăpadă. Suntem prinși aici, nu putem pleca din cauza furtunii.

Tunitul se uită la el cu ochii strălucindu-i.

– Atunci îmi pare foarte rău pentru voi.

– E normal să meargă așa de greu? întrebă Barbour cu dinții încleștați. Călătoria, vreau să spun.

– Nu. În mod normal drumurile de iarnă pentru transport sunt acoperite cu un strat de gheață. Dar noi ne creăm propriul drum acum. Vrei să tragi de mânerul „oh, rahat“?

– Ce fel de mâner?

– Bara de stabilizare de lângă ușă.

Barbour se întinse și apucă bara de metal orizontală, aruncându-i o privire lui Carradine. Cabina camionului era atât de mare încât nici nu ar fi putut ajunge la el. Mâinile lui păreau într-o continuă mișcare – pe volan, pe schimbătorul de viteze, apăsând un buton din multitudinea celor de pe bord. Barbour nu mai călătorise niciodată într-un camion cu semiremorcă și era uimită cât de sus era față de sol și cât de dificil era drumul.

– Trebuie să menținem viteza sub 50 km/oră, spuse camionagiul, cu obrazul umflat de omniprezenta gumă pe care o molfăia. Nu vreau să se strice legătura de remorcă. Va trebui să încetinem și mai mult când ajungem la lac, dar măcar drumul va fi mai lejer acolo, chicoti el.

Lui Barbour nu-i plăcu chicotitul lui.

– Ce lac?

– Trebuie să trecem un lac în drum spre Satul Arctic. Lacul Speranței Pierdute. E prea mare, nu-l putem ocoli. Dar vremea a fost prielnică și rece, deci n-ar trebui să avem probleme.

– Glumești, nu-i așa?

– De ce crezi că se numește condusul camionului pe drum de gheață? Peste 80% din drumul făcut iarna este peste ghețuri. Traseele obișnuite reprezintă doar 20% din drum.

Barbour nu-i dădu nicio replică. „Lacul Speranței Pierdute, se gândi ea. Să sperăm că nu se va ridica la înălțimea numelui.“

– Suntem norocoși că e vânt acum, continuă Carradine. Menține stratul de zăpadă jos și așa pot să găsesc cea mai bună rută pe permafrost. Trebuie să fim foarte atenți, nu pot să risc să ni se spargă un cauciuc, mai ales cu toți oamenii ăia acolo, care stau fără căldură.

Barbour aruncă o privire în oglinda retrovizoare. În lumina trecătoare care se reflectau în oglindă, putea desluși conturul rulotei argintii. Treizeci și cinci de oameni înăuntrul ei. Și-i imagina stând acolo, probabil conversând foarte puțin, cu doar o lanternă sau două care să le ofere lumină. Căldura probabil că scăzuse deja.

Carradine îi arătase cum să folosească radioul CB pentru a comunica cu Fortnum. Ridică receptorul din furcă, se asigură că era selectată frecvența potrivită și apăsă pe comutatorul de transmisie.

– Fortnum, recepționezi?

Se auzi un cârâit scurt.

– Recepționat.

– Cum merge acolo?

– E bine până acum.

– S-a făcut frig?

– Încă nu.

– O să vă anunț pe măsură ce ajungem tot mai în sud. Să îmi spuneți dacă aveți nevoie de ceva.

– Așa o să facem.

Barbour nu ştia cum să procedeze la finalul conversaţiei aşa că puse pur şi simplu receptorul înapoi în furcă. Ultima parte a discuţiei fusese oricum doar pentru a le ridica moralul, nu avea cum să-i ajute, de fapt. Îi aruncă o privire lui Carradine.

– Cât mai e?

– Până la Satul Arctic? Vreo 330 de km de la bază la garizoana din nord. În direcţia aia mergem noi acum.

330 de km. Erau deja pe drum de aproape o oră. Barbour făcu un calcul mental rapid. Mai aveau încă şase ore de mers.

În afara parbrizului lat, furtuna părea să fie un haos de fulgi albi pe fundalul unui ecran negru. Vântul ridica în vârtejuri zăpada de pe pământ, dezvăluind suprafaţa cenuşie şi lipsită de trăsături a permafrostului de dedesubt. Carradine aprinsese toate farurile de ceaţă şi farul mare de pe camion şi, în ciuda tonului său calm şi glumeţ, Barbour observă cu câtă atenţie urmărea el drumul din faţă, mişcând uşor volanul de fiecare dată când observa un potenţial obstacol.

Cabina se zdruncina şi se scutura, până când lui Barbour i se păru că i se descleştase maxilarul. Se întrebă cum se descurcau Sully şi Faraday la bază, şi dacă Marshall se întorsese sau nu. Poate nu ar fi trebuit să-l lase pe Sully să o convingă să plece. Era, în aceeaşi măsură, şi expediţia ei, aşa cum era a tuturor celor implicaţi; nu era numai specialistul în calculatoare, avea şi ea cercetarea ei pe care n-ar fi trebui s-o abandoneze doar pentru că...

Ceva se schimbase. Se uită la Carradine.

– Încetănim?

– Da.

– De ce?

– Ne apropiem de Lacul Speranţei Pierdute. Mergem cu maxim 15 km/oră pe gheaţă.

– Dar în rulotă nu e căldură. Nu putem să tragem de timp.

– Doamnă, să-ți explic ceva. Atunci când trecem peste un lac înghețat, camionul creează un val sub gheață. Valul acela ne urmărește pe măsură ce trecem lacul. Dacă mergem prea repede, valul devine prea puternic și poate să spargă gheața. Dacă se întâmplă asta, ne ducem la fundul lacului. Apa îngheață deasupra noastră în câteva minute și, cât ai zice pește, ai un mormânt gata făcut care...

– Bine. Am înțeles.

Acum, în întinericul din față, ceva scliepa șters în lumina farurilor. Barbour se ridică în capul oaselor și se uită pe geam agitată, privind cu insistență drumul. Gheață, întinzându-se cât vedea cu ochii, până când se pierdea în furtună.

Carradine încetini puțin, manevrând schimbătorul de viteze, până când se auzi un zgomot de frâne scrâșnind și camionul se opri. Camionagiul se întinse spre cabina de dormit și scoase de acolo o unealtă lungă, care arăta ca un ciocan pneumatic foarte subțire.

– Mă întorc imediat, spuse el, deschizând ușa.

– Dar... începu ea să protesteze.

Carradine coborî și trânti ușa în spatele lui, dispărând din câmpul vizual, iar Barbour rămase tăcută. După un moment îl văzu din nou, pășind în fața camionului, o priveliște bizară așa cum era, îmbrăcat în cămașa lui tropicală și cu unealta aceea bălăngănindu-i-se pe umăr. Vântul se mai potolise și vârtejuri de zăpadă se roteau în jurul lui aproape mângâindu-l. Pe măsură ce-l urmărea cu privirea, Carradine pășise pe gheață și merse aproape 50 de metri. Își luă unealta de pe umăr, o puse în funcțiune și perforă cu ea gheața. Barbour își dădu seama că era un burghiu electric. În 30 de secunde străpunsese deja gheața și bărbatul se îndrepta înapoi spre camion. Urcă, deschise ușa și intră în cabină. Zâmbea larg. Un strat subțire de gheață îi acoperea părul și umerii.

– Ești de-a dreptul sărit de pe fix, știi asta? spuse ea. Să ieși în furtună, îmbrăcat așa.

– Frigul e o stare mentală.

Carradine aruncă burghiul în spate și își frecă mâinile – din cauza frigului sau pentru că era entuziasmat, Barbour nu-și dădu seama.

– Stratul de gheață are 55 de centimetri.

– Și asta e rău?

– E bine. 45 de centimetri e minimul. Suntem înainte de sezon. Gheața asta e bună pentru 25, poate chiar 30 de tone.

Arătă cu degetul spre burghiu, chicotind.

– Știi că nu avem cu noi instrumente de înaltă clasă. Nu avem radar pentru gheață, nu analizăm profile, așa cum se face pe un drum de gheață. Dar, hei, nu avem nici restricție de drum și nici dispeceri care să ne bată la cap.

Se uită la ea un minut.

– În ordine. Îți voi spune ceva acum, ca să fii pregătită. Șofatul pe gheață nu e la fel cu șofatul pe un drum normal. Gheața se curbează odată cu camionul. Și scoate un zgomot puternic.

– Cum?

– O să-ți dai seama când o să auzi.

Carradine eliberă frâna și băgă camionul în viteză.

– Acum o să trecem pe lac. Nu vreau să accelerez prea mult și să întind gheața.

– Să o întinzi? Nu, nu, cu siguranță nu vrei să faci asta.

Barbour privi afară spre întinderea aparent infinită de gheață din fața ei. Chiar aveau de gând să traverseze lacul cu un camion cu 18 roți?

– În ordine, spuse Carradine și îi dădu drumul camionului spre malul lacului, după care îi aruncă o privire lui Barbour și îi făcu cu ochiul. Cam de acum ar trebui să începi să te rogi, doamnă.

Se târau pe gheață cu mai puțin de 16 km/oră. Barbour se încordă când lăsară în urmă permafrostul care tremura și bubuia, pentru a trăi acum senzația și mai neplăcută a gheții care se îndoia sub ei. Carradine se încruntă, concentrându-se la drum, cu o mână pe volan și cu cealaltă pe schimbătorul de viteze. Motorul huruia pe măsură ce înaintau.

– Trebuie să mențin RPM-urile cât mai mari. Ca să nu derapăm.

Pe măsură ce înaintau pe gheață, Barbour auzi un nou zgomot, un trosnet slab care părea că vine de peste tot din jurul ei și care semăna cu sunetul pe care îl face un celofan când desfaci un cadou de Crăciun. Înghiți cu greu. Știa de unde provenea zgomotul: era gheața care protesta sub greutatea enormă a camionului.

– Cât mai e până pe partea cealaltă? întrebă ea cu o voce puțin răgușită.

– Vreo șase kilometri, răspuse Carradine fără să-și ia ochii de pe gheață.

Continuaseră să meargă cu ceea ce părea viteza melcului, în timp ce pocnetele și trosnetele se auzeau din ce în ce mai tare. Zăpada se rotea, formând vârtejuri, și cicloane, și forme fantasmagorice ciudate în lumina farurilor. Din când în când Barbour auzea pocnete puternice și bubuituri venind de dedesubtul lor. Își mușcă buza, numărând minutele în gând. Deodată, camionul viră, alunecând spre dreapta. Se uită repede la camionagiu.

O pală de vânt, spuse el, trăgând de volan cu blândețe pentru a redresa camionul. Nu e tracțiune aici.

Radioul CB ciripi. Barbour se întinse după receptor.

– Fortnum?

– Da. Ce e cu zgomotul ăla ce vine de afară? Oamenii încep să se îngrijoreze.

Barbour se gândi un moment la ce să răspundă.

– Trecem peste o porțiune mai înghețată. Mai durează câteva minute.

– Am înțeles, o să transmit mesajul.

Puse la loc receptorul, schimbând o privire cu Carradine.

Trecuseră cinci minute, apoi zece. Barbour își dădu seama că mâna dreaptă îi amortise pentru că ținea foarte strâns bara de stabilizare. Elasticitatea gheții, pârâitul și trosnetele continue o făceau să fie atât de încordată, încât credea că o să înnebunească. Vântul șuiera. Din când în când o pală de vânt mai puternică împingea camionul, forțându-l pe Carradine să tragă de volan cu multă grijă pentru a compensa presiunea.

Barbour se uită în față în beznă. Se vedea cumva la mal în distanță? Dar nu, era doar un zid întunecat de granule de gheață care levitau în aer, mișcându-se și vibrând în vânt ca o perdea care se unduia.

– Ceață de gheață, îi explică Carradine. Aerul nu mai poate susține atâta umezeală.

Ceața ciudată începu să înconjoare camionul ca un nor negru de vată. Vizibilitatea, care nu fusese oricum bună de la început, scăzuse dramatic.

– Nu mai văd nimic, spuse Barbour. Încetinește.

– Nu pot, spuse camionagiul. Nu pot să pierd impulsul.

Faptul că erau orbi în întuneric și înfricoșătoarea unduire a gheții, și pocnetele de sub ei, toate erau mai mult decât putea suporta Barbour. Simți că se hiperventilează și că se îneacă în anxietate. „Mai rezistă puțin, dragă. Rezistă. Doar un minut sau două.“

Ieșiseră din norul de gheață și acum putea vedea stâncile de pe malul îndepărtat, la limita unde de lumină a farurilor. Se simți ușurată. Slavă Domnului!

Carradine își luă ochii de pe gheață cât să-i arunce o privire.

– N-a fost așa de rău, nu-i așa?

Dintr-odată, camionul se clătină brusc. În același timp, se auzi un trosnet zgomotos, asemănător celui făcut de un pistol, chiar în spatele lor.

– O bucată mai sensibilă, spuse Carradine, apăsând cu putere pe accelerație. Gheață slabă.

Înaintau mai repede acum, cu motorul huruind. Un alt trosnet, de data asta mai puternic, venind chiar de sub ei. Barbour văzu că se formase o spărtură în gheață care le-o lua înainte acum cu o viteză din ce în ce mai mare, iar cele două secțiuni se îndepărtau una de cealaltă. Carradine manevră camionul astfel încât spărtura să rămână între roțile din față. Dar în fața lor, crăpătura se despărțise deja în mai multe ramuri, una, două, răspândindu-se pe suprafața gheții ca un fulger de vară. Carradine trase de volan brusc, mișcându-se în lateral peste pânza de spărturi. Pocnetele și trosnetele deveniseră și mai zgomotoase. Chiar atunci o pală de vânt prinse partea laterală a camionului. Barbour țipă când simți că spatele camionului se răsuci și apoi se înclină cu o viteză alarmantă, amenințând să se răstoarne pe gheața care se prăbușea.

– Derapaj! strigă Carradine. Ține-te bine!

Barbour se agăță cu disperare de bara de stabilizare în timp ce camionagiul încerca să împiedice vehiculul să se răstoarne. Încetul cu încetul, accelerația îi adusesse înapoi la nivelul gheții. Malul era chiar în fața lor acum, la mai puțin de 50 de metri depărtare. Dar camionul se rotea încă, deși într-un mod controlat. Se izbise puternic de stânci, se clătinase și apoi se stabilizase. Carradine lovi accelerația și camionul trecu în viteză de gheață și înapoi pe suprafața plată a permafrostului.

Barbour expiră puternic, tremurând. Puse mâna pe receptorul CB.

– Fortnum, aici Penny Barbour. Toată lumea e bine acolo în spate?

După un moment, se auzi vocea răgușită a lui Fortnum.

– Suntem puțin zguduiți, dar în rest bine. Ce s-a întâmplat?

– Ne-a prins o pală de vânt. Dar acum am ieșit de pe gheață și drumul ar trebui să continue fără probleme de acum încolo.

În timp ce punea receptorul la loc, se uită la Carradine din întâmplare. Acesta privea în oglinda retrovizoare. Observând expresia de pe chipul lui, a apucat-o din nou frica.

– Ce e? întrebă ea.

– Stânca de care ne-am lovit, răspunse el. Se pare că a găurit rezervorul stâng.

– Rezervorul de benzină? Dar nu sunt două?

– Stângul era plin. Cel din dreapta doar o treime.

Sentimentul de neliniște o cuprinse brusc.

– Dar avem destul cât să ajungem la Satul Arctic, nu-i așa? Carradine îi ocoli privirea.

– Nu, doamnă. Nu cred că avem destul.

Lucraseră repede și cu cât mai puțină lumină. Gonzalez nu știa exact cât de mult se baza bestia pe văzul ei, dar nu avea niciun rost să-i ușureze munca afurisitei ăleia.

Îl bătu pe Phillips pe umăr și îi făcu un semn spre intersecția prost luminată din fața lor.

- Tu ții colțul acela, șopti el. Eu o să fac ultimele conexiuni.
- Da, domnule.
- Îmi faci un semn în momentul în care auzi ceva.
- Da, domnule.

Îl privi pe Phillips mergând în josul holului – o umbră printre umbre – și așezându-se lângă intersecție. Apoi se uită spre aranjamentul din fața lui care fusese încropit în grabă: șase fire groase de cupru care atârnavă de tavan și care erau suspendate la un metru deasupra unei bălți de apă puțin adâncă. Un aranjament primitiv, dar îndeajuns de letal odată ce era gata. Se furișă după o ușă pe care scria Centrală Electrică Motivică. Se opri în cameră, uitându-se la varietatea complexă de mânere, zimți, legături, rotoare și mecanisme hidraulice. Secția aceasta găzduia mașinăria enormă care fusese odată folosită pentru a roti antenele pentru radar. Alesese camera aceasta din trei motive: era aproape, avea destulă electricitate și era pe singurul culoar prin care se putea ieși din secția aceasta spre nivelul B. Mai devreme sau mai târziu, creatura trebuia să treacă pe aici.

Privirea îi rătăci spre un colț îndepărtat al camerei, unde stătea caporalul Marcelin, cu arma la picioare, tremurând, cu privirea în jos. Apoi, prinzând capetele libere ale firelor de cupru – împreună cu Phillips, le trecuse peste țevile de pe tavanul holului prin traversa de deasupra ușii –, se îndreptă spre panoul electric principal. Deși antenele de radare nu se mai rotiseră de aproape jumătate de secol, conexiunile electrice care erau legate la ele erau încă operaționale. Le testase chiar el: siguranțele erau puțin prăfuite, conexiunile ruginite, dar erau încă în stare să transmită destul curent. Și în afară de asta, nu avea nevoie de antenele de radar, trebuia doar să pornească curentul care să le alimenteze.

Gonzalez nu știa cum și de ce Sully și ceilalți cercetători ajunseseră la concluzia că bestia era vulnerabilă la energia electrică, dar nici că-i păsa. Era pur și simplu ușurat – ușurat al naibii – să afle că avea o slăbiciune. Durase 15 minute să conceapă un plan și să-l pună în acțiune. Și în timpul acelor 15 minute fusese, din fericire, prea ocupat ca să se gândească.

Panoul principal era fixat în peretele cel mai apropiat, atașat de metal prin patru izolatori de ceramică. Îi deschise capacul și îl luminează cu lanterna. Patru rânduri de siguranțe solide sclipiră în raza de lumină. Verifică dacă sursa principală era oprită, apoi își folosi briceagul ca să dea jos izolația solidă de pe niște fire de 8. Cât de repede putu, fixă firele pe una dintre barele magistralei. Se uită spre panou, asigurându-se că toate siguranțele erau deconectate. În final, se întinse spre mânerul de siguranță de lângă panou și îl împinse spre poziția „Pornit“. Se auzi un huruit ușor când circuitul se trezi la viață.

Acum, prin fire treceau 6 000 de volți și 20 de amperi de putere. Atât de mult curent – de trei ori mai mult decât se folosea la scaunele electrice – ar fi oprit inima oricărei bestii,

indiferent cât de masivă ar fi fost. Iar Gonzalez nu voia să își încerce norocul: cei 20 de amperi aveau să o prăjească bine.

Împinse mânerul înapoi în poziția de „Oprit“ și se întoarse spre Marcelin.

– Hai aici, caporale!

Pentru un moment, Marcelin părea că nu îl aude. Apoi își ridică pușca M16 și veni spre el, împleticindu-se, având parcă picioare de lemn.

– Așteaptă aici. Când îți dau semnalul, împingi de mânerul ăsta. Repede. Ai înțeles?

Caporalul dădu din cap.

– Te așezi lângă ușă. Aștepți creatura să calce în apă și să intre în contact cu firele. Apoi deschizi focul – și continui să tragi.

Marcelin se postă lângă panoul electric. Gonzalez aruncă o ultimă privire spre conexiunea pe care o improvizase și apoi ieși în hol ca să-și ocupe propriul post, atent să nu atingă firele. Își verifică arma, scoase încărcătorul, îl lovi cu grijă de pământ și îl băgă la loc. Acum nu le mai rămânea decât să aștepte.

Analiză planul încă o dată. Trecuseră mai mult de 30 de ani de când studiase ingineria elementară, dar își reamintea conceptele de bază destul de bine. Curentul electric trece ușor prin apă. Organismele vii sunt, într-o proporție mare, apă, ceea ce le face conductoare perfecte pentru curent. Așadar trebuie să atârni destul de multe fire de tavan, astfel încât creatura să atingă măcar unul, și trebuie să le atârni destul de jos, astfel încât să nu se poată târî sub ele. Toarnă destul de multă apă pe podea astfel încât să se creeze o băltoacă nu foarte adâncă și asigură-te că se întinde de la un perete la altul. Plasează firele deasupra apei și conectează-le la curent pozitiv. Atunci când

creatura are să treacă pe sub fire, va completa circuitul – și noapte bună, doamnelor și domnilor.

Părea un plan fără cusur. Acum tot ce trebuia era ca bestia să apară.

Se ghemui mai jos, făcându-se mic. Putea distinge umbra slabă a lui Phillips, care stătea lângă capătul culoarului. Phillips era momeala. Soldatul putea supraveghea din acel punct ambele coridoare; avea să vadă bestia când încă era departe. Odată ce ar fi fost sigur că a fost observat, s-ar fi retras în josul coridorului, pe lângă fire și apă, în locul în care aștepta Gonzalez. După ce bestia se va fi apropiat suficient, urma să-i facă un semn lui Marcelin să împingă mânerul – și drăcia năibii se va prăji pe cinste.

Gonzalez strânse patul puștii M16, își propti obrazul pe ea și ținti un punct în depărtare. Pe când verifica terminalul electric și aranja firele era conștient că bestia îi putea surprinde în orice moment. Dar acum, că totul era aranjat, avea timp să se gândească. Și nu voia asta. Pentru că știa în ce direcție se vor îndrepta gândurile sale: spre imaginea bestiei care îl sfâșia pe Creel ca pe mâncarea de câini, la acele momente oribile de fugă nebună, stupidă, de la suportul de radar, neștiind dacă în următorul moment nu avea să simtă dinții creaturii mușcându-l de spate sau fălcile rupându-i membrele...

Își schimbă poziția. N-avea rost să mai păstreze tăcerea acum, că întinseseră capcana.

– Phillips, strigă el. Vezi ceva?

În conul de lumină de la intersecția culoarelor Phillips clătină din cap și formă un X cu mâinile pe piept.

Gonzalez se mișcă iar în întuneric. Proiectilul lui Creel fusese atât de departe de țintă, nu e de mirare că nu oprise creatura. Dar ploaia de gloanțe care urmase: chiar era posibil ca

toate să fi ratat ținta? Pentru că dacă nu era așa, atunci asta însemna că...

Gonzalez nu voia să se mai gândească ce putea să însemne.

Poate era moartă. Poate asta era. Fusese rănită mortal și acum cadavrul zăcea undeva în pasajele întunecate. Sau poate că se îndreptase spre nivelul C. Poate că aveau să stea aici ore întregi, în întuneric, așteptând...

Gonzalez scutură din cap alungând aceste gânduri. Aruncă o privire spre centrala electrică, spre profilul nemișcat al lui Marcelin. Caporalul era într-o formă proastă. Avea încredere – destul de multă încredere – că se putea baza pe el să tragă de mâner. Era o șansă pe care trebuia să și-o asume. Nu putea fi în două locuri deodată, și Phillips avea nevoie de el ca să...

Prinse cu coada ochiului o mișcare și își întoarse privirea spre coridor. Phillips îi făcea semne, agitat, cu o expresie șocată pe chip.

– Vine? strigă Gonzalez. O vezi?

Phillips cotrobăi cu o mână după armă, o scăpă și o ridică panicat. În tot acest timp ținea cealaltă mână deasupra capului, făcând din mână, arătând ca un chefliu de Anul Nou, care suflă într-o trompetă din acelea de hârtie.

– Pleacă naibii de acolo! strigă Gonzalez. Marcelin, pregătește-te să tragi de mâner!

Dar Phillips nu se mișcă. Înlemnise, cu buzele tremurându-i, ca și cum teroarea i-ar fi smuls vocea.

Gonzalez miji ochii în întuneric, încruntându-se, încercând să îl vadă mai bine pe Phillips.

Concentrându-se pe mâna ridicată a acestuia, observă că Phillips nu o flutura, ci arăta spre ceva. Ceva din spatele lui Gonzalez.

Frica pusese stăpânire pe sergent. Se uită rapid peste umăr, spre coridorul din spatele lui.

Era acolo, negru pe negru, poate la 15 metri de el, mișcându-se și furișându-se atât de ușor și de neauzit, încât Gonzalez nu credea că o creatură de mărimea ei putea să facă așa ceva. Se holbă la ea, îngrozit. Pentru un moment, simți că-i sare inima din piept. Apoi aceasta explodează la viață din nou, lovindu-se de coasta lui. Se rostogoli în spate, prin baltă, stropind în jurul lui în timp ce fugea și cădea și iar fugea pe coridor, înspre Phillips. „Nu e posibil, o voce îi spunea undeva în creier. Coridorul acesta e singura cale de ieșire. Nu avea cum să treacă de noi. Și totuși, cumva a făcut-o.“ În timp ce Gonzalez se așeza pe poziție lângă Phillips, gâfâind, observă creatura oprindu-se pentru un moment, holbându-se la ei cu ochii galbeni care nu clipeau, înainte de a se furișa din nou înspre ei.

– Marcelin! strigă Gonzalez. Marcelin, acum!

Dinspre stația electrică nu veni niciun răspuns.

– Marcelin, trage de afurisitul ăla de mâner!

Se auzea cumva huruitul slab al transformatorului ? Era greu să își dea seama pentru că gâfâia foarte zgomotos și, din nou, o presiune dureroasă părea că-i încetășează capul. Creatura încă se îndrepta încet spre ei. Peste câteva secunde va trece de ușa dinspre stație... și va ajunge la fire. Gonzalez se lăsa să cadă la pământ, cu patul puștii sale M16 lipit de obraz. Încercă să țintească creatura, dar țeava puștii se tot ridica și se lăsa în jos, în funcție de bătaile inimii lui. Bestia se mișca mai repede acum, de parcă ar fi renunțat să vină pe-ascuns.

– Dumnezeu! spunea Phillips cu o voce care era pe jumătate rugăciune, pe jumătate scâncet. Dumnezeu! Dumnezeu!...

Încă un pas. Apoi încă unul. Pe măsură ce se apropia, creatura nu-și luă ochii de la ei, nu clipi, nu ezită. Era ceva atât de

îngrozitor la privirea aceea, încât Gonzalez simți că înlemnește de teamă. Era singurul lucru pe care-l putea face ca să nu scape pușca din mână pe podea.

Și apoi creatura ajunsese la apă. În vreme ce Gonzalez o privea, ezită un moment. Apoi se aruncă între două dintre firele care atârnavau.

Preț de o clipă nu se întâmplă nimic. Apoi coridorul se umplu de zgomotul unui trosnet teribil, care îți spărgea urechile. Fulgere mânioase dansau de la un fir la altul, arcuindu-se peste membrele creaturii, scuipând o sută de limbi arcuite spre tavan. Aerul se umplu de miros de ozon. Gonzalez simți cum firele de păr de pe ceafă i se ridicaseră. Fum cenușiu se ridica în valuri furioase, umplând coridorul, ascunzând creatura. Se auzi din ce în ce mai tare un șuierat pe măsură ce transformatorul încerca să tragă și mai mult curent. Luminile clipiră – o dată, de două ori – și fură urmate de un bubuit înfundat atunci când transformatorul se supraîncălzi. Coridorul se cufundă în întuneric.

– Dumnezeule! încă repeta Phillips, monoton, ca o mantră. Dumnezeule!

Luminile se reaprinseseră când transformatorul secundar preluă curentul. Firele se clătinau și dansau, și din ele țâșnea o ploaie de scântei. Gonzalez se uită prin norul gros de fum, încercând cu disperare să întrezărească bestia. Trebuia să fie moartă. Trebuia. Nimic nu ar fi rezistat la...

Capul creaturii apăru prin fumul cenușiu. Gonzalez tresări și își strânse arma. Pe măsură ce fumul se risipea, creatura devenea din ce în ce mai vizibilă. Arsuri negre mocneau pe blana ei. Pentru un moment, rămase nemișcată, ca și cum ar fi fost moartă.

Apoi își deschise gura.

În stație, Marcelin începu să urle.

Creatura se răsuci spre sursa zgomotului. Se ridică, sprijinindu-se pe coapsele puternice. Apoi se întoarce și – mișcându-se dinadins cu încetinitorul – dispăru în cameră. Și pe măsură ce privea, incapabil să facă vreo mișcare, inima lui Gonzalez părea să o ia la galop, în ritmul țipetelor lui Marcelin.

– Ce-a fost asta?

Conti se răsuci brusc, camera bălăngănindu-i-se periculos pe umăr. Din nou, toți trei se opriseră să asculte.

Wolff își lăsă capul într-o parte.

– Nu aud nimic, spuse el. E a treia oară când faci asta.

– Îți spun că am auzit ceva. Un țipăt cred. Sau poate un plâns, spuse el și arătă în jos, înspre coridor. A venit din partea aia.

Kari Ekberg urmări cu privirea direcția spre care arăta regizorul. Coridorul se scufunda în întuneric. Era atât de întunecat încât nu-ți puteai da seama unde se termină. Era ca și cum nu s-ar fi terminat niciodată, continuând la infinit în golul înghețat de sub noaptea arctică. Tremura, în ciuda căldurii umede.

Căutau echipa lui Gonzalez de jumătate de oră deja, fără succes. La început, încercaseră zona de planificare, doar ca să o găsească pustie, cu excepția unui depozit de arme. După aceea, cercetară aripa centrală făcând cercuri largi. În timp ce minutele treceau, Conti devenea din ce în ce mai nerăbdător: se plângea cu amărăciune că „pierdea ocazia“. Când își îndreptară cercetările către aripa sudică a bazei, Ekberg începu să se simtă din ce în ce mai incomfortabil. I se părea că aveau la fel de multe șanse să întâlnească monstrul, ca și echipa lui Gonzalez.

– Să mergem mai departe, spuse Conti. Infirmeria e chiar în față.

– Știu, spuse Wolff. Eram și eu acolo, ții minte? Ce te face să crezi că sergentul a luat-o pe aici?

– I-am auzit spunând că Ashleigh și soldatul acela au fost uciși nu departe de infirmerie, spuse regizorul.

– Mi se pare un motiv destul de bun să stăm departe de ea, atunci, răspunse Ekberg.

Conti nu se deranjă să-i răspundă. Monta lumina suplimentară de la cameră. O lumină galbenă umplu coridorul, desenând pe ziduri contururile ascuțite ale vechiului echipament militar.

– Dacă ești atât de nerăbdător să-i găsești, spuse Wolff, de ce nu folosești radioul?

– Nu pot să fac asta, răspunse Conti. Sergentul nu crede în munca mea. Niciunul dintre ei nu crede. Probabil că ne-ar îndruma greșit. Sau ar confisca aparatura. Nu putem risca.

Îi conduse în jos pe coridor. Cele mai multe uși erau închise; cele care erau deschise larg ofereau privirii spații bânțuite, pline de umbre și de echipament de neidentificat. Coborâră o scară și luară un colț.

– Aia e, nu? spuse Conti. Ușa aceea din dreapta?

Wolff dădu din cap.

Ekberg îi urmă pe cei doi într-o mică sală de așteptare. Nu mai fusese în acea secțiune a bazei și, în ciuda disconfortului, se uită în jur, curioasă, la proviziile medicale și la etichetele antice și șterse ale sticlulelor care zăceau în vitrine. Conti pătrunsese deja în următoarea cameră și, când îl auzi trăgând zgomotos aer în piept, își dădu seama că a găsit ceva. Urmându-l, văzu două trupuri acoperite pe masa de examinare. Unul era anormal de scund, nu arăta ca un corp intact, ci ca și când ar fi fost mai multe organe umane puse laolaltă. Plasticul care le acoperea era într-atât de mânjit cu sânge și cu fluide, încât

cadavrele erau complet ascunse privirilor. Ekberg își întoarse privirea cu repeziciune.

– Kari, spuse Conti.

Era atât de afectată de ce văzuse, că nu-i răspunse.

– Kari, repetă el. Pornește sunetul.

Tot ce putu să facă fu să deschidă mixerul de sunet și să bage în el cablul de la microfon. Conti se fâșâia în jurul cadavrelor, măturându-le cu lumina necruțătoare a camerei video.

– Acestea sunt, spuse el în microfonul de la lavalieră, cu vocea frântă de dramatismul momentului, cele mai noi victime. Prima victimă e un simplu soldat care-și îndeplinea datoria în serviciul țării noastre, dându-și viața în încercarea de a-i proteja pe alții. Cealaltă victimă e una de-a noastră, Ashleigh Davis, care își îndeplinea și ea datoria, o datorie nu mai puțin importantă. A venit în acest loc uitat de Dumnezeu pentru a rezolva un mare mister. Era o jurnalistă curajoasă care nu s-a dat deoparte din calea pericolului, care nu a ezitat niciodată să-și riște viața pentru alții, pentru a-i ilumina sau pentru a-i distra. Creatura care i-a ucis e încă aici, la fel și echipa de soldați care încearcă să o distrugă.

Tăcu, dar camera video încă plutea deasupra corpurilor acoperite, înainte și înapoi, focalizând imaginea.

– Nu o să dea chestia aia la televizor niciodată, spuse Wolff.

– Mă gândesc să continui cu un DVD, spuse Conti. Versiunea regizorului. Lăsa camera jos. A fost un noroc.

– Un noroc? întrebă Ekberg. Despre ce vorbești?

– Să-i găsim aici. Mi-era teamă că i-au dus deja în camera frigorifică.

„N-a fost un noroc pentru ei“, se gândi Ekberg. Vru să protesteze, dar își ținu gura. Nu folosea la nimic.

S-au întors și au continuat să meargă, pașii lor sunând în gol pe culoarul pustiu. Din când în când, Conti îi oprea și stătea nemișcat, ascultând atent. Avea o expresie pe chip pe care

nu i-o mai văzuse: o dorință stranie, ascunsă. Îi sclipeau ochii din pricina ei. Kari se uită neliniștită la Wolff. În lumina reflectată de la cameră, fața lui părea încruntată într-un mod bizar.

O altă intersecție, un alt culoar interminabil. Conti se opri din nou.

– Uitați, spuse el, arătând cu camera în josul coridorului, folosind-o pe post de lanternă. Ăla nu e sânge pe podea?

Ekberg urmări raza de lumină. Avea dreptate: la aproape 20 de metri în fața lor, podeaua era acoperită de urme care nu puteau fi decât de sânge. Părea că vin dinspre o cameră marcată „Cameră de planificare P-H“. Un talmeș-balmeș de urme sângerii duceau în cameră și apoi în afara ei, în jos, spre capătul coridorului. Ekberg simți un frison de frică.

Conti mărșălui înainte, potrivindu-și vizorul camerei la ochi. Ekberg se uită cum îndreaptă camera mai întâi spre sânge, apoi cum surprinde panorama holul de la stânga la dreapta, cu o mișcare lentă. Se duse după aceea la ușă, murdărindu-și cu sânge pantofii, și începu să filmeze interiorul camerei. Îi făcu un semn lui Ekberg să dea din nou drumul la sunet.

– Aici s-a petrecut masacrul, psalmodie el. Aici e locul unde i-a găsit îngrozitorul final al morții. Omorâți de ceva care nu poate fi descris decât ca un monstru, un monstru ale cărui secrete suntem hotărâți să le aflăm... și să le punem capăt.

Îi făcu un semn lui Ekberg să închidă sunetul. Coborând camera, arătă cu entuziasm la podeaua din fața sa.

– Uitați! Urmele acelea, sunt cel puțin trei tipuri de urme! Trebuie să fie ale lui Gonzalez și ale oamenilor lui.

Se opri, scrutând podeaua cu atenție.

– Dumnezeu! Nu cumva alea sunt urmele monstrului?

Ridică din nou camera, formând panoramic imaginea din fața lor, de-a lungul coridorului.

Ekberg înaintă, dar evită să arunce o privire în camera în care Ashleigh și soldatul pe care-l chema Fluke muriseră,

concentrându-se în schimb pe urma de sânge la care se holba Conti. Nu putea fi lăsată de vreo creatură, pur și simplu nu era posibil. Era prea mare; forma ei era prea nenaturală. Era ceva legat de ea care o afectă într-un mod violent și se uită în altă parte.

– Ce frumos! murmură Conti în timp ce filma. Pur și simplu, superb! Singurul lucru care ar fi mai frumos de-atât ar fi să... își aduse aminte unde era și tăcu.

Coborî camera și privi pe ascuns spre Wolff și Ekberg.

Lumina slabă din coridor se redusese, apoi deveni mai puternică, scăzând din nou în intensitate. Apoi se stinse cu totul. Ekberg se trezi în întuneric. Auzi un sâsâit de surpriză venind dinspre Wolff. După câteva secunde lumina reveni, puțin mai slabă decât înainte.

Conti își aruncă camera de filmat peste umăr.

– Sunteți gata?

– Nu sunt sigur că e o idee bună, spuse Wolff.

– Despre ce vorbești? Acum știm pe unde au luat-o. De-aia am venit aici, ca să... trebuie să ne grăbim.

Și porni înainte. După un moment, Wolff îl urmă. Ekberg porni pe urmele lor, ezitând.

Coridorul se termina la o intersecție, iar urmele de sânge duceau la dreapta. Trecură pe lângă câteva uși și o scară care cobora spre nivelul C, înainte ca urmele să devină tot mai slabe. Se opriră într-un loc în care mai era vizibilă doar o ultimă picătură de sânge.

– Și acum? întrebă Wolff.

Conti arătă înainte.

– Coridorul se termină în camera aia de-acolo.

Își potrivi vizorul din nou și înaintă.

Ekberg rămase pe loc, nemișcată, urmărindu-l pe regizor cum se îndrepta spre o ușă dublă pe care scria „Suport radar“. Ușile erau deschise și, în mod surprinzător, înăuntru erau

aprinse câteva lumini. În timp ce-l privea, Conti intră înăuntru. Se uită întâi în stânga, apoi în dreapta. Apoi înlemni. Pentru un lung moment rămase nemișcat. Într-un final, porni camera și filmă vreo 15 secunde. Apoi se uită pe coridor.

– Kari? spuse el pe un ton straniu, răgușit. Poți să vii aici un pic?

Ekberg merse în jos pe coridor și trecu de pragul ușii. Chiar în fața ei se afla un raft enorm de metal, plin de echipament vechi, prăfuit. Când se uită la Conti întrebătoare, el doar făcu un semn din cap peste umărul ei. Se întoarse și se uită în direcția indicată. La început nu observă nimic. Dar apoi se uită în jos, în colț, în locul unde se întâlnea podeaua cu pereții. Acolo zăcea un cap, întors cu susul în jos, holbându-se la ea cu o expresie care părea aproape acuzatoare. Se dădu în spate, clătinându-se șocată și îngrozită. O parte din ea conștientiză că acesta fusese Creel, șeful echipei de muncitori necalificați pe care-i angajaseră de la Anchorage. Capul fusese smuls cu brutalitate de pe umeri și sângele care țâșnise din artere improșcase în jur o pată de forma unei coroane de mari dimensiuni. La câțiva metri de cap, două picioare cu cizme se șteau aproape strengărește de sub marginea raftului de metal.

Ekberg scoase un geamăt, se dădu în spate cu repeziciune și se lovi de ceva. Când se întoarse, își dădu seama că se uita direct în lentila camerei lui Conti. O filma. Se putea vedea reflectată în sticlă: un chip mic, palid, vulnerabil, înfricoșat.

– Oprește-te! țipă ea. Lua-te-ar dracu', oprește-te, oprește-te-te, oprește-te!

– Am terminat analiza de sânge de pe cioburile din seif, spuse Faraday liniștit.

Marshall îi aruncă o privire. Biologul îl privea de la locul lui, din spatele centrifugei cu unghi fix. Acesta petrecuse ultimele câteva minute făcând ture grăbite între microscopul cu focalizare stereo și centrifugă, iar urmele lăsate de ocularele microscopului îl făceau să arate ca un raton.

– Și? îl îmboldi Marshall.

– Nu am mai văzut niciodată așa ceva.

Sully oftă nerăbdător. Gonzalez nu dăduse încă raportul, iar așteptarea îl măcina.

– M-ai ajuta dacă ai da mai multe amănunte, Wright.

Faraday își puse ochelarii și clipi spre Sully.

– În mare parte e vorba despre celulele albe.

Sully dădu din mână, ca și cum i-ar fi spus: Așteptăm.

– După cum știți, celulele albe din sânge au de-a face cu infecțiile, inflamațiile și restul. Rolul leucocitelor, limfocitelor, granulocitelor bazofile etc. este de apărare și de vindecare a rănilor. Ei bine, acest organism avea un aliniament de celule albe suprad dezvoltat. Cum ar fi un mecanism de vindecare pe steroizi. Există o concentrație incredibil de mare de monocite. Și nu sunt deloc tipice – sunt imense. Clar, sunt capabile să se transforme în macrofag și să arunce o tonă de citocine și alte substanțe chimice în sânge, provocând aproape instantaneu vindecarea.

Când nimeni nu replică, Faraday continuă.

– Mai e ceva. Testele au indicat existența unei substanțe chimice în sânge și țesut celular, care e foarte similară cu arylciclohexilamina.

– Poftim? făcu Marshall.

– E agentul cauzal în PCP¹. Și e prezent în sângele creaturii într-o concentrație extrem de ridicată – peste o sută de nanograme pe mililitru. Cred că e un inhibitor de receptori NDMA, acționând și ca un stimulator, și ca un anestezic. Ceea ce nu pot înțelege este cum creatura putea produce o astfel de substanță... N-am mai văzut niciodată așa ceva în natură, cu siguranță nu în aceste concentrații. Presupunând că nu e exogenă, probabil glanda pituitară anterioară o eliberează în sânge ca răspuns la stres. Oricum, o asemenea revărsare de substanțe chimice exotice în circulația sângelui ar explica de ce gloanțele ricoșează din creatură și rezistă la astfel de leziuni. Pur și simplu, nu simte durere și...

– Toate acestea sună foarte interesant, îl întrerupse Sully. Dar nu ne aduc mai aproape de adevăratul nostru țel: să-i găsim punctul slab, călcâiul lui Ahile.

– Are dreptate, spuse Logan. Cel mai important lucru este să învățăm cum să-l oprim.

– Poate că a fost oprit deja, spuse Marshall, aruncând o privire prin laboratorul de cercetare a formelor de viață, cu ochii încețoșați, din cauza lungii călătorii prin furtuna de zăpadă. Poate că e moartă. Electricitatea a fost eficientă ultima dată.

– Data trecută, bestia cu care s-au confruntat a fost mult mai mică, spuse Sully. Noi nici măcar nu știm dacă e aceeași specie.

¹ Fenciclidină, cunoscută și sub numele de „Praful îngerilor,” drog disociativ recreațional sintetizat în 1926. Folosit inițial ca anestezic, produce halucinații. (n.red.)

– E aceeași specie, spuse Usuguk. *Kurrshuq* este *kurrshuq*. Diferența e de mărime, forță și putere de distrugere.

Marshall se uită la tunitul care stătea cu picioarele încrucișate pe podeaua laboratorului. Din săculețul cu leacuri scoase câteva obiecte ce păreau a fi fetișuri și le așeză pe podea, în fața lui. Ridicându-le pe rând, le vorbea pe ton jos melodos și rugător. Apoi le așeza cu atenție pe podea, învârtindu-le pe jumătate.

– Ce faci? întrebă Marshall.

– O ceremonie, veni răspunsul.

– Mi-am dat seama. Ce fel de ceremonie?

– Acest loc a devenit un loc de neliniște. Păcătos. Le cer ajutor spiritelor mele protectoare.

– De ce nu le ceri să trimită jos niște aruncătoare de grenade? spuse Sully. M20 de preferință.

Pe coridor se auzi un zgomot. Viteza cu care toată lumea se întoarse spre zgomot îi dovedi lui Marshall câtă tensiune plutea în aer. Mânerul se învârti și ușa se deschise. Sergentul Gonzalez și un soldat – cel pe nume Phillips – stăteau afară. Intrară încet, închizând ușa după ei.

– Ei bine? întrebă Sully

Gonzalez înaintă cu mișcări țepene spre centrul camerei. Deschizându-și cureaua armei, o lăsă să cadă pe podea. Phillips doar stătea nemișcat, cu fața palidă.

– E mort? întrebă Marshall.

Gonzalez clătină din cap obosit.

– Și capcana? întrebă Logan. Electricitatea?

– Electricitatea a scos-o din sărite, spuse Gonzalez.

– De ce nu ne povestești ce s-a întâmplat? întrebă Marshall pe un ton reținut.

Privirea sergentului pluti în derivă spre podea. Nu spuse nimic aproape un minut. În cele din urmă trase o gură de aer:

– Am montat totul așa cum ați spus. Un strat de apă pe podea, peste o placă de metal. O perdea de fire electrice dezgolate, conectate la o sursă de înaltă tensiune. Pe coridor, bestia trebuia să treacă peste capcană dacă voia să ajungă în restul bazei.

– Și? întrebă Marshall.

– A reușit cumva să ne ocolească. A venit din spate. Nu știu cum a reușit să ne surprindă, dar a făcut-o. Am reușit să ne retragem. În timp ce se apropia de noi, a atins firele electrice. A luat toată porția de curent electric. Amintirea încă îl îngrozea.

– Cât anume? întrebă Logan.

– Șase mii de volți.

– Imposibil, spuse Faraday. Probabil ai legat greșit firele electrice. Niciun organism viu nu ar putea supraviețui la o asemenea sarcină electrică.

– Am legat firele corect. Parcă a explodat, nu alta.

– Și creatura? întrebă Marshall.

– I s-a pârlit blana pe ici pe colo. Cam atât.

Urmă un scurt moment de tăcere.

– Cum ai scăpat? întrebă Sully.

– Marcelin controla curentul în interiorul stației. A început să țipe, iar creatura s-a îndreptat spre el. Am reușit să fugim pe lângă ea în timp... Gonzales nu se mai obosi să termine propoziția.

Tăcerea se așternu din nou peste încăpere pentru mai multă vreme. Marshall cercetă din nou fețele demoralizate ale celor din jur. Până acum – în fața eșecului –, nu își dăduse seama cât de mult se bazase pe succesul lui Gonzalez și al echipei sale. Investise atât de multă încredere în povestea tunitului, în faptul că electricitatea ar fi putut vătămă creatura, că acest eșec i se păru de neîndurat. Totuși, un amănunt din spusele lui

Gonzalez îi aduse aminte de ceva. Se strădui să-și dea seama care era legătura.

Destul de brusc, înțelese despre ce era vorba.

– Un moment, spuse.

Ceilalți se întoarseră către el.

– Poate nu electricitatea a înfuriat-o.

– Ce vrei să spui? Întrebă Logan.

– Această creatură este un mister total pentru noi, nu? O ciudățenie a naturii, o aberație genetică. Sângele său este complet anormal. Armele convenționale nu par să aibă vreun efect asupra ei. Deci, de ce am presupune că-i înțelegem motivele, emoțiile sau orice altceva?

– Ce vrei să zici cu asta? Întrebă Sully.

– Vreau să spun că în tot acest timp am presupus că singurul interes al acestei creaturi e să ne omoare pe toți. Dar dacă nu a început așa? Îți aduci aminte ce au spus tuniții? Că se joacă cu tine. Poate chiar asta făcea: se juca.

– Usuguk spunea același lucru, adăugă Logan. Despre cealaltă. Că era ca un pui de vulpe care se joacă cu un șoarece-de-câmp.

– Se joacă? repetă Sully. Oare creatura asta se juca atunci când l-a omorât pe Peters, pe sărmanul ăla de asistent de producție?

– Poate că nu știa ce face. Sau nu-i păsa. Și asta poate face parte din joacă – nici pisicii nu-i pasă de durerea șoarecelui. După părerea mea, această creatură nu avea intenția să omoare. Nu de la început. Când corpul lui Peters a fost dus la infirmerie, a revenit să-l ia înapoi – la fel cum ar face cu o jucărie. Vă aduceți aminte de Toussaint – era atârnat ca o jucărie. Și mai e ceva. Da, a omorât, a dezmembrat chiar – dar nu a mâncat niciuna dintre victime. Nici măcar una.

– Am înfuriat-o cu ceva, spuse Logan.

Marshall încuviință.

– Și cred că știu și ce a fost. Ce au în comun persoanele care au fost ucise până acum? Toți au țipat.

– O reacție normală atunci când ești față în față cu un monstru însetat de sânge, glăsui Sully.

– Marcelin a țipat, continuă Marshall. Nu ne-a spus sergentul Gonzalez, aici de față, că monstrul a mers după Marcelin în loc să îl atace pe el?

– Și Ashleigh Davis, adăugă Logan. Soldații au auzit-o și pe ea țipând.

– Și Creel a țipat, spuse Gonzales. Creatura a sărit peste mine ca să ajungă la el.

Marshall se întoarce spre Usuguk.

– Tu ai spus că prima fiară, cea mică, a devenit furioasă când a auzit, din înregistrare, răcnete de animale aflate în primejdie. Iepuri țipând. Dar Toussaint nu a strigat. L-am auzit pe înregistrarea audio. Doar murmura: „Nu, nu, nu.“

– Astea nu sunt altceva decât crase speculații, spuse Sully.

– Nu e speculație când fiecare acțiune se potrivește unui model, răspunse Logan.

– Din câte știm, țipetele i-au atras doar atenția, continuă Sully.

– În mod cert, simțurile îi sunt extrem de dezvoltate, spuse Marshall. Nu ar fi nevoie de sunete să îi atragi atenția.

Tăcerea se lăasă în cameră. Marshall observă cum toate privirile se îndreptară spre el. Chiar și Usuguk își puse jos totemul și îl privea cu atenție.

– Cred că această creatură este sensibilă la sunet, probabil îi provoacă o durere insuportabilă, spuse Marshall.

– Concret, sunetele cu o anumită frecvență și amplitudine – cum ar fi un țipăt. Uitați-vă la urechile ei, cât de bine seamănă

cu cele de liliac. Sunetul ar putea avea un efect complet diferit asupra ei decât are asupra noastră. Cred că această creatură percepe un țipăt ca pe o amenințare, o manifestare de agresiune... și acționează în consecință.

– Iar după ce s-a țipat la ea îndeajuns, adăugă Logan, a presupus că suntem ostili – devenind furioasă.

Marshall încuviință.

– În loc să ne omoare ca un efect secundar al jocului, începe să ne omoare intenționat. Ca autoapărare.

– Asta e prea mult, spuse Sully. Ce sugerezi – să o ucidem cu sunete?

– Vă sugerez să studiem puțin această posibilitate, admise Marshall. Cel puțin, să-i provocăm suficient rău încât s-o determinăm să plece.

– Chiar dacă am putea, cum să facem asta? continuă Sully. Suntem într-o bază radar. Radarul folosește unde electromagnetice, nu unde sonore.

Pentru un moment, nimeni nu răspunse. Apoi Logan continuă.

– Există aripa științifică.

– Ce-i cu ea? întrebă Sully.

– Am citit din jurnalul acela vechi că utilizarea sa inițială avea de-a face cu tehnologia sonarului. Nu știu exact ce, iar Usuguk nu mi-a putut oferi nimic mai mult decât o confirmare. Poate că era vorba de dezvoltarea echipamentelor pentru submarine, și aveau nevoie de un loc izolat pentru cercetare. Poate a fost destinat să completeze într-un anume fel matricele radar ale bazei. Dar amintiți-vă: această cercetare a fost abandonată când a fost găsită prima creatură și aripa de nord a fost dezafectată.

– Dar, din câte știm, experimentul inițial era, poate, deja în desfășurare când creatura a fost descoperită, rosti Marshall

și se întoarce spre Usuguk. Ți amintești să fi văzut instrumente, unelte în aripa de nord?

Tunitul încuviință.

– Majoritatea erau acoperite cu pânze sau prelate. Altele erau încă în lăzi. Și mai era și o cameră mare, rotundă, cu pereți capitonați cu ceva ce semăna cu blana de karibu.

– Poate era un fel de cameră acustică, speculă Faraday.

– Dar și dacă ar fi instrumente acolo, cine are destulă experiență să se folosească de ele? întrebă Logan.

– Nu e o problemă, răspunse Sully. Toți am făcut cursuri obligatorii de inginerie electrică în timpul studiilor postuniversitare.

– Mi-ai văzut clapele, spuse Marshall. În facultate, am construit un sintetizator analogic.

– Am lucrat ca operator de sunet la un post de radio amator, adăugă Faraday. Încă am diploma.

Logan se întoarce către Gonzalez.

– Ce zici? Acum ne lași să mergem?

– Nimeni nu a mai intrat în aripa de nord de cincizeci de ani, veni răspunsul sergentului.

– Nu asta am întrebat, rosti Logan.

Pentru un moment, Gonzalez nu schiță niciun gest. Apoi încuviință scurt.

– Cum rămâne cu Kari Ekberg și ceilalți? întrebă Marshall. Gonzalez își scoase emițătorul radio.

– Gonzalez către Conti. Repet, Gonzalez către Conti.

Răspunde.

Niciun răspuns, doar pocnetul electricității statice.

– Stați puțin, interveni Sully. Nu știm cu siguranță dacă există vreun sâmbure de adevăr în toate astea. E doar o teorie.

– Preferi să așteptăm aici până când chestia aia ne omoară pe toți? se răsti Marshall. Nu mai avem de ales, spuse și se ridică. Să mergem. Nu mai e timp.

Erau pe coridorul întunecos din afara zonei de echipamente de radar. Ekberg își ferea chipul, cu mâinile încleștate și degetele încrucișate, tremurând în ciuda aerului călduț. Wolff aruncă o privire spre ea, apoi întoarse capul. Conti se ținea deoparte de ei, revăzând pe micul monitor al camerei de filmat materialul pe care abia îl înregistrase.

– De ce nu m-ai lăsat să-i răspund lui Gonzalez? întrebă femeia.

– Probabil că voia doar să afle unde suntem, murmură regizorul. Evident că s-a retras în urma atacului și acum vrea să ne scoată și pe noi din prima linie.

– Probabil că s-a dus în laborator, remarcă Wolff. S-a alăturat celorlalți. Dacă e deștept, asta a făcut.

– Mă îndoiesc. Gonzalez e soldat; nu ar lăsa un asemenea obstacol să îl oprească.

– Așa îl numești? replică Wolff. Un obstacol? Creatura asta tocmai i-a mai omorât un om.

Conti apăsă un buton pe cameră și ecranul se opri.

– Gonzalez nu ar păți așa ceva fără să se opună. Probabil a fost luat prin surprindere. Acum a învățat din greșeala lui – a fost o mișcare proastă să încerce să ia urma bestiei. Mai bine îți alegi terenul de luptă. Lași inamicul să vină la tine.

Wolff se uită la el cu uimire.

– Emilio, ce crezi că e aici? Vreun film căruia să-i faci scenariul cum vrei tu?

Dar Conti nu părea să îl audă.

– Să verificăm scările pe lângă care am trecut. Poate că și-a dus echipa acolo și a întins o cursă.

Își puse camera de filmat pe umăr și începu să meargă spre capătul holului. Wolff o luă după el, deși încă protesta.

Ekberg îi privea cum se îndepărtau. Culoarul era învăluit în umbre care se întrețeseau și păreau să devină tot mai apăsătoare cu trecerea timpului. Nu își putea scoate din minte imaginea lui Creel: capul sfâșiat și cu ochii cășcați, sângele întins pretutindeni, cadavrul dezmembrat. Amorțită, se întoarse și o luă pe urmele celor doi.

– Ori îl contactăm pe Gonzalez, ori ne întoarcem la laborator, spuse Wolff. Să rătăcim pe-aici, cu mașina aia de ucis mișunând liberă, e nebunie curată.

– Nu vei mai spune asta când vom lua Oscarul pentru cel mai bun documentar. Oricum, ai o armă.

– Și Creel a avut o armă. Chiar una mare. Și uite ce s-a întâmplat.

– Nu știm ce s-a întâmplat. Ar fi putut să fie orice. Poate că s-a rătăcit de ceilalți. Poate s-a pierdut cu firea și a luat-o la fugă, chiar în fălcile bestiei.

Se apropiau de casa scării. Puțul cu pereți de metal era un abis de întunecime, cu doar un mic licăr de lumină dedesubt, care lăsa să se întrevadă treptele. În față, coridorul ducea înapoi la intersecția dinspre infirmerie. Conti se opri la capătul scărilor să ajusteze lentila camerei și să treacă pe lumina suplimentară.

– Nu te las să cobori acolo, rosti Wolff.

Conti nu se opri din ajustatul camerei.

– N-ai băgat la cap nimic din ce ți-am spus mai devreme? E pur și simplu prea important. Dacă sunt acolo jos, trebuie să-i filmez.

– Nu trebuia să fi părăsit cantina ofițerilor.

Wolff privi spre Ekberg, ca și cum i-ar fi cerut să îl susțină.

Ea nu scoase o vorbă. Era copleșită de groază. I se părea că trecuse o viață de la momentul în care, în popotă, acceptase să se ocupe de sunet pentru Conti. Ideea că realizarea documentarului cântărea mai mult decât orice altceva o umplea acum de repulsie.

– Nu-mi ia mult să verific, rosti Conti și își ridică din nou camera pe umăr. Așteaptă aici, dacă vrei. Kari, o să am nevoie de ajutorul tău.

Ekberg clătină din cap.

– Îmi pare rău, Emilio. Nu merg.

Wolff puse mâna pe cameră.

– Te întorci cu noi. Acum.

– Nu-mi dai tu ordine, spuse Conti cu glas ascutit și se trase în spate. Asta e filmarea mea.

– Eu sunt reprezentantul Blackpool...

Dintr-odată, Wolff amuți. Scoase un geamăt înfundat de durere și își acoperi urechile. Un moment mai târziu, Ekberg o simți la rândul ei: o presiune dureroasă care parcă îi iradia din centrul craniului.

– Nu-mi place asta, făcu ea.

– Trebuie să ne cărăm de-aici, răspunse Wolff. Să plecăm repede de-aici, înainte...

Se opri din nou din vorbit. Maxilarul i se înmuie și statura sa solidă păru să se surpe sub o povară. Se uita dincolo de Conti, spre coridor. Ekberg se întoarse șovăind să vadă încotro privea, cu genunchii înmuiați de frică, temându-se să se uite, dar nu într-atât încât să nu o facă.

Înainte lor, la intersecția coridoarelor, pânza de întuneric începu să se miște.

Coborâra nivelurile într-o tăcere aproape deplină. Gonzalez deschidea calea, cu arma aruncată peste spate și o lanternă puternică de care se folosea să găsească drumul prin labirintul de pe culoare. O cheie franceză greoaie atârna de un inel de pânză prins de uniformă sa. Era urmat de Logan și de cercetători: Sully cu câte o armă în fiecare mână, Marshall și Faraday cărând traiste kaki pline cu unelte și echipamentul adunat la repezeală, care le-ar fi putut fi sau nu de folos. După ei venea Usuguk, fără urmă de emoție pe chipul său tatuat. Phillips era în ariergardă, aruncând frecvent priviri peste umăr.

Trecură de spațiile de depozitare de la nivelul D, pline de instrumente vechi și de sisteme redundante de senzori uitate de vreme, stând ca niște santinele care vegheau în lumina difuză. Când lanterna lui Gonzalez se mișcă într-un arc larg și surprinse noi obiecte în raza sa, umbre trezite la viață țâșniră spre ei din cadre de uși și nișe de depozitare. Bezna și liniștea mormântală începeau să îi macine nervii lui Marshall. Nu își dorise să îi abandoneze pe Ekberg, Conti și Wolff, dar posibilitatea de a construi o armă care să rănească această creatură era o șansă nesperată. Încetini ritmul, rămânând puțin în urmă, până când ajunse lângă tunit.

– Usuguk, începu el, dornic să se concentreze pe altceva, de ce numești muntele ăsta un loc al răului?

Tunitul nu răspunse imediat.

– Povestea e foarte veche. A fost transmisă din tată în fiu, generație după generație, pentru mai multă vreme decât poate să rețină memoria vie.

– Aș vrea s-o aud.

Usuguk făcu încă o pauză înainte să continue.

– Oamenii mei cred în două tipuri de zei, zeii luminii și cei ai întunericului. Așa cum toate au și un corespondent negativ – pentru bucurie e măhnirea, pentru zi e noaptea –, a fost nevoie de două tipuri de zei pentru a ne crea lumea. Zeii luminii sunt supremi. Sunt cei străvechi: zeii binelui și ai înțelepciunii. Ei binecuvântează vânătoarea, umplu marea cu pești. Veghează asupra ordinii naturale. Zeii întunericului sunt diferiți. Ei controlează nu doar boala și moartea, ci și patimile omenești. Își au sălașul în vise și coșmaruri. De-a lungul timpului, propriul lor vâl de întunecime a început să-i otrăvească. Au devenit invidioși pe zeii luminii. Răul, care era instrumentul lor, sursa lor de putere, a ajuns să îi seducă. Și ei înșiși au devenit răi.

Cotiră și își continuară drumul pe lângă câteva trasee pentru reparații.

– Zeii întunericului au căutat să-i slăbească pe cei ai luminii, să le prefacă faptele bune în rău, să polueze pământul, să întunece soarele tămăduitor. Când au eșuat, au încercat să-și folosească răul ca să-i corupă pe zeii luminii, să îi întoarcă unul împotriva altuia. Deși zeii luminii erau binevoitori, asta i-a îngrijorat și mâniat. Și atunci le-a vorbit Anataq.

– Anataq?

– Zeul șireteniei. Nu e nici lumină, nici întuneric, ci e cel care ține echilibrul între ei. El văzuse faptele zeilor întunecați și știa că sunt distrugătoare, periculoase pentru ordinea firii. Așa că s-a oferit să ajute. S-a dus la zeii întunericului și le-a vorbit despre o peșteră secretă a tuniților; un loc în care, a spus

el, erau ținute cele mai frumoase și mai pure cincizeci de femei ale tribului. Frumusețea lor, a spus el, era atât de mare că nu le era sortit să fie date vreunui bărbat, ci doar să fie admirate și venerate. Peștera lor era undeva în adâncul muntelui. Povestea a stârnit poftele zeilor întunecați și sângele a început să le clocotească în vene.

În urma lui Gonzalez, au coborât scările spre nivelul E, cel mai jos din zona centrală, cu pașii răsunând înfundat pe treptele de metal.

– Zeii întunericului l-au întrebat pe Anataq unde se găsea muntele acesta. Dar zeul cel viclean nu le-a dezvăluit nimic. A spus doar că vizita muntele o dată pe an, în miezul verii, când paznicii femeilor erau plecați la ceremonia de purificare. În acel an, de solstițiu, s-a dus la muntele acela găunos. Zeii întunericului l-au urmărit, așa cum știa că o vor face. Și odată ce au ajuns în cea mai adâncă încăpere, Anataq a turnat foc lichid peste ei, închizându-i înăuntru.

– Lavă, murmură Marshall.

– Furia zeilor întunericului a fost cumplită. Mugeau și urlau, iar muntele scuipa foc din nou și din nou. Violența lor a fost atât de mare, încât cerul a fost sfâșiat din zare în zare și înălțimile au sângerat. S-au zbatut mii de ani. Dar Anataq îi pecetluisese prea bine și, până la urmă, au obosit. Muntele nu a mai vărsat foc. Cerurile nu au mai sângerat.

Până acum, se gândi Marshall. Cu asemenea legendă ca parte a sistemului său de credințe, nu e de mirare că Usuguk fusese îngrijorat de revenirea straniilor lumini ale nordului, cu purpuriul lor. Cu greu îi venea să creadă că asemenea om a fost în stare să lucreze la baza aceasta – și mai ales să lucreze cu o creatură atât de înspăimântătoare și periculoasă. Însă, reflectă el, pe-atunci Usuguk era tânăr și plin de îndoieli față de

tradițiile neamului său. Păcat că a fost nevoie de o întâmplare atât de șocantă ca să îl transforme.

– Și *kurrshuq*? întrebă el. Ai spus că sunt paznicii muntelui interzis.

– Odată ce zeii întunericului au fost închiși în munte, Anataq i-a chemat pe *kurrshuq* să îl păzească, să se asigure că nu există scăpare. *Kurrshuq* sunt creaturi ale lumii spiritelor; nu zei, ci ființe puternice care nu catadicesc să se implice în viețile și rostul oamenilor. Timp de mulți ani, un grup de-al lor a păzit muntele. Dar încet, foarte încet, răutatea zeilor închiși i-a corupt și pe ei. Și au devenit niște creaturi rele.

– Mâncători de suflete, rosti Marshall.

Ochii tunitului îl săgetară o clipă, apoi își reluară direcția inițială.

Nivelul E era chiar mai aglomerat cu grohotiș decât etajele superioare și în beznă totală, iar ritmul înaintării lor încetini considerabil. Gonzalez îi conduse pe lângă spații de reparații mecanice și o cameră auxiliară de control, apoi se opri în dreptul unei camere pentru alimentare electrică. Le făcu celorlalți semn să aștepte și pași înăuntru. Marshall îl urmări cum deschide panoul electric, răsuțește câteva siguranțe enorme, îl închide la loc și apoi activează un întrerupător de rezervă. Bărbatul mormăi de satisfacție și reveni pe coridor.

– Acum aripa de nord ar trebui să aibă curent, spuse el.

Trecură de o serie de camere mai mici, apoi făcură dreapta pe un alt culoar. Deodată, drumul se opri în fața unui chepeng greoi, cu pârgii de închidere și lacăt. Marshall privi cu oarecare neliniște la becul roșu de deasupra care nu se aprinsese și la semnul care interzicea accesul celor fără autorizațiile necesare.

Gonzalez aruncă o privire spre Phillips.

– Păzește-ne spatele cât încerc să deschid.

Marshall urmări cum sergentul desfăcea pârghiile cu cheia franceză, una câte una. După jumătate de secol în care nu mai fuseseră folosite, acestea scârțâiau puternic, în semn de protest. După ce desfăcu ultima pârghie, Gonzalez scoase un inel de chei imens dintr-un buzunar. Făcu mai multe încercări să găsească cheia potrivită. Odată lacătul desfăcut, prinse de încuietoarea circulară și trase chepengul spre el. Se deschise cu un pocnet înfundat. Cauciucul fărâmițat al garniturii aproape mumificate începu să fulguie deasupra lor, iar aerul sălcu ieși în afară, încărcat cu o mucezeală uscată.

Îndărătul chepengului îi întâmpină o beznă deplină.

– Parcă intrăm în mormântul lui Tutankhamon, mormăi Logan.

Marshall știa la ce se referă: nimeni nu aruncase nici măcar o privire prin chepeng de mai bine de cinci decenii.

Gonzalez pipăi pe peretele din interior și apăsă pe un întrepunător. Se auziră mai multe pocnete, fiindcă multe din becurile de deasupra se arseră. Dar erau destule încă funcționale încât să ilumineze un culoar îngust de metal, care se întindea în spațiul obscur. Pășiră cu toții înăuntru, iar Gonzalez închise chepengul în urma lor, blocându-l cu pârghiile de siguranță.

– Mie, unul, îmi pare o redută destul de sigură, observă Sully, făcând un semn aprobator către chepengul masiv.

Gonzalez clătină din cap dubitativ.

– Chestia aia a mai reușit să ne scape înainte – încă nu știu cum. Și aripa asta are canale de ventilație și tuneluri de întreținere, exact ca și celelalte.

Înaintară încet pe coridor înspre prima serie de uși deschise. Lui Marshall i se păru că aerul are gust de praf amestecat cu ceva metalic, ca de cupru.

Gonzalez se opri la cea mai apropiată încăpere și cercetă cu lanterna înăuntru. Raza dezlui două birouri de lemn cu

mașini de scris vechi: era un fel de birou. Un memoriu pe jumătate scris era încă vizibil într-una dintre ele, cu hârtia îngălbenită de vreme rotită în jurul sulului. Sergentul retrase lumina și trecu la cealaltă intrare. Privi înăuntru și Marshall auzi cum își trage răsuflarea.

Marshall se apropie să arunce o privire. Un lichid închis la culoare, uscat garnisea podeaua și se întindea în arcuri violente peste maldăre de ceea ce părea a fi echipament electric. Într-un colț se zărea un aparat de cuplare automată, ars și pe jumătate topit.

– Camera de electricitate, rosti Usuguk monoton.

– Nici măcar nu s-au deranjat să curețe petele de sânge, remarcă Sully.

Sergentul opri lanterna.

– Poți să-i învinovățești pentru asta?

Continuă să meargă pe holul îngust, aprinzând luminile pe parcurs. Erau întâmpinați de laboratoare pline de osciloscopuri și de alte dispozitive negre, ca niște cutii, unele pe mese și rafturi, altele încă în lăzile lor de lemn.

– Aici trebuie să fie echipamentul de sunet, murmură Faraday.

Se opriră la un fel de cameră de control, cu un pupitru de mixaj și o varietate de amplificatoare. Lanterna lui Gonzalez scoase la iveală faptul că peretele îndepărtat era de sticlă, iar îndărătul său de găsea un mic studio cu izolare fonică.

Mai încolo, coridoarele duceau spre stânga și spre dreapta iar dincolo de această răscruce coridorul central dădea în alt chepeng. Gonzalez îl deschise, îl luminează cu lanterna și pufni de mirare. Aprinse luminile. Marshall îi urmă pe ceilalți înăuntru, apoi se opri imediat.

Stăteau pe un fel de alee îngustă – o pasarelă, de fapt – care traversa o încăpere spațioasă, circulară. La capătul îndepărtat era o platformă, poate de trei metri pe trei, înconjurată de

pereți de sticlă. Întreaga suprafață interioară a sferei era acoperită cu o căptușeală aspră de culoare închisă. Ici și colo, mici țepi ieșeau din pereți.

– Dumnezeule! îngăimă Faraday. E o cameră de ecou. Fără îndoială că era folosită pentru testarea sonarului.

– Dacă au ajuns atât de departe, răspunse Sully.

– Într-adevăr. Bănuiesc că experimentele au fost efectuate în altă parte, odată ce locul ăsta a fost izolat.

Logan se întinse spre Marshall.

– O singură ieșire.

Marshall privi împrejur.

– Așa e.

– Cameră de ecou. Tu crezi că așa ar trebui să arate?

Marshall se întoarse către istoric.

– Da. De ce, nu crezi?

Logan rămase tăcut câteva clipe, apoi rosti:

– Sincer, nu. Mie îmi pare mai mult că arată ca Ultima Rezistență a lui Custer¹.

¹ General american unionist în timpul Războiului de Secesiune; a condus Regimentul 7 Cavalerie în Marele Război Sioux din 1876 și a fost înfrânt și ucis în Bătălia de la Little Bighorn (25 iunie 1876) de triburile reunite ale amerindienilor. În istoria americană, această bătălie a primit numele de Ultima Rezistență a lui Custer. (n.red.)

Foarte încet, arătarea ieși din întunericul care o înconjura. Umbre vărgate unduiau sub mișcarea coastelor musculoase. Ekberg privea îngrozită – apropiindu-se centimetru după centimetru, ca un înotător ieșind la suprafață din adâncurile unei piscine întunecate – detaliile oribile și fantasmagorice ale creației. Capul imens, în formă de cazma, acoperit cu păr negru scurt, aspru și lucios. Falca superioară, proeminentă, dotată cu un rând de colți uriași și flancată de canini prelungiți, și în spatele acestora sute de peri înguști și tăioși ca mustățile unei morse. Mandibula largă era retrasă în comparație cu restul botului și ancorată de craniu printr-o masivă balama de os. Și – cu atât mai șocanți cu cât îi mai văzuse, parcă într-o altă viață, închiși în gheață – ochii care îi priveau fără a clipi, cu un amestec de poftă și răutate.

– Hristoase! murmură Conti de lângă ea. Hristoase! E magnific.

Încet, foarte încet, îndreptă camera, porni butonul de înregistrare și începu să filmeze. Wolff era în spatele lui. Începu să ridice arma, dar tremura atât de tare, că Ekberg îi auzea clănțănitul dinților.

– Emilio, rosti el cu glas sugrumat. Pentru numele lui Dumnezeu...

– Repede, Kari, îl întrerupse Conti în șoaptă. Sunetul.

Dar Ekberg nu putea să facă nicio mișcare. Putea doar să privească.

Cu mișcări atât de lente că femeia nu era sigură că se mișca de fapt, creatura începu să se apropie de ei. Membrele anterioare erau masive și puțin arcuite, ca ale unui bulldog, terminându-se cu labe care aveau bulbi, ca niște copite, din care ieșeau gheare încovoiate și crunte. Acum tot trupul, de lungimea unui cal tânăr, era vizibil. Conturul spatelui se înclina de la umerii înalți și largi la șoldurile joase, puternice și acoperite de blană deasă, aspră. Ekberg privea fiara cu gura căscată. Apoi, aproape fără să vrea, privirea i se întoarse asupra botului: cu colții curbați și nenumărații peri hidoși care atârnavă înapoia lor. Observă că perii nu doar se clătină odată cu pașii monstrului, dar păreau să șerpuiască de unii singuri, cu mișcări independente...

Durerea din cap devenea tot mai acută, inima îi zvâcnea în piept. Și totuși, nu putea să se retragă, nu putea nici măcar să se miște. Era încremenită de teamă. Acum creatura se opri din nou și se ghemui, cam pe la șapte metri depărtare de ei. Dar nu clipi și nu privi în altă parte nici măcar o dată. Lui Ekberg i se părea că ochii aceia erau duri și adânci ca topazul, arzând cu un aprig foc lăuntric.

Rămase nemișcată aproape un minut. Singurele sunete din jur erau huruitul încet al camerei lui Conti și propria ei răsuflare apăsată. Și apoi, încă o dată, arătarea începu să se apropie încet de ei.

Era prea mult pentru Wolff. Cu un geamăt baritonal, se răsuci pe călcâie și o luă la goană pe coridor, cu arma zdrăngănind în urma sa pe podea.

Arătarea se opri din nou, de astă dată pentru mai puțin timp. O limbă îngustă, bifurcată și roz răsări dedesubtul perilor. Se lungi, tot mai departe, și linse mai întâi unul din colți, apoi pe celălalt.

În acea clipă, Conti începu să o ia puțin razna. Începu să râdă, inițial mai încet, după aceea tot mai tare. Sau măcar, aflată la paroxismul groazei și năucelii, Ekberg crezu că trebuie să fie un râset: un sunet ciudat, strident.

– Eeeeeeeee, chiui Conti, chiar mai tare acum, iar camera se zgâlțâia vizibil, căci umerii îi tremurau: Heeeeeeeeeeee...

– Emilio, șopti femeia...

– Am prins-o! țipă Conti, aproape isteric. Am un cadru. Am un cadru! Eeeeeee-heeeeeeee...

În două salturi, creatura se izbi în el și îl propulsă violent în aer. Camera zbură cât colo, lovi un perete și căzu în bucăți pe podea. Bestia îl prinse pe Conti în cădere între labelle sale enorme și începu să-l învârtă, ca un meșteșugar la strung, îl trase mai aproape și începu să-și plimbe perii tăioși, șerpuitori care îi coborau de pe falca superioară înainte și-napoi pe trupul lui, de la cap la picioare și tot așa, de parcă ar fi curățat un cocean de porumb. Șiroaie de sânge începură se salte în toate direcțiile, acoperind pereții și tavanul și făcând becurile din apropiere să sfârâie la atingere. Râsul isteric al lui Conti se transformă într-un urlet ascuțit, care urca tot mai violent în înălțime. Brusc, creatura înhăță capul regizorului în gură și mușcă. Urmă un scrâșnet înfundat și urletul amuți. Bestia deschise gura din nou și trupul lui Conti căzu la pământ cu o bufnitură. Chiar atunci, Ekberg își simți în sfârșit picioarele și o luă la fugă, pe lângă Conti și ființa de coșmar care se apleca peste el, fără să-i pese de întuneric, fără să-i pese de eventualele obstacole din calea ei. În timp ce alerga pe coridorul împânzit de umbre, cât mai departe de nebunia din urma ei, Conti reîncepu să scoată sunete: nu râsete sau urlate. Nu. De data asta erau doar trosnetele oaselor: *pârr, pârr, pârrrr...*

Când Marshall păși în camera de control, ținând cutia neagră de metal în mână, îi văzu pe Sully și Logan în studioul dindărătul panoului de sticlă, aplecați deasupra unui cărucior din oțel inoxidabil. Când se uită la cărucior, inima i se făcu cât un purice. Dispozitivul care ședea pe el arăta mai degrabă ca o jucărie de asamblat pentru copii decât ca o armă menită să omoare un monstru de două tone. Pe etajul superior se întindea o junglă de echipamente digitale și analogice primitive: potențiometre, filtre de control al voltajului, oscilatoare pentru frecvențe joase, regulatoare de intensitate sonoră, toate conectate printr-un hățiș de cabluri multicolore. Pe etajul inferior se afla un vechi amplificator de tuburi electronice, conectat cu sârmulițe subțiri, roșietice de un amplificator pentru frecvențe joase și de un difuzor pentru frecvențe înalte.

Grupul petrecuse ultima jumătate de oră deschizând lăzi și dezasamblând rafturi întregi de aparatură nefolosită, încercând cu înfrigurare să încropească o mașinărie capabilă să genereze o varietate cât mai largă de unde sonore cu frecvență înaltă la cea mai mare amplitudine posibilă. În cele din urmă, luaseră un difuzor mai mare decât amplificatorul de semnale joase, pornind de la premisa că frecvențele înalte se vor dovedi cel mai probabil a fi dăunătoare pentru creatură. Deși Marshall fusese cel care propusese planul – în mare parte, deoarece

părea să fie singurul plan care avea o șansă de reușită – era pe deplin conștient cât de mari erau riscurile pe care și le asumau: poate că dispozitivul nu avea să funcționeze sau nu va avea efect asupra fiarei. Îl asamblau pe un cărucior, astfel că putea fi pus oriunde – în mod ideal, departe de locul unde se aflau acum –, ceea ce le-ar fi permis să se retragă în caz că planul eșua. Îi întinse cutia metalică lui Sully.

– Uite modulatorul inelar. Faraday a reușit să-l desfacă dintr-un emițător de sonar activ.

Sully îl așează pe etajul superior al mașinăriei, îl conectă cu două cabluri și mormăi satisfăcut. Pe măsură ce arma sonică prindea formă, climatologul devenise tot mai puțin sceptic și din ce în ce mai încântat de potențialul ei.

– Mai întâi, ar trebui să încercăm să emitem sunet alb. Un semnal de putere egală emis într-o lungime de undă predefinită – așa am putea obține cel mai puternic impuls de presiune sonică. Unde e Faraday acum? întrebă el, privindu-l pe Marshall cu coada ochiului.

– În camera de echipament, adună piese de rezervă.

– Ei bine, ne mai trebuie doar baterii electrice. Ai văzut tu cumva unele?

– Nu. Dar nici nu m-am uitat cu atenție. Eram prea ocupat să dezasamblez toate transformatoarele de măsură.

– Atunci, mă duc eu să caut.

Climatologul se îndreaptă de spate și ieși pe coridor prin camera de control. Aruncă o privire scurtă peste umărul drept înainte să se facă nevăzut înspre stânga. Marshall știa de ce Sully se uitase în dreapta. Și el făcuse același lucru înainte să intre în camera de control. În acea direcție se afla chepengul principal al aripii de cercetare: unde Gonzalez și Phillips stăteau de gardă, cu mitralierele gata să tragă. Își dădu seama că Logan se uita la el.

– Ai cumva idee ce fel de cercetări secrete ar fi putut avea loc aici? Întrebă istoricul.

Marshall ridică din umeri.

– Atât de puțin echipament a fost asamblat sau chiar desfăcut, încât e greu de spus. Dar din toată gama de dispozitive nefolosite pentru sonar – n-am văzut prea multă aparatură de sonar activă – presupun că sperau să suplimenteze radarul de avertizare timpurie cu un emițător cu sonar nedetectabil.

– Adică unul care să bată mai aproape de Rusia.

Marshall încuviință.

– Poate chiar pe teritoriul ei. Un sonar activ ar depista poziția exactă a unui obiect. Dar un obiectiv ca baza Fear nu avea nevoie să știe asta – cel puțin, nu imediat. Ar fi fost mai interesați să știe dacă un obiect se îndrepta spre ei. Și un sonar pasiv poate să facă asta, fără să riște să fie depistat, folosindu-se de AMT pentru a determina traiectoria unei rachete.

– AMT?

– Analiza Mișcării Țintei. Prin procedura asta s-ar obține raza, viteza, până și traiectoria, cu mult înainte ca radarul de-aici să determine poziția.

– Și totul într-un pachet suficient de mic și de tăcut încât să scape neobservat. Interesant... Totuși, adevărata întrebare e dacă ne poate salva pielea, adăugă Logan după o mică pauză.

Marshall cercetă în treacăt dispozitivul parcă desprins dintr-un film cu savanți nebuni de pe căruciorul dintre ei.

– Cred că așa avem măcar o șansă. Din cele cinci simțuri, auzul e singurul care are un proces complet mecanic. O undă sonoră chiar schimbă presiunea aerului, cauzează vibrații. Sunetele cu frecvență joasă extremă pot să le provoace oamenilor probleme de respirație, depresie și chiar stări de anxietate. Sunt unii care speculează că frecvențele înalte modifică ritmul cardiac sau chiar cauzează cancer. Există tot felul de zvonuri despre arme infrasonice sau ultrasonice care pot să rănească, să

paralizeze sau să ucidă. Cine știe? Poate că adevăratul obiectiv al instalațiilor de-aici a fost genul ăla de cercetare.

– Ar fi de-a dreptul ironic, rosti Logan și bătu cu degetele în marginea căruciorului. Și acum e terminată?

– Da, în afară de baterii. Sully a plecat să adune câteva.

– Așa că ne-am obținut arma. Ne mai trebuie ținta.

– Nu avem garanție că se îndreaptă înapoi. Poate că va trebui s-o ademenim cumva aici.

– Cred că termenul mai potrivit ar fi s-o momim, zâmbi Logan și spuse după încă o pauză: Mă mai gândeam la ceva. Aceste două creaturi – cea pe care ai găsit-o și cea găsită acum cincizeci de ani: Crezi că sunt înrudite?

– Bună întrebare. Am văzut-o doar fugitiv, printr-un bloc de gheață. Dar descrierea lui Gonzalez pare să se potrivească cu a lui Usuguk și...

– Nu la asta mă refeream. Întrebam dacă sunt înrudite prin sânge.

Marshall îl privi nedumerit.

– Vrei să spui, ca tată și copil?

Logan încuviință.

– Sau poate mamă și copil. Despărțiți, apoi criogenizați în același eveniment climateric.

– Iisuse! exclamă Marshall și înghiți în sec. Dacă așa stau lucrurile, să sperăm că părintele nu află ce s-a întâmplat cu odrasla.

Logan se frecă pe bărbie.

– Vorbind de odraslă, te-ai întrebat ce a omorât-o prima oară?

– Vrei să spui în caz că n-a fost electricitatea?

– Exact.

– Da. Și n-am găsit vreun răspuns. Tu?

– Nu. Dar mi se pare interesant că niciuna din creaturi nu i-a mâncat pe oamenii uciși.

– V-am mai spus. Nu a murit. A ales să părăsească lumea fizică.

Cel care vorbise era Usuguk. Acesta stătuse cu picioarele încrucișate într-un colț al studioului, cu dosul palmelor sprijinite de genunchi, atât de tăcut și nemișcat, încât Marshall nici nu fusese conștient de prezența sa. Văzând expresia tăcută, rezervată a tunitului, simțindu-i convingerea calmă însă statornică precum granitul, Marshall se simți punctul de a da crezare spuselor sale.

– Povestea pe care mi-ai relatat-o, i se adresă el șamanului, cea despre Atanaq și zeii întunericului. A fost tulburătoare, chiar și pentru mine, un străin. Trebuie să întreb: dacă crezi într-adevăr că avem de-a face cu un *kurrshuq* – un devorator de suflete –, de ce ai fost de acord să vii cu mine aici?

Usuguk ridică ochii spre el.

– Oamenii mei cred că nimic nu se întâmplă fără un motiv. Zeii mi-au dat un destin, hărăzit din ziua în care m-am născut. Când am fost tânăr, mi-au condus pașii departe de oamenii mei – m-au îndrumat spre locul ăsta –, știind că, până la urmă, soarta mea mă va duce înapoi, mai aproape și mai puternic decât înainte. Întorcând spatele lumii spiritelor, mi-am urmat destinul.

Marshall îl privi gânditor. Și apoi înțelese. Toți acești ani, trăind – până și după cele mai puritane standarde tunitice – o viață ascetică, monastică, spirituală, Usuguk ispășea pentru faptul că își trădase temporar credința. Și întoarcerea aici, chiar în locul trădării, era ultimul său act de căință.

– Îmi pare rău că s-a ajuns aici, rosti Marshall. Nu am vrut să te expun la un asemenea pericol extrem.

Tunitul clătină din cap.

– Lasă-mă să-ți spun ceva. Când eram copil, pe vremea când încă se mai vâna, bunicul meu se întorcea întotdeauna cu cea mai mare morsă. Toți ceilalți voiau să-i afle secretul, dar

nu l-a dezvăluit niciodată. Apoi, într-un sfârșit, când ajunsese un om bătrân, bătrân, mi l-a încredințat mie. Mi-a explicat că obișnuia să iasă cu caiacul dincolo de strâmtori, în curenții oceanici adânci, unde nimeni nu îndrăznea să se aventureze. L-am întrebat de ce făcea asta sau, cum ai spus tu, de ce se expunea unui pericol extrem doar pentru o pradă mare. Atunci mi-a spus că vânătoare însăși e un pericol. Spunea că, dacă tot mergi pe gheață subțire, atunci măcar să dansezi.

Se auzi un zgomot dinapoia panoului de sticlă și apoi Faraday intră încărcat cu echipament electric și mecanic.

– Am adus oscilatoarele și potențiometrele de rezervă, spuse și aruncă o privire la aparatul de pe cărucior. Unde sunt bateriile?

– Sully s-a dus să le caute, răspunse Marshall.

– Bine. Odată ce le aduce, putem să începem cu testele și...

În acel moment, un pârâit puternic se auzi din camera de control. Marshall își întoarse privirea încolo. Era radioul pe care li-l dăduse Gonzalez, așezat pe marginea de sus a pupitrului de mixaj al sunetului. Radioul pârâi din nou.

– Alo? răsună vocea lui Ekberg. Alo?

Marshall ieși din studio și pătrunse în camera de control. Apucă radioul și apăsă întrerupătorul de transmisie.

– Kari? Marshall aici. Vorbește.

– Dumnezeu! Ajută-mă! se auzi glasul ei, înălțat până la limita isteriei. Ajută-mă, te rog! Chestia aia l-a prins pe Emilio. L-a ridicat, l-a ridicat pe sus și...

– Kari! Calmează-te, rosti Marshall, care încerca să își controleze glasul, să sune rațional. Acum vreau să-mi spui: Unde ești?

Auzi răsuflarea ei panicată.

– Sunt... Vai, Doamne, sunt în sala principală. Lângă, lângă serviciul de gardă.

În vreme ce Marshall tocmai apăsa din nou butonul de transmisie, Logan și Faraday intrară din studio și se strânsură în jurul radioului.

– Bine. Ai o lanternă?

– Nu.

– Atunci coboară scările până în cantina ofițerilor. Cât poți de repede și fără zgomot. Acolo găsești lanterne de rezervă. Și arme. Știi să folosești o armă?

– Nu.

– E în regulă. Acum, du-te acolo imediat. Odată ce ai ajuns, mai contactează-mă prin radio.

– O să vină după mine, știu asta. Când o să termine cu Emilio. Vine după mine și o să... o să...

– Kari. Vin după tine. Te îndrum până la poziția mea. Doar menține-ți calmul. Și să nu pierzi radioul.

Se mai auzi o pârâitură, apoi radioul amuți.

Marshall se întoarse spre Faraday.

– Găsește-l pe Sully. Ajută-l cu bateriile. Apoi du de-aici arma sonică pe coridoarele de pe nivelul E. Avem nevoie de aripa de cercetare ca loc de retragere dacă nu funcționează.

Faraday încuviință, apoi părăsi camera de control în grabă. Marshall se uită la Logan.

– Îți amintești ce ai spus de momeală. Se pare că am să fiu eu.

Fără altă vorbă, băgă radioul în buzunar și ieși în fugă din încăpere, îndreptându-se spre chepengul care ducea spre aripa centrală.

Kari Ekberg se târa împiedicat pe coridorul de la nivelul C, cu lanterna care îi aluneca în palmele transpirate. O dureau îngrozitor picioarele în zona tibiei, acolo unde se lovise de conducte ieșite în afară și de lăzi; genunchii erau juliți de la căzăturile pe oțelul neiertător și pe podeaua de linoleum. Slavă Cerului că lanterna și radioul încă funcționau. Încercă din nou să își alunge imaginile îngrozitoare din minte: țipetele lui Conti și sângele care se împrăstia în toate părțile ca stropii unui aspersor cu rotație. Reîncepu să își repete întruna ca o mantră: Nu privi înapoi. Nu privi înapoi.

Îi luase un sfert de oră să coboare cele două niveluri de la cantina ofițerilor: cincisprezece minute de teroare pură. Acum trecea pe lângă spălătoria unde mașinile de spălat și uscătoarele uzate de trecerea timpului ședeau în șiruri mute dedesubtul unor afișe care îndemneau la curățenie. Urmă atelierul de croitorie: o cămăruță în care abia dacă încăpeau un birou, o mașină de cusut și un manechin. Mai încolo, holul se bifurca. Se opri și bâjbâi după radio. Mâinile îi tremurau atât de tare că reuși să apese butonul de transmisie abia la a treia încercare.

– Sunt la joncțiunea de pe coridor, de lângă croitorie, rosti ea, auzindu-și tremurul vocii.

Glasul lui Marshall pârâi în aparat.

– Tocmai am ajuns pe nivelul D. Stai acolo, îi cer indicații lui Gonzalez.

Femeia rămase locului, răsuflând din greu, în bezna care o înconjură. Acestea erau cele mai insuportabile clipe: când se oprea să aștepte să i se indice direcții și mai aștepta să simtă acea senzație în urechi, acel pas furișat care semnala apropierea coșmarului...

– Ia-o la stânga, răsună electrizat vocea lui Marshall. La capătul culoarului, ia-o din nou la stânga. Ai să vezi niște scări. Coboară-le. Ar trebui să fiu acolo. Dacă nu, dă-mi semn.

Ekberg împinse radioul înapoi în buzunarul pantalonilor. Coti la stânga și luminează scurt cu lanterna drumul din fața ei, să identifice posibilele obstacole, apoi porni în fugă. Trecu pe lângă zonele în care se pregătea mâncarea: bucătării goale, chiuvete masive de porțelan, lucioase și spectrale. Trecu pe lângă mai multe uși, care se căscau înspre camere negre și misterioase. Genunchii și fluierul picioarelor îi zvâcneau de durere, însă își alungă durerea din minte. Înainte, la lumina unui singur bec, văzu cum coridorul de bifurcă din nou. La stânga, a spus. La stânga și ai să vezi...

Dintr-odată, piciorul i se prinse de ceva și căzu la podea. Radioul îi sări din buzunar și dispăru undeva, în timp ce lanterna se lovi de perete și se stinse. „Dumnezeule, nu, nu...”

Târându-se în genunchi, pipăi frenetic după lanternă. O găsi și, cu inima în gât, apăsă butonul. Pâlpâi, se stinse, apoi luminează. „Mulțumesc. Mulțumesc.” Se ridică și luminează înainte, în căutarea radioului. Era acolo: pe pământ, cam la trei metri în față. Dădu fuga la el, îngenunche și îl ridică.

– Alo! făcu ea, apăsând cu înfrigurare butonul de transmisie. Alo, Evan, mă auzi?

Nimic, nici măcar interferențe statice.

– Evan, alo!

Glasul i se înălță brusc, plin de spaimă și disperare.

– Alo!

Se opri dintr-odată. Ceva tocmai îi activase instinctul de autoconservare. Oare auzise pași în bezna din spatele ei, greoi, dar îngrozitor de dificil de distins? Oare era sângele care i se urca în urechi sau un cântec îndepărtat, straniu, aproape nepământean? Teroarea puse din nou stăpânire pe ea. Cu un suspin de deznădejde, vârî radioul stricat înapoi în buzunar și se forță să o ia din nou la fugă. Lumina de la capătul coridorului se apropia. Apoi zări intersecția, coti la stânga și flutură sălbatic lanterna înainte, în căutarea scărilor. Iat-o: o fântână de întunecime. Țâșni spre ea și coborî treptele în grabă, cu lanterna zăngănind de balustrada de metal, fiindcă renunțase să mai încerce să-și ascundă fuga panicată.

Se opri pe ultima treaptă, privind împrejur. Un alt culoar prost luminat se întindea înainte, cu birouri și unelte îngrămădite de fiecare parte. Era gol. Clipi de câteva ori, se șterse la ochi cu dosul palmei, privi din nou. Nimeni.

– Evan? îi strigă ea numele în pustietatea din jur.

Simțea cum răsuflarea i se accelerează. Nu, nu, nu...

Și îl auzi din nou: zgomotul jos, de cântec îngânat, aproape ca o șoaptă în urechile ei. Scâncind, pași înainte, coborî ultima treaptă și ajunse pe culoar. Simțea nevoia copleșitoare de a privi peste umăr, în susul scărilor. Lanterna îi licărea în mână...

– Kari!

Se uită din nou înspre capătul holului. Acolo, o siluetă întunecată tocmai se contura în lumina slabă. Alergă spre ea cu un țipăt. Când se apropie, îl recunoscă pe Marshall, cu o expresie îngrijorată pe față și o pușcă automată pe umăr.

– Kari, rosti în timp ce venea spre ea. Slavă Domnului! Ești teafără?

– Nu. Monstrul vine după mine, tocmai l-am auzit...

– Să ne grăbim.

O apucă de mână și o conduse pe culoar. În ciuda extenuării crescânde, Ekberg îl urmări pe Marshall îndeaproape în timp ce acesta urma un traseu complicat pe lângă spații de depozitare și reparații. La un moment dat, se opri ră la o intersecție în vreme ce el încerca să își amintească ruta corectă. Mai apoi, luă ră legătura cu Gonzalez prin radio pentru ca acesta să-i ghideze prin labirint.

– Unde mergem? întrebă Kari gâfâind greu.

– La aripa de cercetare. E la un nivel sub noi. E protejată de un chepeng gros. E mult mai sigur decât pe nivelurile superioare. Și am făcut o armă, o armă sonică, pe care sperăm să o folosim împotriva bestiei. Dar, mai întâi de toate, să te ducem în siguranță în spatele chepengului.

Ajunseră la o altă casă a scării, iar Marshall aproape că se prăbuși în ea. Cobora câte trei trepte deodată. Ekberg îl urmă cât putu de repede. Nivelul E era un mormânt, cu tavanele joase acoperite de torenți groși de conducte și cabluri. Trecură în fugă de mai multe încăperi. Marshall lumina drumul cu lanterna. Făcură dreapta la o joncțiune în formă de T. Apoi Marshall se opri atât de brusc încât Ekberg aproape că se lovi în el.

Înainte, coridorul se sfârșea cu un chepeng masiv, larg deschis și luminat puternic din spațiul care se deschidea dincolo de el. Imediat înăuntru îi aștepta o mașinărie bizară pe un cărucior, toată numai cabluri, antene și componente electrice, întocmai ca un produs al filmelor științifico-fantastice din anii 1950. Doi dintre oamenii de știință – Faraday și Sully – trebăluiau deasupra ei. Lângă ei stătea sergentul Gonzalez, cu mitraliera pregătită, îndreptată în direcția lor.

– Ce se petrece? întrebă Marshall. De ce arma nu e aici, în afara chepengului?

– N-avem baterii, răspunse Faraday. Am fost nevoiți să o conectăm la sursa de alimentare. Până aici ajung cablurile.

– Păi, pentru numele lui Dumnezeu, găsiți o conexiune aici! exclamă Marshall.

– Nu mai e timp, replică Sully.

– Ai al naibii de multă dreptate că nu mai e timp! Chestia aia e pe urmele noastre și nu putem compromite siguranța aripii de cercetare cu un chepeng...

Marshall se opri în mijlocul frazei. Ekberg îi simți și ea prezența: un presentiment îngrozitor, mai degrabă un al șaselea simț decât o senzație, care îi ridică părul pe ceafă și îi pompă noi valuri de frică prin artere. Încă o dată, toate instinctele îi strigau să se întoarcă și să privească în spate. Și de data aceasta cedă și privi peste umăr.

După colț, în raza ei vizuală, o umbră neagră cobora agale scările către ei.

– Mișcă, mișcă!

Marshall o împinse pe Ekberg înspre chepeng. Arma M16 care îi zdrăngănea în spate în timp ce fugea avea o greutate necunoscută, totuși atât de familiară. Chiar în spatele chepengului de la intrare, Sully – palid, dar hotărât – regla arma sonică. Dinspre ea porneau cablurile electrice lungi care duceau spre camera de electricitate, întinse la maximum. Difuzoarele mari de pe nivelul inferior al mașinăriei pârlăiau și zumzăiau în așteptare, iar amplificatorul de semnal tremura încet. Chiar în spate se aflau Faraday și Logan, care priveau neliniștiți. Erau flancați de Gonzalez și Phillips, ambii într-un genunchi, cu armele automate îndreptate prin chepeng spre hol. În spatele lor era Usuguk, care își ținea săculețul cu leacuri în mâini, intonând o monodie cu glas scăzut.

Marshall privi repede în jur. Era exact situația pe care sperase să o evite: chepengul larg deschis, arma în interiorul aripii de cercetare, netestată. Erau cu toții vulnerabili și expuși la un eventual atac.

– Ar trebui să închidem chepengul. Pur și simplu, să-l închidem acum, rosti el.

– O să avem timp, răspunse Sully. Dacă nu merge, dacă nu oprește creatura, avem timp.

Marshall deshise gura să protesteze, dar chiar în acea clipă ceva se mișcă în bifurcația din coridor. Toți ochii se întoarseră

spre culoarul din penumbră de dincolo de intrare. Încet, o siluetă uriașă se dezvălui vederii lor. Marshall se uita, nevenindu-i să-și creadă ochilor la trăsăturile ei: capul lat, în formă de cazma, dinții care luceau monstruos, zecile de tentacule ca niște lame care atârnavă dedesubtul maxilarului. Era creatura din coșmar, doar că arăta mai înfricoșător: prin gheață îi văzuse doar partea superioară a capului, dar hidoasa parte inferioară fusese ascunsă privirii. Dacă ar fi știut, dacă ar fi văzut prin gheață colții aceia oribili, perii aceia care se ondulau ca un cuib de șerpi, nu ar fi permis niciodată, niciodată ca asemenea bestie groaznică să fie dezghețată... Pentru o clipă, privi pierdut, cufundat în groază și nedumerire. Apoi își luă arma și o împinse pe Ekberg spre Faraday.

– Du-o cât mai adânc în aripa de cercetare. Găsește cel mai sigur loc posibil. Și încuiați-vă acolo.

– Dar... începu Faraday.

– Fă-o, Wright. Te rog.

Biologul ezită preț de un moment. Apoi, încuviințând, o luă pe Ekberg de cot și împreună se retraseră pe culoar, pe lângă soldați și Usuguk, cotiră și dispărură din raza vizuală.

Marshall se întoarse către coșmarul care tocmai se ghemuise și aștepta la joncțiunea din coridor. Peste umăr, auzea pe cineva răsuflând apăsător.

– Nu, scânci Phillips cu disperare. Nu, Dumnezeuule, te rog! Nu din nou!

– Calm, soldat, mârâi Gonzalez.

Sully – și el respirând sacadat – își șterse palmele de cămașă, apoi le așază pe potențiometre și pe oscilatoare. Marshall se furișă câțiva pași până la tocul interior al chepengului și se piti în spatele buzei de metal. Încercă încărcătorul să vadă dacă e bine pus, trase de închizătorul de deasupra țevii pentru a duce primul cartuș în camera armei, apoi pipăi după siguranță și o trase.

Creatura făcu un pas înainte, privindu-i pe fiecare pe rând cu niște ochi care nu clipeau.

– Când ești gata, doctore, spuse Gonzalez.

Arătarea mai făcu un pas. Prin blana mată care îi acoperea umerii puternici se puteau zări dâre golașe – urme de glonț –, și prin acele dâre Marshall observă luciul metalic a ceea ce păreau a fi solzi de șarpe.

Măinile lui Sully tremurau puternic pe aparat.

– O să, o să încerc zgomotul alb mai întâi.

Pentru o clipă, tot ce auzi Marshall fură respirația sacadată a lui Phillips și clinchetul altei arme care era încărcată. Apoi un chelălăit de interferență statică ieși din difuzoare.

Creatura mai făcu un pas.

Glasul lui Sully era ascuțit și încordat.

– Am să ridic presiunea sonoră la 60 de decibeli și aplic un filtru de frecvențe joase.

Volumul crescuse brusc, umplând culoarul strâmt. Creatura încă înainta.

– Niciun efect, strigă Sully peste valul de zgomot. Încerc o formă de undă mai simplă. Semnal în dinte de fierăstrău, frecvență fundamentală de 100 de hertzi.

Sunetul de electricitate statică se risipi, înlocuit de un bâzâit înfundat, care urcă repede în înălțime.

Pe coridor, creatura se opri locului.

– Apoi, o undă rectangulară, rosti Sully. Ridică frecvența la 390 de hertzi pe 100 de decibeli.

Sunetul se lărgi, deveni mai complex. Și, în acest timp, Marshall începu să audă – sau să creadă că aude – un cântec straniu, neclar, ca tonul jos al unei orgi sinistre, purtat pe aripile unui vânt îndepărtat: un sunet complex, exotic, misterios, care nu avea nimic de-a face cu lungimile de undă create de Sully. Își simțea capul umplut ca de o ciudată presiune internă.

Creatura ezită, cu o labă masivă suspendată în mijlocul unui pas.

– Acum adaug oscilatorul de unde sinusoidale, răsună glasul lui Sully. Ridic frecvența la 880 de hertzi.

– Mărește decibelii, strigă Marshall peste umăr.

Sunetul deveni și mai puternic, până ce pereții de metal ai coridorului păreau să vibreze.

– Trecem pragul durerii! La 120 de decibeli! strigă Sully.

Vârtejul de sunet, suprapus cu presiunea din capul lui Marshall, amenința să-i ia mințile. Creatura mai făcu un pas. Șoldurile îi tresăriră, ca atinse de un tremur involuntar. Își clătină capul hirsut: o dată, de două ori, scuturări violente de durere evidentă.

– Acum doar unda sinusoidală! țipă Sully. Merge!

Apoi, dintr-odată, creatura se ghemui, pregătită să sară. Totul se petrecu dintr-odată. Phillips și Sully urlară de teamă și disperare. Volumul dispozitivului continuă să crească, umflându-se ca matca unui râu. Gonzalez dădu un ordin aproape imperceptibil de a se deschide focul. Apoi gloanțele şuierau pe deasupra capului lui Marshall, rătăcind prin coridor în dungi de fum cenușiu după cum ricoșau de pe pereți și maldărele de echipament. Marshall ridică și el arma și apăsă pe trăgaci. Își vedea traiectoria propriilor gloanțe; vedea cum lovesc creatura, apoi ricoșează din ea; vedea cum noi dăre de obsidian apar pe greabăn și coaste pe măsură ce proiectilele dezvăluiau mai mult din exoscheletul ei. În acea clipă de criză, de disperare absolută, timpul păru să încetinească și realitatea să se destrame: era de parcă ar fi putut vedea aproape fiecare glonț ce zbură pe coridor în călătoria sa furioasă, dar zadarnică.

Apoi bestia se năpusti asupra lor. Instantaneu, Marshall se aruncă spre chepeng într-o încercare diperată de a-l închide, fără să ia în seamă focurile trase de Gonzalez și Phillips. Dar

creatura se mișca cu o viteză năucitoare. Într-o clipită, trecu de chepeng și-l trânti pe Marshall la o parte, izbindu-l de perete cu un impact devastator, apoi sări peste arma sonică și o răsturnă, în timp ce – cu o ferocitate neclintită – îl apucă pe Sully între labe și, cu două smucituri sălbatice din cap, îi smulse brațele din încheieturi.

Marshall se ridică într-un cot, năucit pe moment de forța loviturii. Coridorul central al aripii de cercetare fusese preschimbat într-un balamuc de sunet și violență: bestia, care scormonea în trupul sărmanului Sully, sângele care țâșnea din membrele sfârtecate ale climatologului, Gonzalez și Phillips, care se dădeau în spate, în încercarea de a ținti mai bine, căruciorul pe care fusese arma sonică răsturnat pe o parte, cu roțile încă rotindu-se; Usuguk, pășind înainte printre soldați, cu talismanele de șaman ținute în față și incantând cu glas tot mai puternic.

În timp ce Marshall privea, cu urechile țiuind din pricina impactului, văzu cum bestia îl trimite pe Sully – care încă urla – în aer cu o lovitură puternică de labă. O a doua lovitură îl proiectă pe savant printr-o ușă și într-un birou. Creatura țâșni după el și dipăru din câmpul vizual. Dinăuntru, erupse o hărmălaie enormă, trosnetul mobilei, impactul unui trup care se izbea de pereți. Țipetele lui Sully se auzeau tot mai înfundat.

Marshall încercă să se ridice, se clătină, se împinse în picioare. Era prea târziu, Sully avea să moară. Cu toții aveau să moară. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu era timp să-i scoată din aripa de cercetare, să închidă chepengul în fața monstrului, dar își alungă repede gândul. Nu era timp. Se terminase, chestia avea să-l omoare pe Sully și apoi să îi ia pe ei, unul câte unul, și...

Ochii îi coborâra la arma sonică, cu bucățile vraiste pe podeaua coridorului. Și totuși funcționase. Ultima lungime de undă încercată de Sully, sinusoidală, afectase creatura în mod evident. Încercă să ignore larma sălbatică, strigătele soldaților, presiunea dureroasă din cap. Încercă să gândească, să se concentreze, în ultimele secunde pe care le mai avea. De ce a mers o undă sinusoidală și nu una rectangulară sau în dinți de fierăstrău?

Încremeni. Poate că nu a fost deloc forma undei. Poate că a fost cu totul altceva...

Se aruncă spre cărucior, îl ridică și începu să adune cu înfrigurare aparatele care se desfăcuseră și să le reasambleze.

– Ce faci? strigă Logan.

Țipetele lui Sully se stinseră, dar bufniturile teribile din birou continuau.

– Încerc din nou.

Marshall verifică dacă amplificatorul mai era conectat la difuzoare și prinse la loc un potențiomtru care atârna.

– E vibrația; trebuie să fie. E singurul răspuns. Dar avem nevoie de acustică mai bună dacă e să maximizăm... Privi înnebunit în jur pentru câteva secunde. Hai, ajută-mă. Chestia aia o să se-ntoarcă dintr-o clipă în alta. Trebuie să ducem aparatul în camera de rezonanță.

– N-avem timp de prostii! strigă Gonzalez. La ce bun s-o mutăm?

– E ca și cum am otrăvi vârful săgeții. Maximizăm efectul.

Cu ajutorul lui Logan, Marshall împinse căruciorul pe coridor, alunecând pe podeaua plină de sângele lui Sully. Usuguk, care nu se oprise din incantații, îi urmă, cu morișca de șaman într-o mână și cu fetișul din oase în cealaltă. Cei doi virară cu greutate căruciorul pe lângă camera de control, pe lângă intersecția coridoarelor și prin chepengul din capăt, care ducea în camera de rezonanță.

– Gonzalez! strigă Marshall. Contez pe tine s-o încetinești!

Sergentul îi făcu semn lui Phillips și se retrase până în fața camerei de rezonanță, unde luă o poziție defensivă.

Pocnetele și trosnetele din birou se opriră.

– Trebuie să-l așezăm în centru, să obținem efect maxim, îi spuse Marshall lui Logan.

Împreună, împinseră căruciorul în mijlocul pasarelei. Cablurile electrice se întinseră la maximum și, pentru o clipă de deznădejde, doctorul crezu că nu vor ajunge până acolo. Dar erau îndeajuns de lungi încât să permită așezarea armei chiar în centrul camerei, un loc marcat pe podeaua pasarelei cu o etichetă pe care scria „0 dB“.

Marshall aruncă o privire spre Usuguk.

– Ești mai în siguranță în cabina de monitorizare, spuse el și arătă spre platforma înconjurată de sticlă de la capătul pasarelei.

Tunitul își opri incantația și clătină din cap.

– Deja ai uitat ce te-am învățat. Dacă tot ai de gând să mergi pe gheață subțire, atunci măcar să dansezi.

– Treaba ta.

Marshall răsuci căruciorul în așa fel încât difuzoarele să fie îndreptate spre coridor, verifică toate conexiunile și reporni mașina. Niciun răspuns. Îneebunit, resetă tuburile electronice cu vid, strânse mai bine conductorii și încercă din nou. De astă dată, din amplificatorul de semnal se auzi un zumzet jos. Cercetă dispozitivul, amintindu-și fundamentele generării de sunet la sintetizator, familiarizându-se din nou cu controalele pentru amplitudine, frecvență, mărimea undelor pe oscilator, învelișul de filtrare. Apucă maneta pentru amplitudine și o răsuci puternic la dreapta. Căruciorul începu să tremure.

Observă că Logan se uita lung la el.

– Calculez că mai am în jur de trei minute de viață, rosti istoricul. Dacă am noroc, o să se întâmple repede. Caz în care

probabil am doar două minute. Aș prefera să mor știind ce anume încerci să faci.

– Ultima lungime de undă pe care Sully a încercat-o, răspunse Marshall cu privirea înapoi la controale. Cea care i-a provocat creaturii o reacție. A fost o undă sinusoidală. E cea mai pură undă sonoră posibilă. Fără armonice, fără sunete secundare. Așa că am să continui de unde s-a oprit el. Folosesc transformata Fourier¹ ca să complic tiparul. Poate o să rănească fiara îndeajuns încât s-o alunge. Dacă o putem ține la distanță îndeajuns de mult timp, poate reușim să creăm un dispozitiv mai portabil...

Amuți. Creatura ieșise din birou. Acum se întoarse încet spre ei. Membrele și labele anterioare erau mânjite de sânge, iar colții și perii erau plini de bucățele de carne. Marshall inspiră adânc și încercă să își controleze tremurul mâinilor.

Făcu un pas spre ei. Repede, Marshall setă lungimea de undă a primului oscilator pe unda dinți de fierăstrău, frecvența de 30 de hertzi, verifică dacă amplitudinea debitului era la 100 de decibeli. Apăsă butonul de ton. Încăperea începu să vibreze, învăluită de sunetul profund, puțin peste pragul auzului. Creatura țâșni înainte.

Marshall făcu un calcul mental frenetic. O a doua notă, fără sunet secundar, mai înaltă cu câteva octave... Între timp, bestia accelerează, apropiindu-se de ei în salturi mari. Doctorul setă cel de-al doilea oscilator pe dinți de fierăstrău, îi ridică frecvența la 800 de hertzi.

– Iisuse! strigă Logan.

Gonzalez și Phillips deschiseră focul. Peste țiuitul difuzoarelor, Marshall abia distinsese urletul sugrumat al lui Phillips,

¹ După matematicianul francez Joseph Fourier (1768–1830). Y.F. presupune reorganizarea unei funcții complexe conform frecvențelor componente, producând o imagine spectrală a funcției inițiale. (n.red.)

arma cu care trăgea haotic, în toate părțile, cu ultimele ră-mășițe ale nervilor săi spulberați. Creatura ajunsese la soldați și se opri din nou să scuture violent din cap, cu tentaculele dansând violent dintr-o parte în alta. Phillips își aruncă arma, se ridică în picioare și o luă la fugă pe coridor, bocind. Fiara coborî capul, îl ridică din nou și, cu o lovitură teribilă de labă, îl aruncă pe Gonzalez – care încă trăgea de la niciun metru – până în camera de rezonanță. Fusesse izbit cu asemenea forță, încât zbură răsucindu-se peste capetele lui Marshall și Logan. Sergentul se lovi cu zgomot de peretele din spate al camerei, apoi alunecă pe curbura peretelui pe podeaua aflată la șase metri dedesubt, unde rămase leșinat într-un amestec de izolație și spumă acustică.

Acum, mâinile lui Marshall tremurau aproape incontrolabil și abia reuși să regleze cel de-al treilea și ultimul oscilator: din nou unda sinusoidală, de astă dată la o frecvență foarte înaltă: 60 000 de hertzi. Aruncă o privire să se asigure că amplitudinea era pe deplin încărcată. Apoi, apucând potențio-metrul de reglaj, îl trase până jos. Scrâșnetul sinistru al undei sinusoidale slăbi, apoi se opri de tot.

– Ce faci? întrebă Logan printre dinții încleștați. L-ai oprit – și acum suntem încolțiți!

– Vreau s-o atrag înăuntrul camerei, răspunse Marshall. Nu avem decât o șansă. Trebuie să conteze.

Cu o mișcare precisă, aproape delicată, care părea absurd de nepotrivită pentru o bestie atât de masivă, creatura ridică unul din membrele anterioare peste buza intrării. Apoi pe celălalt. Se uită mai întâi în stânga, apoi în dreapta, cu ochii galbeni care măsurau noile împrejurimi. Cântecul straniu din urechile lui Logan se înteti, iar migrena deveni aproape insuportabilă. Acum creatura intrase cu totul în încăperea. Pășii pe pasarelă, care gemu sub greutatea ei. Un pas, doi... apoi se ghemui pe membrele din spate, încordându-se pentru saltul final.

Măcar să dansezi. Cu o mișcare rapidă, Marshall apucă ultima rondelă de ajustare a amplitudinii, o întoarse până la 120 de decibeli și declanșă potențiometrul.

Instantaneu, camera de rezonanță se trezi la viață. Era ca o sferă umplută cu un milion de viespi, toate bâzâind laolaltă, iar zumzetul le era amplificat și reamplificat. Deși trupul îi era străbătut de convulsii, creatura își relua saltul. Marshall învârti de rondelă, ridicând volumul la 140 de decibeli. Creatura fu lovită de convulsii în plin salt, mai violent decât înainte, parcă lovindu-se de un zid invizibil; atacul îi opri saltul și căzu cu un trosnet la pământ, clătinând alarmant pasarela. Acum, întregul univers al lui Marshall părea a fi un zumzet nebun, teribil, care răsuna prin încăpere, perpetuându-se și acumulând putere și intensitate într-un crescendo independent, care parcă îi penetra până și porii. Creatura se ridică amețită pe pasarelă și înaintă. Mai întâi un pas, apoi altul, săpând cu ghearele însângerate în stratul de metal. Cu degetele încovoiate pe rondelă, cu răsuflarea întretăiată, Marshall se îndârji, apoi învârti butonul până la capăt: 165 de decibeli, nivelul de amplitudine al unui motor cu reacție. Lângă el, Logan își acoperi urechile cu palmele; istoricul deschise gura, dar sunetele scoase fură înghițite de barajul de zgomot – un *screeeeeeee* care parcă devenise parte din însăși esența lui Marshall. Și el își duse instinctiv mâinile la urechi, însă erau o slabă protecție împotriva agonizantei bombe sonore. Pete începură să-i danseze în fața ochilor și simțea că îl ia cu leșin.

Creatura înlemni. Un alt spasm violent îi străbătu tot corpul. Își înălță capul, cu fălcile înfiorătoare larg deschise, cu colții de pe care încă picura sângele lui Sully și perii care se ondulau brutal. Se întoarse într-o parte și își trânti fălcile de pasarelă cu un impact cumplit, o dată, de două ori. Își strânse membrele și începu să dea înapoi. Chiar atunci, sub privirile

lui Marshall, capul îi explodează într-o erupție de carne și creieri, umplându-i cu o ploaie de sânge, căzându-le efectiv la picioare. Îmbibată în sânge, arma sonică scânci de epuizare, apoi amuți într-o explozie de scânteii. Pentru un moment prelung, Marshall rămase locului, tremurând. Apoi își întoarse privirea spre Logan. Istoricul se uita la el, cu sânge picurându-i din urechi. Îi spunea ceva, dar Marshall nu auzea ce spune. De fapt, nu auzea nimic. Marshall se răsucii, păși peste trupul inert al creaturii – al cărei sânge negru încă îi curgea în valuri din caniiul spulberat – și se îndreptă spre chepengul care marca ieșirea din aripa de cercetare, cu membrele plumbuite. Simți dintr-odată nevoia să iasă din acest loc întunecat al groazei, să respire aer proaspăt. Îi simți, mai degrabă decât îi auzi, pe Logan și Usuguk venind în urma sa.

Încet, dureros, își croiră drum spre suprafață: la nivelul D, spre locurile mai familiare ale nivelului B și, într-un final, în sala principală, cufundată în umbre și fără viață. Încă asurzit, năclăit de sângele creaturii, Marshall păși în camera de acclimatizare, fără să se deranjeze să ia o *parka*. Înaintând prin hol, împinse ușile duble care dădeau înspre exteriorul bazei. Era întuneric, însă o linie subțire din zare dădea de înțeles că zorii nu erau departe. Furtuna se calmase și stelele se iveau pe cer, luminând fantomatic peisajul înzăpezit. Vag, parcă de undeva de departe, Marshall își aminti un proverb inuit: „Nu sunt stele, ci deschizături de unde cei iubiți ne zâmbesc pentru a ne asigura că sunt fericiți“. Se întrebă dacă și Usuguk credea așa ceva. Ca într-un răspuns, simți cum tunitul îl atinge pe mâneacă. Când întoarse privirea la el, Usuguk arătă fără un cuvânt cu un deget spre cer.

Marshall ridică ochii. Purpuriul adânc, nepământeal al aurorei boreale – luminile care îi bântuiseră încă de la începerea coșmarului – se retrăgea în grabă. Se șterse fără nicio

urmă sub privirile sale, lăsând în loc numai bolta neagră, înstelată. Nu rămăsese nici măcar cel mai mic indiciu că fusese acolo vreodată.

– Domnule Fortnum? Penny aici. Cum vă descurcați?

De astă dată, răspunsul întârzie să vină.

– Acum ne e frig. Foarte frig.

– Mai rezistați puțin, rosti ea în emițător. Suntem la doar... se uită întrebător la Carradine.

– Treizeci și doi de kilometri, mormăi șoferul. Dacă ajungem.

– Treizeci și doi de kilometri, repetă ea, apoi puse emițătorul pe stația radio CB. Trebuie să ajungem. Cum stăm cu combustibilul?

– Rezervorul stâng s-a golit cam repede, răspunse Carradine și verifică panoul de bord. Spune că mai avem destul pentru încă zece.

– Chiar dacă rămânem fără, putem să mergem ultimii 15 kilometri.

– Pe-aici? arătă el peste volan către pustietatea zonei. Îmi cer scuze, doamnă, dar la cât le e de frig, cei din spate n-ar rezista nici două sute de metri.

Barbour privi îndelung prin parbriz. Dâra roșatică a zorilor colora orizontul. Furtuna se calma vizibil: vântul aproape că nu mai bătea, iar împrejurimile erau acoperite cu o mantie proaspătă de zăpadă fină. Dar temperatura scăzu drastic odată cu încetarea furtunii. Termometrul de bord indica -30°C .

Camionul se hurducă zdravăn, iar ea se prinse de bara de susținere. Treizeci de kilometri. La viteza curentă, ar fi însemnat puțin peste jumătate de oră.

Se uită la GPS-ul montat pe panoul de bord. Era obișnuită cu cel din propria mașină, pe care vedea străzi, șosele și alte repere pe când conducea prin Lexington, Woburn și zona Bostonului. Dar GPS-ul din camionul lui Carradine era gol: un ecran la fel de alb și lipsit de trăsături, întocmai ca omătul de afară. Nu avea decât un ac de busolă și un indicator de latitudine și longitudine.

– Pari obosită, remarcă Carradine. De ce nu te odihnești?

– Cred că glumești, răspunse ea.

Și totuși, veghea tensionată și aproape nesfârșită – nenumăratele ore nedormite la baza Fear – o epuizase. Închise ochii să-i odihnească, doar pentru o clipă. Și când îi redeschise totul era diferit. Cerul era puțin mai luminos, zăpada din jurul lor sclipea sub lumina soarelui. Și zgomotul camionului se schimbase: rotațiile pe minut se micșoraseră, viteza scăzuse simțitor la rândul ei.

– Cât am dormit? întrebă ea.

– Cincisprezece minute.

– Cum stăm cu benzina?

Carradine verifică indicatorii cu coada ochiului.

– Suntem pe terminate.

Camionul încă încetinea. Iar acum, privind la GPS, Barbour observă că arăta ceva: o linie albastră care umplea jumătatea superioară a ecranului.

– Țsta nu e alt... începu ea, apoi se opri.

– Da. Lacul Gunner.

Teama, care scăzuse la nivelul unui sentiment surd de neli-niște, reveni cu forțe proaspete.

– Credeam că ai spus că vom trece un singur lac!

– Așa am spus. Dar nu mai avem combustibil ca să-l ocolim pe acesta.

Barbour nu răspunse. Înghiți în sec și își linse buzele. Avea senzația că gura îi este foarte uscată.

– Nu-ți face griji. Lacul Gunner e lat, dar nu întins.

Se uită la el, neîncrezătoare.

– Atunci, de ce plănuiai să-l ocolești?

Carradine ezită un moment.

– Lacul are doar vreo doisprezece metri adâncime. E plin de pietroaie, de blocuri eratice glaciare și așa mai departe. În condițiile astea, cu pătura de zăpadă, uneori pot fi greu de văzut. Dacă lovim una din greșeală...

Nu își sfârși propoziția. Nici nu era nevoie.

Femeia se uită prin parbriz. Lacul se zărea limpede înaintea. Carradine schimbă viteza când se apropiară de țărm

– Nu ai de gând să oprești? întrebă ea. Să încerci grosimea gheții cu burghiul electric?

– N-avem timp, răspunse camionagiul. Nici benzină.

Porniră încet pe gheață. Din nou, Barbour apucă bara de susținere cu toată forța, având senzația că gheața începea să cedeze sub greutatea lor. Din nou, simți tensiunea atunci când pârâitul cumplit începu încă o dată, întinzându-se în toate direcțiile sub roți. Câțiva bolovani erau clar vizibili, ridicându-se deasupra păturii de nea ca niște colți, cu vârfurile negre lucind în soarele dimineții. Alții erau ascunși. Vântul adunase zăpada în forme fantastice: creste, și culmi, și platouri în miniatură. Carradine își făcea drum pe suprafața lacului, virând atent printre pietre și formațiunile de zăpadă. Barbour se uita încontinuu când la GPS, când la lac, rugându-se ca aparatul să arate alb din nou, semn că-și îmbroscăta informațiile.

Trecură trei minute, apoi cinci. Pârâitul deveni mai puternic, fracturile se ramificau tot mai mult înaintea lor. Motorul aproape se cală; Carradine schimbă repede viteza și rotațiile reveniră la normal. Barbour știa ce s-ar fi întâmplat dacă rămâneau fără benzină pe gheață.

– Aproape am ajuns, rosti camionagiul, de parcă îi citise gândurile.

O culme joasă de zăpadă, de peste treizeci de metri lățime, apăru drept înaintea. Fusesse sculptată de vânt până când aducea cu un talaz gata să se spargă de țărnam.

– Aia trebuie să fie zăpadă pură, rosti Carradine. Nu pot să risc să virez în jurul ei, s-ar putea să alunecăm din nou. Intrăm direct prin ea, facem drum pentru ceilalți. Ține-te bine.

Barbour se ținea deja cât de tare putea. Își ținu răsufarea când Carradine intră direct în movila de zăpadă. Când vehiculul se cutremură la impact, șoferul apăsă accelerația, ca să mențină viteza.

Dintr-odată, botul camionului săltă violent în aer. Barbour fu aruncată în față și aproape că se izbi cu capul de bord, în ciuda centurii de siguranță

– Hristoase! exclamă Carradine, întorcând volanul spre stânga. Trebuie să fi fost un bolovan ascuns sub zăpadă!

Urmă un al doilea impact când roțile din dreapta spate trecură peste bolovan. Camionul se ridică, apoi căzu cu putere pe gheață. Se auzi un zgomet ca o bufnitură de tun și vehiculul încetini brusc. Barbour simți că scaunul o înghite.

– Ne scufundăm în spate! strigă camionagiul. Ia stația, spune-le celor din rulotă să se ducă în față, acum!

Barbour bâjbâi după stația radio, scăpă emițătorul, îl ridică din nou.

– Fortnum, s-a spart gheața. Du-i pe toți în partea din față. Repede.

Așeză emițătorul în timp ce Carradine forța disperat motorul. Camionul se chinuia să înainteze, dar aluneca în spate, spărgând suprafața înghețată, fiindcă partea din spate a rulotei își forța calea prin gheața care se căsca sub ea. Barbour simți cum se apleacă din nou, într-un unghi și mai pronunțat.

– Nu! se trezi că țipă. Doamne, nu!

Carradine schimbă viteza și apăsă accelerația până la podea. Se auzi încă un pârâit, aproape la fel de puternic ca primul, și, cu un scrâșnet de efort, camionul se eliberă din carcera de gheață și țâșni înainte. Repede, Carradine încetini turația, de teamă să nu piardă controlul pe suprafața alunecoasă. Barbour se lăsă moale în scaun, aproape copleșită de ușurare.

– A fost la mustață, rosti camionagiul și aruncă o privire la indicatorul de benzină. Rezervorul a secăt deja. Nu-mi imaginez cu ce mergem.

Barbour se uită la indicatorul GPS. Văzu în sfârșit albul uscatului la câteva sute de metri direct în față.

După ce trecu de ultimul șir de pietre, camionul ajunse la țarm și accelerează. Carradine răsuflă adânc, tremurător și își trase cămașa înflorată de pe trupul costeliv, făcându-și aer cu ea. Apoi se ridică în scaun și arată înainte.

– Uite!

Barbour scrută prin parbriz. În depărtare, la orizont, unde cerul întâlnea pământul, întrezări un șir de forme negre, joase și o lumină roșie care clipea.

– Aia nu e cumva... începu ea.

Camionagiul încuviință, cu un rânjet cât zilele.

– Satul arctic.

Repede, femeia apucă emițătorul radio.

– Barbour către Fortnum. Am ajuns. Satul arctic e chiar în fața noastră.

Și, când așează aparatul, i se păru că aude – ridicându-se peste mugetul motorului – sunetul uralelor.

EPILOG

Ziua era limpede și luminoasă ca un cristal, de parcă stihile – rușinate de ferocitatea lor – ar fi vrut să-și ceară iertare pentru furtună. Aerul era de-a dreptul încremenit, fără vreo suflare de vânt, iar când Marshall se uită în direcția opusă bazei – spre gheața atotcuprinzătoare și bolta desăvârșită a cerului de deasupra –, aproape că-și imaginează că, în acest loc izolat și sălbatic, natura avea o paletă formată doar din două culori: alb și albastru.

Dimineața fusese o procesiune neconținută de sosiri și plecări: elicoptere medicale și mortuare, o sumedenie de elicoptere militare și un mic avion plin de oameni în costume de culoare închisă, care, pentru un motiv sau altul, îl făcuseră pe Marshall să se simtă tulburat. Acum era cu Faraday, Logan și Ekberg pe platoul de ciment de la intrarea în bază. Se adunaseră acolo pentru a-și lua rămas-bun de la Usuguk, care era pe cale să se întoarcă în satul său pustiu.

– Sigur nu vrei să te ducem acolo? întrebă Marshall.

Tunitul clătină din cap.

– Oamenii mei au o zicală: călătoria e propria ei destinație.

– Un poet japonez a scris ceva foarte asemănător, remarcă Logan.

– Mulțumesc din nou, rosti Marshall. Pentru că ai fost de acord să vii, în ciuda tuturor lucrurilor. Pentru că ne-ai împărtășit din cunoașterea și înțelegerea ta.

Îi întinse mâna, dar în loc să i-o ia, Usuguk îl apucă de brațe.

– Fie să găsești pacea pe care o cauți, spuse el.

Apoi îi salută pe ceilalți din cap, ridică boccea cu apă și provizii pe care i-o pregătiseră, își trase gluga îmblănită pe cap și porni la drum.

Priviră în tăcere cum bătrânul înainta către apus pe o mare de zăpadă. Marshall se întreba dacă femeile aveau să se întoarcă în sat sau dacă Usuguk își va trăi restul vieții în singurătatea lui de călugăr. Cumva, știa că bătrânul avea să accepte orice deznodământ cu stoicismul său caracteristic.

– Îți cauți pacea interioară? îl întrebă Ekberg.

Marshall rămase o clipă pe gânduri.

– Da. Se pare că da.

– Cred că o facem cu toții, răspunse ea, apoi adăugă după o scurtă ezitare: Reprezentantul Blackpool și oamenii de la asigurări vor fi aici după prânz. Am multe de făcut până atunci.

– Am să te caut mai târziu, rosti Marshall.

– Așa să faci, zâmbi ea.

Apoi se întoarse și se strecură prin ușile de la intrare.

Logan o petrecu cu privirea.

– E o relație pe care îți propui să o continui?

– Dacă pot să găesc o scuză bună, răspunse Marshall voios.

– Întotdeauna există o scuză, zise istoricul și își cercetă ceasul. Ei bine, se pare că eu sunt următorul care pleacă. Elicopterul meu trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

– Noi plecăm mâine, spuse Marshall. Ai fi putut să aștepti o zi, economiseai niște bani.

– Am primit un telefon de la birou. A intervenit ceva.

– Altă vânătoare de fantome?

– Oarecum. Oricum, înșii de la trupele speciale care au făcut interogatoriile de dimineață știu unde locuiesc. Mă îndoiesc că

i-am văzut pentru ultima oară... Ce le-ai spus? Întrebă după o scurtă pauză.

– Exact ce s-a întâmplat, cât mi-am amintit eu de bine. Dar părea că fiecare răspuns doar dădea naștere la noi întrebări, așa că până la urmă mi-am ținut gura.

– Te-au crezut?

– Probabil că da. Cu atâția martori oculari, nu ar avea de ce să nu o facă. Nu crezi?

– Cred că ar fi fost de ajutor să se fi păstrat cadavrul creaturii.

– Da, asta e straniu. Doar a lăsat destul sânge în urmă. Aș fi jurat pe orice că a murit, la cum îi arăta craniul.

– Trebuie să se fi târât undeva să moară, rosti Faraday. La fel ca primul.

– Știi ce ar spune Usuguk despre asta, replică Marshall.

Privi în zare, unde tunitul deja devenise un punct cafeniu suspendat între întinderile de alb și albastru.

– Eu, unul, mă bucur al naibii de mult că a murit, spuse Logan, dar încă nu înțeleg mecanismul. Vreau să spun, cum au omorât-o undele sonore.

– Fără un cadavru, nu putem fi siguri, răspunse Marshall. Dar știam că frecvențele înalte o iritau. O undă sinusoidală pură, fără armonice, pare să fi fost chiar mai dureroasă.

– Dar nu-i așa că majoritatea sunetelor produc armonice?

– Așa e, rosti Faraday. Așa-numitele instrumente „imperfecte“, ca vioara, oboiul – sau vocea omenească – o fac toate. E ironic, fiindcă aceste armonice sunt cele care conferă bogăție și complexitate sunetelor.

– Dar anumite unde sinusoidale nu le produc, adăugă Marshall. Am setat aparatul să producă o serie de unde care să întărească tonul fundamental. Speram că, dacă găsim un sunet destul de dureros, o putem alunga din bază.

– A avut un efect mult mai puternic de atât, observă Logan.

Marshall încuviință.

– E interesant. Peștii și balenele au vezici cu aer, care pot fi afectate de sonare. Unii savanți cred că dinozaurii aveau organe în creier menite să emită zgomote incredibil de puternice, care să fie auzite de la kilometri depărtare. Nu m-ar mira dacă și creatura asta avea un organ sau o cavitate similară în craniu – pentru împerechere, comunicare sau altceva. Cred că frecvențele înalte au declanșat o rezonanță simpatcă în acel organ și, până la urmă, l-au făcut să plesnească.

– Sunt istoric, nu fizician, rosti Logan. N-am auzit niciodată de rezonanță simpatcă.

– Gândește-te la sticlele care crapă când o soprană emite o notă înaltă. E frecvența naturală la care sticla vibrează. Dacă soprana continuă să cânte aceeași notă, încarcă în continuu sticla cu energie. La un moment dat, sticla nu mai poate să disipeze energia suficient de repede și se sparge. În cazul de față, cred că nu vom afla niciodată, încheie Marshall și privi baza în treacăt.

– Păcat, făcu Logan și se întoarse spre Faraday. Iar tu ce le-ai spus interogatorilor noștri în uniformă?

Faraday îl privi cu obișnuita sa expresie speriată.

– Am încercat să le explic totul dintr-un punct de vedere pur biologic. Cum cele două creaturi au fost înghețate separat în timpul unui singur eveniment: o inversiune atmosferică ce a provocat un curent descendent de gheață deosebit de rece, care a înghețat animalele într-o clipită, înainte ca gheața să li se poată forma în circuitul sangvin, ținându-le astfel într-o stare de animație suspendată. Le-am explicat cum s-a topit gheața: compoziția ei unică, fapt care o face să se topească la câteva grade sub zero grade pe scara Celsius. Le-am vorbit și despre cel de-al doilea agent causal: fenomenul opus al înghețului terminal, un curent descendent de aer neobișnuit de cald

care a reanimat creatura și despre cum ambele evenimente au declanșat acea bizară auroră purpurie care l-a neliniștit pe Usuguk. Le-am dat exemplul mamutului de la Beresovska drept precedent.

– Ce ai spus despre creatură? întrebă Logan.

– Le-am spus despre efectul Callisto. Cum creatura ar fi putut foarte bine să fie o mutație genetică sau, mai simplu, o specie necunoscută. Și le-am spus despre numărul suprad dezvoltat de leucocite ale creaturii, care provoacă vindecarea aproape instantaneu. Sub blană avea un exoschelet chitinos, asemănător cu solzii unui șarpe, care îi permitea mișcări rapide și flexibile – servind și ca protecție antiglonț. Și cu extraordinara ei constituție neurologică, nici chiar doze mari de electricitate nu-i opreau inima și nici nu-i perturbau sistemul nervos. Cu toate acestea, în mod ironic, sunetul – cu o anumită frecvență și amplitudine – i-a fost letal, ajutat, probabil, de faptul că era slăbită din cauza foamei.

– Deci, asta explică tot, spuse Logan.

– Totul – și nimic, adăugă Faraday.

Logan se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Tot ceea ce tocmai am spus – cu excepția rezultatelor analizei de sânge – e pur și simplu teorie speculativă. Anumite tipuri de gheață, ca și gheața-XV, necesită o mare presiune pentru a se forma. De fapt, creatura a supraviețuit prinsă în gheață – oricare tip de gheață ar fi fost – timp de milenii. Puterea sa depășea imaginația omenească. Era imună chiar și la doze mari de electricitate... Faraday ridică din umeri.

Marshall se uită gânditor la el. Biologul construisese o explicație plauzibilă pentru toate incidentele din ultimele ore – și apoi a tras repede covorul de sub ea.

– Poate că Usuguk a avut dreptate, grăi în cele din urmă.

Cei doi bărbați se uitară la el.

– Vorbești serios? întrebă Faraday.

– Desigur – parțial, în orice caz. Sunt un om de știință, dar sunt și primul care recunoaște că știința nu poate explica tot. Suntem foarte departe de civilizație. La capătul lumii. Aici se aplică un set diferit de reguli, reguli despre care habar nu avem. Acest mediu înconjurător nu este destinat omenirii – dar băștinașii au văzut mai multe decât noi, și ar trebui ascultați. Dacă ar fi să numești vreun ținut tărâmul spiritelor, nu ar fi acesta – acest straniu, singuratic și ciudat loc sacru? Chiar crezi că felul în care aurora s-a risipit odată cu moartea creaturii a fost pură coincidență?

Întrebarea rămase în aer, fără răspuns. În tăcerea care urmă, Marshall auzi zgomotul îndepărtat al elicelor de elicopter.

– Aceasta ar fi cursa mea, murmură Logan, sprijinindu-și sacul marinăresc de picioare.

– Iar tu? întrebă Marshall.

– Ce-i cu mine? spuse Logan ridicându-și geanta cu laptopul peste umăr. Dacă vreunul dintre voi veți ajunge vreodată prin New Haven, să mă căutați.

– Țsta nu-i un răspuns. La care teorie subscrii – științifică sau spiritualistă?

Logan se uită la el pentru o clipă, mijind ochii. În loc să răspundă, îi adresează o întrebare personală.

– Unde ai copilărit, doctore Marshall?

Era ultimul lucru la care Marshall se aștepta să îl audă.

– Rapid City din Dakota de Sud.

– Ai avut animale de companie?

– Sigur. Trei câini de rasă, baset.

– Ai fost vreodată în călătorii lungi cu mașina pe când erai copil?

Marshall încuviință, perplex.

– Da, chiar în fiecare vară.

– Și nu ați pierdut vreunul dintre câini când v-ați oprit pe marginea drumului, să vă odihniți?

– Nu.

– Eu, da, spuse Logan. Barkley, un setter irlandez. Am iubit câinele ăla mai mult decât orice. A fugit de la masa de picnic în mijlocul pustietății din Oklahoma. Familia mea l-a căutat timp de trei ore. Nu l-am mai găsit niciodată. În cele din urmă a trebuit să plecăm. Am fost de neconsolat.

Elicopterul tocmai ateriza în afara perimetrului de securitate, ridicând zăpada în vârtejuri de pulbere diafană. Marshall se uită la Logan ridicând din sprâncene.

– Nu înțeleg ce are de-a face pierderea unui animal de companie cu...

Dintr-odată își dădu seama de implicația celor spuse de Logan. Marshall clipi surprins în timp ce se lăsau zorii.

– Dar acești călători despre care vorbești au venit de mult mai departe decât Rapid, Dakota de Sud.

– Mult, mult mai departe.

Marshall clătină din cap.

– Asta e ceea ce crezi?

– Sunt un enigmatolog. Slujba mea e să-mi folosesc imaginația. Cum a spus și prietenul tău de față, e, pur și simplu, o teorie speculativă.

Rânjind, dădu mâna cu cei doi și se îndreptă apoi spre elicopterul care-l aștepta. În timp ce pilotul îi deschise ușa, se întoarce.

– Totuși, e o speculație al naibii de bună, nu-i așa? strigă, mai să acopere scâncetul motorului. Apoi se urcă și închise ușa. Elicopterul se înălță, se roti peste un ghețar – albastru pe fundalul albastru al cerului –, apoi viră brusc spre sud, înspre civilizație, cât mai departe de tărâmul spiritelor.

Mulțumiri

Romanul *Infernul de gheață* a străbătut o călătorie lungă de la concept la realitatea tipărită și am avut norocul participării multor oameni cu timp și experiență în varii domenii. J. Bret Bennington, doctor în geologie, la Departamentul de Geologie al Universității Hofstra, m-a ajutat să capăt o mai bună înțelegere a domeniului și principiilor paleoecologiei. Timothy Robbins m-a inițiat în arta filmului documentar, cu toate tainele lui (mă grăbesc să adaug faptul că orice greșeală voi fi făcut în descrierea universului Terra Prime sau în privința lui Emilio Conti etc. este doar a mea și m-o asum în întregime). William Cors, doctor în medicină, m-a ajutat cu câteva date medicale de care am avut nevoie în povestire. Tatăl meu, dr. William Child, fost profesor de chimie la Carleton Colledge, mi-a pus la dispoziție o întreagă experiență a structurilor cristaline și a altor chestiuni din domeniul chimiei. Agentul special Douglas Margini m-a ajutat, încă o dată, cu descrierea armelor de foc. Și vărul meu, Greg Tear, m-a ascultat cu atenție și mi-a pus la dispoziție excelența lui capacitate de analiză.

Aș vrea, de asemenea, să-i mulțumesc editorului și prietenului meu, Jason Kaufman, pentru că a fost, ca întotdeauna, steaua mea călăuzitoare pentru scrierea acestui roman, la fel ca și Rob Bloom și mulți alții de la Doubleday care au avut atâta grijă de mine. Mulțumiri agenților mei, Eric Simonoff și Matthew Snyder pentru că luptă întotdeauna alături de mine. Mulțumiri

Claudiei Rülke, lui Nadine Waddell și lui Diane Matson pentru sprijinul lor în varii situații. Un martini Beefeater, ultrasec, rece ca gheața, pentru partenerul meu în ale scrisului, Doug Preston, pentru numeroșii ani de camaraderie. Fiica lui, Aletheia, mi-a sugerat niște întorsături de situație grozave. Și în ultimul, dar, cu siguranță, nu cel din urmă rând, îi mulțumesc familiei mele pentru dragostea și sprijinul lor constante.

Editura RAO
vă recomandă

CANIONUL TIRANOZAUROLUI

DOUGLAS PRESTON

O rocă lunară dispărută în urmă cu 30 de ani... Câteva găleți de nisip amestecat cu sânge... Un om de știință suficient de lipsit de scrupule încât să ucidă... Un călugăr care va mântui lumea... O agenție de informații cu o misiune ucigașă... Cea mai mare descoperire științifică a tuturor timpurilor... Oare ce asteroid a lovit pământul cu milioane de ani în urmă și se ascunde acum într-un loc îndepărtat din sud-vestul Statelor Unite, cunoscut drept... Canionul Tiranozaurului?